

KHÔNG ĐỂ EM RỜI XA

TÁC GIẢ : PHI YÊN

KHÔNG ĐỂ EM RỜI XA

Phi Yến

Ngôn Tình, Sắc, Sủng

Thể loại: He, sủng, sắc(18+)

Thời tiết cuối đông không khí về khuya khá lạnh, nhưng trong căn phòng ngủ sang trọng thì hơi lạnh đã được lấn áp bởi hơi nóng của màn kịch tình đang diễn ra...

Trên chiến giường full size hai thân thể nam nữ không miếng vải che thân đang quấn lấy nhau. Nhìn những giọt mồ hôi lấm tấm trên bờ lưng dày rộng của người đàn ông, làm cho người khác mơ hồ hiểu được cuộc yêu này kéo dài khá lâu... Mà dường như anh không biết mỏi mệt, thân hình cường tráng mạnh mẽ từng hồi luân đong đăm sâu vào thân thể người cô gái, khuôn mặt tuấn tú sắc nét giờ đây nhiễm màu tình dục càng làm cho khuôn mặt lạnh lùng trở nên mỉ hoặc vẻ hơn.

Sự mạnh mẽ cường dã làm cho người con gái dưới thân phải bật khóc nức nở, những giọt nước mắt chảy dài trên khuôn mặt xinh đẹp, vẻ đẹp mong manh làm cho người ta nhìn vào muốn bắt nạt.

Nhìn người con gái trong lòng, khuôn mặt ửng hồng, đôi mắt như phủ một lớp sương mù mơ màng, đôi môi hé mở rên rỉ từng tiếng, mái tóc

đen buông xõa lắ lư theo từng nhịp luân động càng làm tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn, kìm lòng không được anh khom người xuống, yêu thương hôn lên môi cô nuốt những tiếng rên rỉ, nỉ non vào miệng...sau đó dời xuống ngậm một bên ngực vào tha hồ liếm láp, phía dưới không ngừng đưa ra thúc vào thân thể mềm mại dưới thân..Chỉ còn nghe tiếng rên nức nở của cô gái.

Mục lục

- Chương 1: Thói quen
- Chương 2: Chấp nhận quên đi kí ức
- Chương 3: Gặp phải người quen
- Chương 4: Gặp gỡ đồng bọn
- Chương 5: Chỉ cần em
- Chương 6: Anh tức giận
- Chương 7: Sợ hãi
- Chương 8: Biết được quá khứ
- Chương 9: Hợp tác
- Chương 10: Ác mộng trong đêm
- Chương 11: Lễ khánh thành
- Chương 12: Lễ khánh thành (2)
- Chương 13: Nguy hiểm
- Chương 14: Kí ức của cô
- Chương 15: Bắt đầu sự trả giá
- Chương 16: Đến đường cùng
- Chương 17: Mùa đông ấm
- Chương 18: Khổ đau và hạnh phúc
- Chương 19: Người con gái lạ mặt
- Chương 20: Đau lòng
- Chương 21: Em bằng lòng buông tay
- Chương 22: Quá khứ
- Chương 23: Chấp nhận buông bỏ
- Chương 24: Hiểu lầm
- Chương 25: Hạnh phúc
- Chương 26: Ngoại truyện : động lòng

Chương 1: Thói quen

Thời tiết cuối đông không khí về khuya khá lạnh, nhưng trong căn phòng ngủ sang trọng thì hơi lạnh đã được lấn áp bởi hơi nóng của màn kích tình đang diễn ra...

Trên chiến giường full size hai thân thể nam nữ không miếng vải che thân đang quấn lấy nhau. Nhìn những giọt mồ hôi lấm tấm trên bờ lưng dày rộng của người đàn ông, làm cho người khác mơ hồ hiểu được cuộc yêu này kéo dài khá lâu... Mà dường như anh không biết mỏi mệt, thân hình cường tráng mạnh mẽ từng hồi luân đong đăm sâu vào thân thể người cô gái, khuôn mặt tuấn tú sắc nét giờ đây nhiễm màu tình dục càng làm cho khuôn mặt lạnh lùng trở nên mỉm hoặc vẻ hơn.

Sự mạnh mẽ cường dã làm cho người con gái dưới thân phải bật khóc nức nở, những giọt nước mắt chảy dài trên khuôn mặt xinh đẹp, vẻ đẹp mong manh làm cho người ta nhìn vào muốn bắt nạt.

Nhìn người con gái trong lòng, khuôn mặt ửng hồng, đôi mắt như phủ một lớp sương mù mơ màng, đôi môi hé mở rên rỉ từng tiếng, mái tóc đen buông xõa lắc lư theo từng nhịp luân động càng làm tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn, kìm lòng không được anh khom người xuống, yêu thương hôn lên môi cô nuốt những tiếng rên rỉ, ní non vào miệng... sau đó dời xuống ngậm một bên ngực vào tha hồ liếm láp, phía dưới không ngừng đưa ra thúc vào thân thể mềm mại dưới thân.. Chỉ còn nghe tiếng rên nức nở của cô gái.

" Ừm... Quân Vỹ... em.. em chịu không nổi.. huhu.. "

Hạ Quân Vỹ nhìn Tần Lam vì bị tình dục chiếm lĩnh mà trở nên quyến rũ, anh rất thích bộ dáng này của cô lúc trên giường, dù thương ngày cô rất đẹp nhưng bây giờ vẻ đẹp lúc này như cướp cả hồn người khác và cả trái tim anh..sự xinh đẹp yếu ớt pha lẫn nét ngây thơ, anh xốc cô ngồi dậy cho cô ngồi trên đùi anh, ôm hông cô lên rồi để xuống cứ như thế thúc từng cái sâu vào nơi ẩm ướt.Tư thế này càng khiến anh dễ dàng đâm sâu hơn..Tần Lam chỉ còn biết nỉ non nức nở thành tiếng..

" Huhu...Quân Vỹ...á..."

"Lam... Ôm anh...ngoan..ôm chặt anh.."

Tần Lam nghe lời vòng hai tay ôm chặt cổ Hạ Quân Vỹ, phía dưới không ngừng ra vào..môi anh tìm kiếm môi cô, môi lưỡi giao nhau, anh thúc mạnh vào liên tiếp rồi ôm chặt cô gặm nhẹ phun hết chất dịch nóng bỏng vào cơ thể cô..Tần Lam sau khi hét lên thân thể mềm nhũng ngã vào người Hạ Quân Vỹ để anh ôm, anh xoay mặt cô lại hôn lên môi cô, đó là thói quen của anh dù cao trào qua đi anh liền tìm kiếm môi cô hôn cho thỏa thích rồi mới chịu buông tha cho cô..Tần Lam đâu còn sức đáp trả mặc anh hôn, mút lấy lưỡi cô..phát ra những tiếng " chụt...chụt..."

Làm người ta phải đỏ mặt..khi cô cảm thấy hô hấp khó khăn Hạ Quân Vỹ mới buông môi cô ra..cắn nhẹ lên môi cô..

" Tha cho em đấy...ôm chặt..anh bế vào tắm.."

Tần Lam ngoan ngoãn ôm cổ, đầu vùi vào ngực màu đồng dày rộng để anh ôm vào tắm..Đó cũng là thói quen ăn ý giữa họ...lúc nào lặn lộn trên giường xong anh cũng phải ôm cô đi tắm sẵn tiện mây mưa trong phòng tắm làm thêm một lần nữa anh mới để cô ngủ...

Hai người tắm xong là chuyện một tiếng sau..Tần Lam bây giờ kiệt sức mắt mở hết lên để mặc Hạ Quân Vỹ ôm vào lòng đắp kín chắn, như là thói quen cô để mặc anh ôm chặt, áp sát thân thể mềm mại vào người anh,Tần Lam đem cả khuôn mặt cọ cọ vài cái trên ngực của Hạ Quân Vỹ tìm tư thế thoải mái,vòng tay qua eo anh, rồi hơi thở nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ..Hạ Quân Vỹ mỉm cười rất hài lòng với thói quen của cô,anh hôn nhẹ lên trán cô rồi cũng mệt mỏi ngủ thiếp đi,chỉ có bên cô anh mới dễ dàng đi vào giấc ngủ như vậy mà không cần phòng bị bất cứ thứ gì...

Anh biết không chỉ riêng cô mà cả hai người họ ngày càng lệ thuộc nhau.....Nếu hỏi bây giờ anh sợ gì nhất..có lẽ anh sẽ trả lời rằng sợ sẽ đến một ngày cô rời xa anh...Sợ cô tìm được kí ức của chính mình.Dù anh biết ngày đó sớm muộn gì cũng đến..Nhưng anh sẽ không để cô rời bỏ anh dù bất cứ giá nào.....anh tin như thế...

Chương 2: Chấp nhận quên đi kí ức

Buổi sáng ấm áp chiếu rọi lên thân thể trắng mịn của người con gái..Tần Lam nhíu nhíu mày mơ màng tỉnh dậy, nhìn bên cạnh trống không, nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm cô biết anh trong đó, một lúc sau cửa phòng tắm mở ra, Hạ Quân Vỹ một thân cao lớn thân hình gợi cảm, chỉ quấn chiếc khăn ngang hông, trên vòm ngực rộng lớn còn đọng lại những giọt nước, chảy dài trên khuôn ngực rồi lăn dài xuống thắt lưng mất hút sau chiếc khăn, càng nhìn làm cả người Tần Lam nóng lên, khuôn mặt ửng hồng, dờn tầm mắt lên khuôn mặt anh..Hạ Quân Vỹ có khuôn mặt góc cạnh rõ ràng....mũi của anh rất cao, đôi mắt sâu thẳm, người khác dễ dàng bị hút cả linh hồn vào đó.

Ngoại hình của anh vô cùng bắt mắt, vẻ bề ngoài lúc nào cũng ôn nhu nhã nhặn, nhưng thật chất con người của anh chỉ mình cô hiểu rõ, đó chỉ là vẻ gọt người, anh vô cùng mạnh mẽ, bá đạo, sự tàn nhẫn thâm sâu, khí thế bức người lúc nào cũng toát ra khiến người khác phải e dè, bề ngoài tao nhã là thế nhưng nếu vẻ ngoài của anh bớt đi sự lạnh nhạt xa cách sẽ khiến mọi người cảm thấy dễ gần hơn,phụ nữ sẽ điên cuồng không ngại ngừng lao vào.

Có lẽ đến hiện tại bây giờ sự ấm áp, gần gũi, tình cảm sâu sắc anh chỉ dành cho một mình cô, còn tất cả mọi người xung quanh như không tồn tại trong thế giới của anh...

Hạ Quân Vỹ buồn cười nhìn vẻ mặt mơ màng củ cô gái nhỏ...tiến sát ngồi trên giường ôm cả chân và người vào lòng, cắn nhẹ lên môi cô..

- " Nhìn gì mà nước miếng chảy luôn rồi "

Tần Lam xấu hổ, lấy tay đánh lên vòm ngực trần của anh..Thấy vẻ mặt đỏ ửng của cô Hạ Quân Vỹ bật cười thành tiếng.

- " Hôm nay em được nghỉ sao? "

Hạ Quân Vỹ một thân cao tấp, lấy tay vuốt nhẹ mái tóc đen mượt của cô vừa nhẹ nhàng lên tiếng.

Tần Lam quỳ trên giường giúp anh cài nút áo sơ mi...giọng nói dịu dàng khiến người khác yêu thương có thể làm tan chảy trái tim của người đàn ông nào...

- " Dạ...nhưng ông xã..cô giáo nói ngày mai có buổi triển lãm lớn,muốn em cùng đi...có thể không anh? "

Đôi mắt đen láy, ngây thơ trong sáng không một tia gợn sóng, hàng mi dài như cánh quạt xòe ra nhấp nháy, cẩn thận từng li từng ti quan sát sắc mặt người đàn ông...Nhìn vẻ mặt mong chờ của cô,anh thật sự không đành lòng từ chối .Hạ Quân Vỹ thở dài trong lòng.

- " Được..nhưng phải để Tiểu Trần theo em " "

- " Dạ.. " "

Tần Lam mừng rỡ cười tươi không ngờ anh sẽ đồng ý ngay...

Hạ Quân Vỹ bị nụ cười của cô làm tim mềm nhũng, ngây ra một chút, khi quần áo chỉnh tề, hai tay ôm mặt cô, hôn chụt vào môi cô.

- " Ngoan..em nghỉ thêm tý đi..anh đi làm..chiều về sớm với em " "

Hạ Quân Vỹ yêu thương dặn dò...Tần Lam mỉm cười gật đầu rồi nhìn bóng anh khuất dần sau tấm cửa.

Cô ngồi trên giường,ngây ngô suy nghĩ..Hơn một năm trước cô bị tai nạn khi tỉnh dậy cô không còn nhớ bất cứ điều gì, cả họ tên chính mình cũng quên mất, cái tên Tần Lam là do Hạ Quân Vỹ đã đặt cho cô..Lúc cô mở mắt ra người đầu tiên cô nhìn thấy chính là anh...Sau này cô mới biết xe anh đã gây ra tai nạn cho cô...Cái cảm giác vừa gặp đã yêu nghe có vẻ hoang đường nhưng nó lại xảy ra với cô, mất mọi kí ức, cô như một đứa trẻ mọi thứ như trang giấy trắng, cái gì cũng phải bắt đầu lại từ đầu...Lúc đầu anh cũng rất hào hứng với cô, chỉ xem như có trách nhiệm giúp cô chữa trị, nhưng cô chẳng nhớ gì chỉ một mực đặt hết mọi hi vọng, tin nhiệm lên trên người anh, đi theo anh, vẻ yếu đuối, lo sợ và sự kiên trì bám víu của cô đã thành công, đánh bại trái tim sắc đá của anh, được anh cho phép ở lại nhà anh..Cô không biết vì sao? Nhưng cô rất tin tưởng anh, cảm giác tim đập mạnh mọi lần được gần anh...

Anh đối xử rất tốt với cô, cô chỉ tưởng một mình cô có tình cảm với anh, qua mấy tháng ở cùng nhau, hai người dần hiểu được nhau, xác định được lòng mình anh không hề trốn tránh hay do dự, bá đạo bắt giữ cô làm của riêng, không cho cô suy nghĩ hay rút lui..Anh luôn che chở, bảo bọc yêu thương cô...Hai người sống chung rất hòa hợp..chỉ qua một năm họ chính thức kết hôn với nhau...Có một điều, kí ức của cô rất mơ màng, cô không thể nhớ ra bất cứ điều gì? Dù cô rất thích cuộc sống hiện tại, nhưng cô vẫn mong muốn mình tìm lại được trí nhớ, không phải để làm gì? nhưng cô muốn biết người thân cô là ai? Cô bao nhiêu tuổi? là người như thế nào?Khi cô mất tích gia đình,ba mẹ có ai lo lắng cho cô không?

Nhưng cô biết đó là điều tối kị không muốn nhắc đến nhất của Hạ Quân Vỹ...Cô rất an phận, ngoan ngoãn làm một người vợ, có lẽ cô là người vợ hạnh phúc nhất, sung sướng nhất..Anh rất yêu cô, chăm

sóc, không bao giờ để cô thiệt thòi điều gì nhưng ngược lại anh rất giới hạn tự do của cô..Do cô không nhớ mình bao nhiêu tuổi còn học hay chưa..Nhưng có một điều cô rất thích vẽ lúc xem ti vi thấy người ta vẽ cô đã cầm giấy bút vẽ theo...Hạ Quân Vỹ phát hiện ra sở thích của cô, nên anh quyết định cho cô đi học vẽ, ngoài trừ từ nhà đến lớp học vẽ của cô giáo cô không được đi đâu nữa..Dù chỉ đi học nhưng cô luôn có người theo giám sát chính là Tiểu Trần, anh ta là tài xế mà cũng là vệ sĩ của cô...Ngược lại Hạ Quân Vỹ không ngại phí tiền của, anh thường dẫn cô đi du lịch nhiều nước trên thế giới..đi đâu cũng được nhưng phải luôn có anh bên cạnh...

Có một lần, Tiểu Trần bị bệnh, anh đưa cô đến lớp, khi ra về trong lúc chờ xe anh chưa đến..nhìn sang đường có bán nhiều đồ nữ trang làm bằng tay, cô mon men hòa vào dòng người say mê lựa chọn...Không biết anh đang hoảng hốt tìm kiếm, khi nhận được điện thoại cô còn cảm nhận được nhịp tim anh đang hoảng loạn hơi thở dồn dập ..lần đó anh rất tức giận, cô phải dỗ ngọt hứa hẹn sẽ không đi lung tung như vậy nữa, anh không nói gì chỉ ôm cô rất chặt cô cảm nhận được cơ thể anh run nhẹ...Đến bây giờ cô không còn suy nghĩ muốn tìm lại kí ức..vì cô không muốn anh không vui...chỉ cần anh yêu cô mà cô cũng yêu anh, thì quá khư có là gì..Cô tình nguyện xóa bỏ tất cả trí nhớ để được sống bên cạnh người đàn ông mà cô yêu suốt cuộc đời....

Từ khi tỉnh dậy, cô hiểu ra một điều anh là người thân, là sự sống duy nhất và bây giờ là niềm tin là hạnh phúc không ai có thể thay thế được..Cô chưa bao giờ tìm hiểu rõ ràng về anh..Cũng chưa khi nào nghe anh nhắc về gia đình, bởi vậy người thân duy nhất của anh cũng chính là cô, anh có một số bạn bè thân lâu lâu họ cũng sẽ gặp mặt, anh sẽ dắt cô theo...cô không rõ anh kinh doanh về gì, cô chỉ biết anh là tổng giám đốc của một công ty, anh làm gì cũng có người làm thay, cô thấy mọi việc đều rất dễ dàng với anh...khi muốn xử lí công việc gì chỉ cần anh gọi một cuộc điện thoại thì mọi việc sẽ đâu

vào đấy...Anh không thích chia sẻ công việc của anh cho cô biết nên cô cũng không hỏi đến..lúc nào anh cũng che chở bảo vệ cô trong vòng tay, cho cô cuộc sống nhẹ nhàng, một thế giới đơn giản, trong sáng không vướng víu một chút bụi trần nào...Cả tinh thần và trái tim, lẫn thể xác cô đều rất lệ thuộc ở anh...hưởng trọn mọi tình cảm ấm áp của anh..Nên vì anh cô quyết định sẽ không tìm kiếm kí ức nữa, cũng là để bảo vệ tình yêu của cô.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 3: Gặp phải người quen

Tần Lam mặc chiếc váy trắng voan dài qua gối vừa nhã nhặn vừa tinh khiết, mái tóc đen cột cao tôn được khuôn mặt trái xoan trắng mịn..Vẻ xinh đẹp của cô thu hút nhiều ánh mắt nơi phòng tranh...Nhưng dường như cô không hề để ý chỉ một lòng chăm chú chiêm ngưỡng các bức tranh...Đôi mắt đen láy to tròn quan sát xung quanh,cô rất thích các tác phẩm của tác giả này, nhìn bức ảnh nghệ thuật người đàn ông ôm người phụ nữ vào lòng, đằng sau là một rừng hoa giả quý...làm cô liên tưởng đến tình yêu bất tận thật đẹp..Không kìm lòng được cô quay sang nói nhỏ với người bên cạnh...

" Cô giáo..em muốn mua bức tranh này..em muốn gặp tác giả cô có thể giới thiệu cho em không?"

" Được..em chờ cô một chút"

Cô giáo Tần vui vẻ đi tìm tác giả...

Bức tranh được mua một cách thuận lợi, Tần Lam nhìn món đồ to lớn được gói kỹ càng trên tay Tiểu Trần thích thú không thôi, bây giờ cô rất mong được về nhà để khoe với ông xã nhà cô...Vì lo mãi mê suy nghĩ của mình, Tần Lam không chú ý người đi tới nên đã va nhẹ vào...

" Á..xin lỗi...tôi không cố ý "

" Lâm Giản Đình "

Cô gái có mái tóc xoăn khuôn mặt trang điểm cầu kỳ, mắt mở to, vẻ mặt ngạc nhiên lên tiếng..Tần Lam e ngại nhìn cô gái đối diện nhưng cô không có ấn tượng về cô ta, cố mấp máy môi nhẹ giọng hỏi lại như khẳng định mình không nghe lầm..đứng bên cạnh vẻ mặt Tiểu Trần sa sầm, mày cau lại..

" Cô...cô biết tôi sao?"

Tần Lam cau mày nhìn kĩ người đối diện..

Cô gái từ khuôn mặt ngạc nhiên trở nên khó hiểu...

" Tôi là Jenny bạn của chị gái cô,là Lâm Ái Hân..cô không nhận ra tôi sao?"

Jenny khó hiểu nhìn người con gái xinh đẹp trước mắt..Cô hay đến Lâm gia chơi cũng hay gặp Lâm Giản Đình ở đó tuy vẻ bề ngoài của cô lúc đó đã xinh đẹp nhưng giống như viên ngọc thô chưa qua mài dũa.Bây giờ cô đã thay đổi không còn vẻ lộm thộm, hốc hác ử dột, hay quần áo cũ kĩ ngày nào mà bây giờ nhìn sơ quần áo cô mặc cô ta cũng biết toàn là hàng hiệu đắt đỏ.Nhìn xem làn da trắng mịn,khuôn mặt hồng hào, rạng rỡ xinh đẹp hơn ngày xưa rất nhiều nhìn cô như bây giờ như kén hóa bướm, nhìn qua cũng biết cô chắc chắn sống rất sung sướng và giàu sang...Nhưng cô ta thấy lạ khi nào mà Lâm Giản Đình trở nên như vậy,không phải Lâm Ái Hân nói Lâm gia đã đuổi cô ra khỏi nhà, không phải bây giờ cô nên khổ sở, lăn lộn ngoài đường tìm miếng ăn hay sao? Tại sao lại xuất hiện nơi sang trọng này còn với bộ dáng cao quý, đẹp hết phần thiên hạ thế này..thật khó hiểu??...

" Tôi.."

Đang định nói tiếp thì điện thoại reo lên là của Hạ Quân Vỹ, Tần Lam chùng chờ, gật đầu xin lỗi đối phương rồi tiếp nhận điện thoại...Tiểu Trần liếc nhìn Tần Lam nghe điện thoại, bước nhanh đến trước mặt Jenny, không biết nói gì đó, chỉ thấy cô ta gật đầu rồi nhanh chóng rời đi..Khi điện thoại kết thúc Tần Lam nhìn xung quanh nhưng không thấy người cần tìm, cô quay sang Tiểu Trần.

" Cậu có thấy cô gái lúc nãy nói chuyện với tôi không?"

" À! cô ấy nói có công chuyện nên đi trước rồi"

Tiểu Trần mặt tỉnh bơ đáp lời..

Tần Lam nhíu nhíu mi khó hiểu...cái tên Lâm Giản Đình cứ văng vẳng bên tai nhưng một chút ấn tượng cô cũng không có...

Hạ Quân Vỹ từ phòng tắm đi ra, mắt thấy người con gái ngồi trên giường đăm chiêu nhìn bức tranh mới treo trên tường...nhưng anh biết đầu óc cô không hề đặt vào bức tranh...Hạ Quân Vỹ không nói một lời leo lên giường ôm cô vào lòng, mặt vùi vào hõm cổ cô..

" Sao thế? "

Giọng nói trầm ấm vang lên, Tần Lam bừng tỉnh xoay người lại ôm cổ anh, nở nụ cười tươi.

" Em chỉ đang ngắm bức tranh thôi"

Anh gật đầu xem như đã hiểu..ánh mắt sâu thẳm nhìn cô.

" Lúc sáng em gặp người quen?"

Nụ cười trở nên cứng ngắt sau đó tắt lịm, ánh mắt lo lắng hướng về

anh....

" Dạ..anh biết rồi sao?..cô ta gọi tên em là Lâm Giản Đình."

" Vì sao không nói anh nghe?"

Lời nói rất nhẹ, nhưng cô biết anh đang kìm nén tức giận..

" Em...em..."

Cô không biết nói gì nữa, cô sợ anh tức giận, quả nhiên vòng tay được nói lỏng, rồi buông hẳn ra, anh xoay người định bước xuống giường..Tần Lam hốt hoảng ôm anh từ phía sau..

" Quân Vỹ..em..em không có muốn tìm lại trí nhớ...em sẽ không suy nghĩ về chuyện này nữa..anh đừng giận...em...em sẽ không như vậy nữa"

Lời cô nói như có vật gì nặng nề đập mạnh vào tim anh, đau đớn nhói từng cơn..có lẽ anh quá ích kỷ nhưng nỗi sợ mất cô hàng ngày cứ dày vò lấy anh, anh sợ cô tìm lại kí ức, cô sẽ ân hận đã lấy anh, biết đâu được trong quá khứ lãng quên đó cô có một mối tình khắc cốt ghi tâm với người nào đó, dù lần đầu tiên của cô là trao anh, nhưng trái tim của cô có thuộc riêng một mình anh không, có phải anh là người đầu tiên khiến cô rung động hay không?..chỉ nghĩ đến anh đã cảm thấy khó thở..Lúc xác định anh không thể mất cô, không thể rời xa cô anh đã lấy giấy kết hôn để cột cô lại bên cạnh..dù sao này cô có nhớ ra cô vẫn là vợ của anh không ai có thể cướp cô được...dù lúc đó cô có ân hận cũng đã muộn màng.Nói anh mưu mô, hèn hạ cũng được làm cách gì đi nữa,anh cũng không để cô thoát khỏi anh, trên đời này cô là người anh cần nhất, là người thân duy nhất của anh...Nghe giọng nói nghẹn ngào, vòng tay siết chặt của cô, anh biết cô cũng yêu anh rất nhiều,vậy anh còn đang sợ điều gì? Anh

đang làm khó cô sao? Không muốn Tần Lam nghĩ nhiều Hạ Quân Vỹ quay người lại ôm cô, hôn lên mái tóc dài đen mượt của cô, nhẹ giọng an ủi...

" Anh không giận...đừng suy nghĩ nhiều..em ngủ đi "

" Không...anh rõ ràng đang giận..anh rõ ràng không cần em...Quân Vỹ anh nghe em nói,em..hức..em..không cần lấy lại trí nhớ nữa, em không cần gì hết em chỉ cần có anh...hức anh tin em có được không? "

Trái tim của Hạ Quân Vỹ run lên, anh ôm chặt lấy khuôn mặt cô, giọng anh trầm ấm như đang kiềm nén nỗi xúc động..

" Anh tin.... đừng khóc "

Anh áp môi mình lên đôi môi ngọt ngào của cô, nuốt hết tiếng nghẹn ngào của cô vào miệng, quán chặt lấy lưỡi của cô say đắm mút mát..Tần Lam nhắm mắt lại đưa tay choàng lên cổ anh, đáp lại nụ hôn của anh..nụ hôn nhẹ nhàng ngày càng trở nên nóng bỏng khiến đầu óc cô trở nên quay cuồng, một mảng tối tăm che trước mặt, đến khi nhận biết đã thấy anh đặt cô dưới thân, áo ngủ bị quăng xuống sàn từ lúc nào...Hạ Quân Vỹ yêu thương đem hết lo sợ bất an trong lòng hết thảy cho vào nụ hôn, hai cơ hòa hợp quán lấy nhau, đến khi đôi môi cô sưng đỏ, hô hấp dồn dập anh mới buông tha cho cô, ngậm vành tai nhỏ nhắn của cô vào miệng anh phun hơi thở nóng rực,làm cả người Tần Lam run rẩy, cô ngẩn đầu về phía sau nhẹ giọng ngâm nga,một đường liếm mút xuống bờ vai trắng mịn,anh như quý khát máu, hết liếm rồi cắn để lại đầy dấu vết trên cổ của cô,cả cơ thể cô lúc nào cũng mềm mại toát ra mùi hương hoa hồng thoang thoảng, là mùi sữa tắm cô hay sử dụng làm anh say mê kích thích dục vọng anh đến đỉnh điểm, bàn tay thành thực xoa nắn, bầu ngực đẩy đà, miệng không do dự say mê ngậm hẳn bầu ngực còn

lại vào miệng, đầu lưỡi liếm láp, để lại các dấu vết bóng loáng trên da thịt...

" ư...ư..ông xã...ư"

Như có từng dòng điện xẹt lên não, Tần Lam cong người, hai tay bấu chặt vào bờ vai của anh. Bàn tay to lớn, vuốt ve từng tấc da thịt láng mịn của cô, rồi chen vào giữa tim nơi thần bí xoa nắn, chen chúc từng ngón tay vào đưa đẩy..

" Á....Quân Vỹ....á...ư..."

Bàn tay ngày càng cử động càng nhanh, Tần Lam đôi mắt long lanh ánh nước sớm đã phủ đã phủ đầy sương mù , đầu không ngừng xoay qua lại, đôi môi hé mở rên rỉ nỉ non, bàn tay bé nhỏ bắt lấy cánh tay anh, như cầu xin anh dừng lại....

" Ông xã ơi...em..em..ưmh...đừng...mà..anh"

Nhìn từng dòng dịch trắng dính đầy tay...Hạ Quân Vỹ nhanh chóng cởi áo tắm và quần lót quăng xuống giường, khoe thân hình rắn chắc, vươn người kéo tủ ra nhìn vật trong đó, ánh mắt lóe lên tia sáng rồi nhìn sang người con gái đang mê man nằm trên giường, đóng sập tủ,nhanh chóng phủ lên người cô...động thân một cái đem vật to lớn vùi sâu vào cơ thể cô..Tần Lam mơ mơ màng màng thân thể mềm nhũn hơi sức đâu mà để ý chuyện gì....

" Á...ư....ưmh"

Giọng điệu nức nở khiến người đàn ông nhẹ nhàng ma sát rút ra đâm vào, hai người ôm nhau rên thành tiếng, Hạ Quân Vỹ yêu thương, thả những nụ hôn nhỏ vật từng cái lên khắp khuôn mặt cô...Bàn tay dịu dàng vuốt mái tóc ẩm ướt của cô ra sau, giọng anh

khàn khàn trở nên gợn cảm như dẫn dắt cả linh hồn cô..

" Lam..em là của anh...là của anh, nói em là của anh"

Tần Lam nức nở không chịu nổi sự hành hạ như thế, chỉ còn biết hùa theo anh..

" Em...em là của anh...ừ...ông xã...ừ...ừ.."

Anh nhanh chóng thúc từng cái sâu, động tác trở nên điên cuồng, vừa nhanh vừa sâu cô chỉ còn biết ôm lấy bờ vai dày rộng, chân bám chặt lên hong anh, đón nhận từng đợt khoái cảm ập đến....Cô không biết đêm nay anh hành hạ cô bao nhiêu lần cao trào đến từng đợt, nhưng anh như bão táp mưa sa không hề có ý định dừng lại, đến khi cô nức nở khóc thành tiếng, mệt mỏi lịm đi, anh mới mạnh mẽ phun hết mầm móng vào nơi sâu thẳm trong cô...Nhìn người con gái nằm trong lòng, môi sưng đỏ, khuôn mặt ửng hồng, đôi mắt nhắm nghiền, nơi nào đó cũng hơi sưng lên, anh biết đêm nay mình quá tham ăn, để cô vợ nhỏ mệt ra như thế này, nhưng chỉ như vậy lòng anh mới trở nên bình yên, chỉ khi vùi sâu vào cơ thể cô, anh mới biết được cô vẫn tồn tại bên anh,...Hạ Quân Vỹ nhẹ nhàng hất nhẹ những làn nước ấm tắm rửa cho cô, dùng khăn lau khô , bế cô lên giường đắp chăn cho hai người, ôm chặt người trong lòng từ từ mới thả lỏng cơ thể nhẹ nhàng nhắm mắt chìm vào giấc ngủ....

Căn phòng tổng giám đốc rộng lớn, sang trọng, cả phòng được sơn màu trắng và nâu vừa ôn nhu vừa bí hiểm như chủ nhân của nó...

" Tổng Giám Đốc..Đây là mọi tài liệu tôi đã điều tra được...Sở dĩ một năm nay chúng ta không thể biết được thân phận cô Lam..Vì cô ấy là con gái ngoài giá thú cho nên Lâm Hướng Châu chưa bao giờ công khai cô ấy là con ông ta...Nên mọi người chỉ biết ông ta có một đứa con gái duy nhất là Lâm Ái Hân..theo thông tin tôi biết cuộc sống

cô ấy sống nơi đó chẳng khác gì một người ở, có vẻ Lâm Hường Châu chẳng thương yêu gì cô Lam nên mắt mở mắt nhắm để vợ con ông ta muốn làm gì thì làm...Thông tin cô Lam rất ít,hiện tại tôi chỉ thu thập được như vậy...anh cho tôi thêm vài ngày nữa để lấy thêm thông tin "

Đỗ An trợ lí riêng cũng là cánh tay trái đắc lực của Hạ Quân Vỹ, từng tận báo cáo....

"Được rồi...cậu đi làm việc của mình đi"

Nhìn sắc mặt lạnh lẽo của Hạ Quân Vỹ, làm việc cho anh lâu như thế,chỉ cần nhìn cũng biết Hạ Quân Vỹ đang tức giận, cậu gật đầu rồi nhanh chóng rời đi...

Chương 4: Gặp gỡ đồng bọn

Nhìn từng dòng chữ trên tài liệu, rất ngắn, nội dung vô cùng đơn giản nhưng anh vẫn đọc tới đọc lui nhiều lần. Thì ra vợ anh tên thật là Lâm Giản Đình, năm nay hai mươi hai tuổi, cô là sinh viên năm ba của trường đại học B theo học khoa đồ họa..Không lấy gì làm lạ khi cô lại vẽ đẹp...Nhưng điều anh thắc mắc trước khi gặp anh cô đã có cuộc sống như thế nào? Trong Lâm gia cô chẳng khác gì người giúp việc, câu nói của Đỗ An cứ văng vẳng bên tai, nghĩ đến đây cảm giác đau lòng làm anh khó thở. Tại sao lại như vậy, dù có là con ngoài giá thú thì đã làm sao? Tại sao Lâm Hường Châu lại đối xử với con gái ruột mình như thế, nhưng ngắm nghĩ một người đàn ông tuổi ngoài trung niên nhưng luôn dày đặc các scandal về tình ái thì làm sao có thể làm một người cha tốt...

Rồi chuyện gì đã xảy ra khi trong đêm mưa gió, cô lại lao vào xe anh trong tình trạng hốt hoảng mất cả phương hướng đến vậy? Như lời bác sĩ đã từng nói cô mất trí nhớ do một phần là vết thương ở đầu và cũng chính bệnh nhân muốn lãng quên...Giờ suy đoán sơ qua anh cũng biết cuộc sống của cô trước đó vô cùng khổ sở và đau lòng mới khiến cô một lòng muốn không nhớ đến...Rất nhiều câu hỏi được đặt ra trong đầu. Nếu là con gái mình mất tích hơn một năm mà ông ta vẫn thờ ơ, xem như không có chuyện gì xảy ra...một chút lòng trắc ẩn cũng không có hay cả nhà bọn họ đều mong bảo bối của anh chết đi càng tốt...

Vợ anh, anh yêu đến nỗi chỉ còn đến mức muốn thu nhỏ cô lại lúc nào cũng để cô bên cạnh, là bảo bối là hòn ngọc trên tay anh..Vậy mà xem trước kia cô sống trong ngôi nhà đó bị họ đối xử tồi tệ ra sao? Đối diện với sự ghẻ lạnh của Lâm Hường Châu lại hằng ngày

còn phải chịu sự hành hạ, khinh khi, sỉ nhục của vợ con ông ta... Vậy mà cô còn muốn tìm lại kí ức, lấy lại trí nhớ chỉ đổi thêm đau lòng mà thôi..

Nhưng có một điều làm anh như trút khỏi gánh nặng mà tài liệu ghi rất rõ.. cô không hề qua lại với người con trai nào hết.. Anh cảm thấy mình rất may mắn, một người con gái tốt như vợ anh thế kia tại sao lại sinh ra trong gia đình thối nát đó.. Nhưng không sao từ nay cô đã có anh. Anh sẽ bù đắp những tổn thương trong quá khứ cô đã chịu đựng.

Tuy còn hơn một tiếng nữa tan ca, nhưng Hạ Quân Vỹ đã có mặt tại nhà, từ sáng đến giờ anh chẳng có tâm trí gì mà làm việc.

- " Cậu chủ cậu mới về "

Thím Trương đang loay hoay dọn dẹp nhà của bất ngờ khi thấy Hạ Quân Vỹ về sớm..

- " Ừ.. "

Đưa cặp cho thím Trương, chân dài sai bước lên lầu, cửa phòng hé mở rồi nhẹ nhàng khép lại.. từng bước đi đến chiếc giường có cô vợ nhỏ đang nằm.. Bàn tay nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt trắng nõn của vợ, nhìn vẻ mặt khi ngủ của cô như một đứa trẻ, vợ anh yếu đuối, mong manh như vậy yêu thương còn chưa thấy đủ vậy mà phải chịu nhiều thiệt thòi, càng nghĩ lòng càng xót xa, vén chăn nằm xuống ôm thân thể mềm mại vào lòng... Tần Lam cảm giác có người ôm chặt mình, thân thể ấm áp kề bên, cô nhú nhú mày rồi từ từ mở mắt ra....

- " Ông xã.. anh về sớm thế? "

khi thấy khuôn mặt người đàn ông của mình, cô mỉm cười dụi dụi

mặt vào lòng ngực của anh..giọng nói nhỏ nhẹ man chút gì đó nũng nịu ngây thơ..anh hôn lên mái tóc cô bàn tay càng siết chặt..

" Nhớ em "

Tần Lam nhoi nhoi khỏi vòng tay anh, anh ôm rất chặt cô mơ hồ còn cảm thấy đau, định quan sát khuôn mặt anh, nhưng cảm anh đặt ngay đỉnh đầu cô không cho cô ngược lên..giọng anh trầm thấp...

" Ngoan..để anh ôm một chút "

Thái độ của anh làm Tần Lam thấy có gì đó không đúng nhưng vẫn ngoan ngoãn nằm yên cho anh ôm..Qua một lúc anh mới chậm rãi lên tiếng..

" Em xem chuẩn bị một chút, anh dẫn em ra ngoài giải khoay "

Lúc này vòng tay anh mới buông lỏng, Tần Lam ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn anh, vẻ mặt anh rất bình thường cô không đọc ra được gì hết..

" Dạ "

Cô biết anh có hẹn với nhóm bạn anh ở bar Over night, anh rất ít bạn, những người đó cô đều biết..

Quán bar Over Night. là quán bar nổi tiếng nhất thành phố....Đây là quán bar mang vẻ ngoài kiểu Châu Âu rất sang trọng thường dành cho giới thượng lưu..Âm nhạc sôi động, ánh đèn đủ màu sắc chớp tắt,..Tần Lam tự nhận mình là người chẳng biết hưởng thụ cô thật sự thấy mình chẳng hợp với nơi này dù đã đến mấy lần...Hôm nay Tần Lam mặc chiếc đầm đen lệch vai, ôm sát cơ thể mảnh mai khoe trọn làn da trắng mịn, mái tóc đen được xõa qua vai, khuôn mặt trang

điểm tự nhiên, dưới ánh đèn cô như pha lê, vừa thuần khiết vừa thần bí xinh đẹp đến quyến rũ..làm những tay chơi sành sỏi thích thú ngắm nhìn đăm đuối..Chỉ e rằng không có người đàn ông cao lớn khăng khăng ôm chặt cô gái vào lòng, thì bọn họ không ngại tấn công con mồi...Hạ Quân Vỹ mặc trên người một thân màu đen,áo sơ mi đen được cỡ ra vài nút, càng làm vẻ đẹp của anh trở nên gợi cảm và hấp dẫn.Hai người được phục vụ và hai vệ sĩ của Hạ Quân Vỹ tháp tùng lên tầng lầu cao nhất vào phòng vip đã đặt sẵn, trong đó cách ly với thế giới bên ngoài...Hạ Quân Vỹ ôm chặt Tần Lam bước vào phòng...không thèm ngoái nhìn ai,ôm cô ngồi xuống chiếc ghế trong góc..Tần Lam nhìn những người có mặt gật đầu nhẹ, chưa ổn định chỗ ngồi thì cô gái có vẻ ngoài như búp bê baby rất xinh xắn thoát khỏi vòng tay người đàn ông ngồi ghế đối diện chạy nhanh qua chỗ cô, anh ta có nét đẹp rất đặc trưng là con lai, sắc nét rõ ràng, nhưng vẻ lạnh lùng của anh ta còn âm trầm hơn cả Hạ Quân Vỹ khiến người khác cảm thấy bị áp lực khi đối diện,người đó là tri kỉ của Hạ Quân Vỹ tên là Hàn Thiên

- " Chị Lam em nhớ chị quá trời "

Cô gái xinh xắn ngoái nhìn về mặt cau lại của người đàn ông vui vẻ ôm lấy tay của Tần Lam làm nũng..

- " Tiểu Linh chị cũng nhớ em " "

Cô gái nhỏ đáng yêu này tên Tống Linh là vợ của Hàn Thiên, nhìn có vẻ, nét non nớt ngọt ngào của cô gái nhỏ này không hề thích hợp với người đàn ông có vẻ ngoài lạnh lùng Hàn Thiên kia nhưng thực ra ngoại hình của họ vô cùng đẹp đôi mà tình yêu của họ cũng khiến người khác phải ngưỡng mộ.

- " Tiểu Linh qua đây " "

Tống Linh buồn bực, bịn rịn buông tay của Tần Lam ra, quay về chỗ cũ..Hạ Quân Vỹ nhếch môi cười mỉa mai bạn mình..Hàn Thiên không biến sắc tình bơ ôm cô gái nhỏ vào lòng...

Người đàn ông từ quầy bar đem hai ly rượu đưa cho Hạ Quân Vỹ và Hàn Thiên, anh ta có vẻ ngoài rất đẹp trai so với ông xã nhà cô và Hàn Thiên hơn chứ không kém, nhưng vẻ đẹp của anh ta nhìn rất tà khí, mang hơi hướng playboy..

- " Thiên! mình nói nhé...cậu giống bố già chăm con gái quá rồi đấy"

Dương Phong cầm ly rượu lắc lắc chăm chăm Hàn Thiên...

- " Cậu bớt lo chuyện thiên hạ đi"

Hàn Thiên không nể mặt lạnh nhạt phản pháo.

Hai cô gái không hề quan tâm đến họ, chụm đầu lại cách một cái bàn vẫn nói chuyện bình thường, hai người đàn ông không ai có suy nghĩ buông lỏng tay, nói chuyện thì vẫn nói mà đôi tay mỗi người vẫn ôm chặt lấy eo người phụ nữ của họ...

- " Này hai người làm gì mà lâu thế..Từ bao giờ cậu trở nên chậm chạp như vậy? "

Dương Phong nhếch môi hỏi Hạ Quân Vỹ..Hạ Quân Vỹ xiên một miếng táo đưa cho vợ rồi mới nhìn Dương Phong...

- " Làm chuyện mà vợ chồng thường làm, người độc thân như cậu nói ra cũng không hiểu"

- " Hừ...có vợ hay làm sao..ông đây không cần "

Hàn Thiên và Hạ Quân Vỹ nhìn vẻ mặt mắt húng khó coi của Dương Phong họ đều nhếch môi cười, đâu ai không biết nỗi đau không muốn ai nhắc đến nhất của Dương Phong là về chuyện hôn nhân nếu vợ chưa cưới của anh không bỏ trốn, bây giờ anh cũng đã có vợ để ôm như ai kia..Hừ càng nhắc càng tức,kiếm mấy tháng nay vẫn chưa có tin tức gì về cô vợ nhỏ bỏ trốn, anh mà tìm ra cô sẽ không tha cho cô.Vậy mà cái tên thâm độc Hạ Quân Vỹ còn cố tình đâm vào chỗ đau của anh...

Mọi người đang trò chuyện vui vẻ, cửa phòng được mở ra, bước vào là đôi nam nữ...Cô gái ăn mặc sành điệu, váy bó quyến rũ, khuôn mặt xinh đẹp được trang điểm kĩ càng, đôi mắt đen quan sát một vòng, vẻ mặt phấn khích mừng vui, không cần hỏi han ai, bước nhanh chân chen vào trong ngòai kế Hạ Quan Vỹ, ôm trầm lấy tay anh cười rạng rỡ...

" Anh Vỹ..lâu rồi không gặp...em nhớ anh lắm"

Tần Lam, hai mắt mở to nhìn người con gái không xem ai ra gì đang ôm chặt tay ông xã nhà cô...Dương Phong nhếch môi..À có kịch vui để xem rồi đây...

" Thiên Vy...."

Người vừa lên tiếng là Trương Hải, anh ta cảm thấy nhức đầu với cô em họ này...lúc này vừa vào gặp ngay cô ta ngay tầng một, biết anh có hẹn với Hạ Quân Vỹ một mực tự ý đi theo...Từ cái thời chưa đi du học Lãnh Thiên Vy đã mê mẩn Hạ Quân Vỹ, mà Hạ Quân Vỹ làm ngơ không thèm để ý đến, chưa bao giờ để cô ta vào mắt,vẻ lạnh nhạt xa cách của Hạ Quân Vỹ làm Lãnh Thiên Vy chán nản vậy mà bây giờ gặp vẫn mê mụi như ngày nào..Hạ Quân Vỹ nhanh chóng rút cánh tay mình đang bị cô ta ôm ra..Chân mày cau lại tỏ vẻ chán ghét hẳn hoi..cái mùi nước hoa nồng nặc của cô ta làm anh khó chịu

nhưng quan trọng là thân thể cứng ngắt của vợ anh bên cạnh...

Ôm lấy Tần Lam đứng lên, không thềm liếc cô ta một cái..Quay sang Trương Hải..

-" Cậu mới đến, nhập cuộc với bọn họ đi, mình về trước đây"

Trương Hải nhún nhún vai tỏ vẻ bất lực, cảm thấy có lỗi vì anh mà cuộc chơi không vui...Lãnh Thiên Vy liếc nhìn Tần Lam, thắc mắc cô gái đó là ai mà Hạ Quân Vỹ nâng niu trong tay mắt không thềm nhìn cô một cái,bản tính tiểu thư nổi lên Lãnh Thiếu Vy mắt thấy Hạ Quân Vỹ ôm Tần Lam đi vòng ra khỏi bàn, cô ta đi vòng,chấn trước mặt hai người..

Ai nấy trong phòng đều ngạc nhiên với thái độ không biết xấu hổ của cô ta...Tống Linh ngược lên chán ghét nhìn người con gái đang đứng sát chỗ ngồi cô, vì chỗ ngồi của cô và Hàn Thiên là ghế ngoài, nên Hạ Quân Vỹ và Tần Lam muốn về phải đi vòng qua họ..Ai ngờ Lãnh Thiên Vy lại chắn ngang,đôi mắt to tròn của Tống Linh ranh mãnh lóe lên tia sáng..Hàn Thiên nhếch môi mỉm cười dung túng, yêu chiều xem như không thấy..Lãnh Thiên Vy thấy mình hơi nóng vội nên giọng điệu cũng hơi mất tự nhiên...

-" À..anh Vỹ..Sao anh về sớm vậy? em làm anh mất hứng...hay....hay do cô ta không muốn anh nói chuyện với em...Á...."

-" Trời ơi... cô không có mắt à..cô làm gì thế?"

Lãnh Thiên Vy tức giận hét lớn...

-" Ô...ô...xin lỗi...tôi không cố ý"

Khi mọi người còn chưa kịp tiêu hóa hết câu nói của Lãnh Thiên Vy

thì cô ta đã hứng trọn một ly rượu từ Tống Linh, cả mặt cũng bị hắt trúng...Đôi mắt to tròn long lanh tỏ vẻ hối lỗi, cầm lấy khăn giấy đã sử dụng lao lao lên người Lãnh Thiên Vy...

" Ui..ui...Để tôi...lao cho cô nhé..ôi! ướt hết rồi..."

Tần Lam mím môi, mắt mở to thích thú nhìn Tống Linh làm trò....

" Không cần...đừng đụng vào tôi..."

Tống Linh nghe lời buông khăn giấy xuống chép chép miệng, trong lòng hả hê nhìn người gặp họa trước mặt...

Cô đây mới không hiền như chị Lam để ả ta ức hiếp...Hạ Quân Vỹ cũng chẳng buồn xem kịch vui ôm Tần Lam ra cửa...

" Anh...Vỹ..anh Vỹ..."

Lãnh Thiên Vy tiếc nuối gọi theo..

Hàn Thiên đứng dậy nhanh chóng ôm Tống Linh vào lòng..

" Không quậy nữa...chúng ta về thôi"

Tống Linh gật gật đầu rút vào lòng anh, cười đến vui vẻ..Hàn Thiên quay sang Dương Phong và Trương Hải..

" Mình về trước..À! Hải, lần sau cậu nên rút kinh nghiệm "

Dứt lời lạnh lùng ôm Tống Linh rời đi...Trương Hải buồn bực cầm ly rượu ực vào,quay sang quát lớn..

" Em còn đứng đó làm gì..Còn không mau biến khỏi mắt anh "

Lãnh Thiên Vy nhìn vẻ mặt hung dữ của Trương Hải, làm cô hơi sợ, với lấy túi sách, guốc cao nện xuống sàn rồi đi với bộ dạng khó coi...

" Bỏ đi..Hôm nay cậu phải uống với mình"

Dương Phong lên tiếng phá tan không khí buồn bực....Cả căn phòng rộng lớn chỉ còn lại hai người đàn ông chán nản cùng nhau kiểm rượu giải sầu..

Chương 5: Chỉ cần em

Cửa phòng mở ra, nhìn cô vợ nhỏ vẫn im lặng đi thẳng vào phòng. Từ lúc lên xe cho đến khi về nhà cô không nói với anh một lời. Hạ Quân Vỹ nhếch môi, anh cũng không lên tiếng để xem cô kìm nén được bao lâu, cô ít khi ghen tuông giận dữ, hôm nay thấy cô ăn dấm chua, lòng anh cảm thấy phấn khích lạ thường. Thong thả đóng cửa, từ tốn cởi từng nút áo, sau đó cởi đến quần từng cái một. Cô buồn bực khom người lấy quần áo đi tắm vừa quay đầu lại, xém nữa là rút quần áo ra khỏi tay. Chồng cô, quần áo cởi sạch còn đang định cởi cả quần lót. Tần Lam mặt đỏ ửng dời tầm mắt sang chỗ khác giữ cho mình bình tĩnh nhất có thể, giọng nói lí nhí.

"Anh..tắm trước đi..em sang phòng khác tắm"

Bước vội ra cửa phòng..nhưng chưa được hai bước đã bị ai đó ôm trở lại..

"Đi đâu..hửm"

giam cô lại trong vòng tay, khuôn mặt kề sát khuôn mặt cô, gần đến nỗi cô còn ngửi được mùi rượu Whisky phả vào mặt mình...làm cả da mặt cô nóng ran ..dùng chóp mũi cọ tới lui trên mặt cô...Bàn tay đưa ra sau kéo dây khóa váy..Tần Lam nhanh chóng đưa tay ra sau giữ tay anh lại, nhưng không nhanh bằng Hạ Quân Vỹ, một đường nhẹ đã được kéo ra...

"Ôi...anh làm gì vậy "

Hạ Quân Vỹ cười cười, đôi môi in xuống vai trần nhẵn mịn của cô

mơn trớn tới lui, bàn tay kéo dây áo còn sót lại trên cánh tay mảnh khảnh, thế là chiếc váy vô tội bị anh kéo rơi xuống gót chân cô...vì chiếc váy có áo lót độn bên trong, nên bây giờ cả người Tần Lam chỉ còn sót lại chiếc quần lót mỏng manh...Tần Lam ảm ức, lấy hai tay che lại bầu ngực đầy đà, đôi mắt mở to tức giận trừng người nào đó, cô đang rất khó chịu chuyện của Lãnh Thiên Vy mà anh xem như không có chuyện gì còn dám tình bơ muốn ăn cô đây mà, hiền lành như cô cũng có lúc tức giận nha....

- " Quân Vỹ "

Giọng điệu đang tức giận nhưng vì tiếng nói của cô quá nhỏ nhẹ nghe vào tai như đang làm nũng chẳng mang một chút lực sát thương nào..Mà người nào đó đang rất nghiêm túc làm việc của mình, vui mặt vào hòm cổ của cô hôn hít bàn tay không thành thật xoa nắn cái mông tròn của cô..nghe cô gọi cũng không ngẩng mặt lên chỉ trả lời bằng giọng mũi vừa biến nhạc vừa gợi cảm...

- " Sao em? "

Tức chết cô mà..Cô lúc nào cũng ngoan ngoãn, chưa bao giờ từ chối anh chuyện gì..nhưng hôm nay cô đang khó chịu, một câu giải thích anh không nói với cô..Cô biết anh chẳng để Lãnh Thiên Vy vào mắt, chán ghét nữa là đằng khác..nhưng người khác ve vãn chòng cô đấy...làm sao cô không để ý..nơi ngực cứ âm ỉ khó chịu mà anh lại cố tình làm như không biết...Tần Lam uốn éo thân mình, lấy tay chống lên ngực đẩy anh ra..nhưng vẫn không thoát được..

- " Em không muốn...anh buông em ra đi "

Hạ Quân Vỹ lúc này mới ngẩng mặt lên, mắt dài nheo lại....Chộp lấy bàn tay cô kéo xuống áp lên vật nóng đang hừng hực dưới quần lót....

- " Vợ à..anh cũng muốn nhưng nó không muốn biết làm sao? "

- " Anh.."

Trời ơi! xem đi về ôn nhu nhã nhặn, phong độ hăng ngày đấy, hoàn toàn là lừa gạt mà, bây giờ anh đang giở thói lưu manh, mặt dày mè nheo không biết xấu hổ đây này...

- "Á"

Chưa kịp chuẩn bị đã bị anh bế ngang ôm vào phòng tắm...

Sau một hồi bị hành hạ trong phòng tắm..Tần Lam mệt mỏi nằm trên giường để mặc anh sáy tóc, bàn tay thành thạo vuốt nhẹ nhàng từng loạn tóc làm cô rất dễ chịu..quyết tâm nhắm mắt lại, không thèm nhìn về mặt sung sướng cười tươi rói của người nào.Hạ Quân Vỹ nhìn vợ mình đang nhắm mắt giả chết , buồn cười lắc đầu..mọi thứ xong xuôi, nhanh chóng tắt đèn chỉ chừa lại đèn ngủ, ôm cả thân thể mềm mại vào lòng, Tần Lam xoay người về phía anh..nhưng Hạ Quân Vỹ nào cho,anh bá đạo xoay người cô lại, lấy chân kẹp cứng hai chân cô, bàn tay ôn nhu vuốt nhẹ mặt cô, hôn chụt lên đôi môi phụng phịu hờn dỗi của vợ...

- " Ngoan! không giận nữa..."

Tần Lam nằm yên mặc anh ôm, ngược mắt nhìn anh..Hạ Quân Vỹ mỉm cười cạ cạ chóp mũi cao của mình lên cái mũi nhỏ nhắn của cô...

- " Giận gì chứ! Yêu một con mèo mướp như em là anh mệt lắm rồi..Sức đâu nữa mà nghĩ đến người khác..Vớ lại ngoài em ra anh không cần ai hết..biết không hả"

Anh cắn nhẹ lên chóp mũi cô...Sống với anh lâu như vậy cô biết anh không thích nói lời ngon ngọt, anh chỉ thích thể hiện hành động mà thôi, đây là những câu tán tỉnh ngọt ngào nhất của anh rồi...Trong bóng đêm, mọi thứ đều mờ ảo, giọng nói anh trầm thấp, nhẹ nhàng..Lòng như được ăn kẹo,Tần Lam nhìn vào mắt anh, chỉ còn ánh đèn vàng nhè nhẹ, phản chiếu ánh sáng từ mắt anh....Tần Lam chu môi...ánh mắt mang ý cười..

- " Ai là mèo mướp...chứ? "

Ngẩng khuôn mặt xinh đẹp, cái miệng nhỏ không chịu yếu thế chura...

- " Không phải em thì là ai?"

Hạ Quân Vỹ néo néo má cô..

- " Hừ...em mà là mèo mướp anh chính là sói già tham ăn đó"

Phản pháo được anh Tần Lam mở to đôi mắt sáng rực đặc ý...Hạ Quân Vỹ bị lời cô nói làm cho bật cười...

- " Haha....giỏi lắm hôm nay còn dám nói chồng em là sói già..."

Vừa nói anh xoay người đè cô dưới thân, cù lét vào eo cô làm cô co rút thành một cục, cười khanh khách không ngừng, mặt cũng đỏ ửng..

- " Haha...haha...nhột quá...á..ông xã haha..em biết lỗi rồi..đừng..đừng..."

Thấy cô cười nước mắt cũng chảy ra, Hạ Quân Vỹ buông tha cho cô,

rồi anh ngồi dậy cởi áo ngủ ra quăng xuống giường, đề lên người cô, bàn tay nhanh chóng giúp cô cởi áo...

" Anh làm gì vậy? "

Vì cười quá nhiều nên giọng Tần Lam hơi khàn khàn, nắm lấy bàn tay đang cởi áo mình...

" Sói già đói bụng "

Vẻ mặt anh tỉnh bơ trả lời cô...không để cô nói nhiều, môi anh áp xuống phong bế miệng cô...Hơi nóng bắt đầu lan tỏa, chẳng bao lâu cả căn phòng rộng lớn chỉ còn tiếng rên rỉ và tiếng thở dốc, đêm vẫn còn dài, trên chiếc giường lớn hai thân thể nam nữ vẫn quấn lấy nhau cảnh đẹp vẫn đang tiếp diễn...

Trong phòng họp rộng lớn, mọi người thay nhau trình bày..Khi phương án được phê duyệt..Lâm Hường Châu phất tay ý bảo mọi người tan họp...Trong phòng chỉ còn lại ba người..

" Lần đấu thầu này của Tập Đoàn Kim Đại các con đừng để sơ sót gì đó"

Lâm Hường Châu vẻ mặt dăm chiêu dặn dò...

" Ba..Ba yên tâm chúng ta sẽ trúng thầu "

Từ Minh tự tin khẳng định, hẳn là con rể của Lâm Hường Châu chính là chồng của Lâm Ái Hân..

" Ba..nhưng con thấy..nếu thật sự chúng ta trúng thầu..thì chi phí

đầu tư con sợ công ty của mình không kham nổi..dự án của Kim Đại quá lớn "

Lâm Ái Hân lo lắng lên tiếng..

- " Ba suy nghĩ kĩ rồi chúng ta sẽ vay tiền ngân hàng "

- " Ba..ý ba nói mình phải cầm cố công ty sao? Nhưng cho dù cầm cố công ty con sợ vẫn không đủ..ba..như vậy có quá nguy hiểm không?"

Lâm Ái Hân cảm thấy biện pháp này không khả thi..định lên tiếng khuyên ngăn.

- " Con đừng nói nữa,ba đã quyết định rồi..Ba sẽ lấy cả công ty và nhà của chúng ta ra đặt cược cho dự án lần này.Con có biết bao nhiêu người đang muốn được trúng thầu không?...cái gì cũng sợ thì làm sao làm nên chuyện...đúng là đàn bà mà.."

Lâm Hướng Châu chân mày cau lại, giọng điệu không kiên nhẫn..

- " Nhưng mà..."

- " Thôi mà em..ba đã tính toán hết rồi,em không cần lo.. Với lại sao em không nghĩ đến lợi nhuận khi chúng ta có được"

Lời định nói đã bị Từ Minh cướp lời..

- " Thôi được rồi...chuyện này không bàn nữa..ba đã quyết định rồi.Không còn gì nữa hai đứa ra ngoài đi"

Lâm Ái Hân còn muốn nói nữa nhưng nhìn vẻ mặt cố chấp của ba mình cô không tình nguyện cùng Từ Minh ra khỏi phòng...Lâm Hướng Châu day day chán nhìn cửa phòng đóng lại..bấm điện thoại

gọi đi..

- " Em đến chỗ cũ nhé..anh đợi"

Sau khi cuộc gọi kết thúc, ông cũng rời đi... Mọi chuyện ông đã quyết định thì không ai thay đổi được.. cứ nghĩ đến việc được hợp tác với Kim Đại và lợi nhuận nó mang lại mà quang trọng nếu dự án thành công thì danh tiếng của ông trong giới kinh doanh sẽ lên một tầm cao mới, nghĩ đến thôi đã làm ông cảm thấy lâng lâng..

Chương 6: Anh tức giận

" Em sao vậy vẫn còn khó chịu chuyện của ba sao?"

Từ Minh vừa lái xe vừa nói chuyện..

" Em chỉ lo lắng thôi"

Lâm Ái Hân buồn bực nói rồi quay mặt ra ngoài cửa sổ..

" Em đừng suy nghĩ nhiều...kinh doanh phải chịu mạo hiểm, thì mới thành công "

" Ừ...em biết rồi..."

Khi xe chạy qua cửa hàng bánh ngọt bỗng Lâm Ái Vân hét lớn, bảo Từ Minh dừng xe...

" Dừng xe...dừng xe...Anh nhìn xem đó không phải là Lâm Giản Đình sao?...đúng rồi là cô ta..anh mau dừng xe"

Từ Minh cũng nhanh chóng tắt xe vào lề, quay người nhìn ra phía sau cùng Lâm Ái Hân chăm chú quan sát..Hắn Thấy một người con gái mặc chiếc váy trắng kiểu dáng đơn giản, dài đến gót chân rất nhẹ nhàng và thanh thuần, xinh đẹp như một thiên sứ.Cô bước ra từ cửa hàng bánh, trên tay cầm túi bánh lớn, vừa đi vừa nghe điện thoại, không biết nói chuyện với ai, mà làm cô cười rất tươi, nụ cười rất đẹp cho người ta cảm giác ấm áp, nhẹ lòng.. Dưới ánh nắng làn da cô càng thêm trắng mịn không một chút tỳ vết..Sau đó cô nhanh chóng ngồi vào chiếc xe sang trọng ngừng bên lề..Chiếc xe quay đầu

đi một hướng khác..

Là cô, chính là Lâm Giản Đình tuy bây giờ cô đã thay đổi quá nhiều..nhưng hấn dám cá hấn không nhìn lầm....Làm sao hấn nhìn sai được..đôi mắt tà khí của Từ Minh híp lại..

Cô bây giờ còn đẹp hơn ngày xưa gấp trăm lần...

Chỉ hận một bước không thể đem cô đè dưới thân..Hấn còn nhớ rất rõ cái đêm ấy..nếu Lâm Ái Hân chỉ cần về trễ một chút thì cô đã là của hấn..Lần đầu tiên hấn đến Lâm gia để ra mắt...hấn đã để ý cô...cô rất xinh đẹp dù bị vùi lấp dưới những bộ quần áo cũ kĩ nhưng không thể nào làm giảm được vẻ ngoài của cô..

Hỏi ra mới biết cô là em cùng cha khác mẹ với Lâm Ái Hân lúc đầu hấn còn tưởng cô là người giúp việc..vì những gì người giúp việc làm cô đều làm trọn..Càng ngày hấn càng bị vẻ vẻ đẹp thanh khiết của cô thu hút..trên mặt không chút son phấn, những lúc làm việc quá nhiều,khuôn mặt cô sẽ ửng hồng, trên trán sẽ lấm tẩm những giọt mồ hôi..Lúc đó hấn chỉ muốn ôm lấy cô hưng hăng được yêu cô, được liếm sạch những giọt mồ hôi trên đó..Ánh mắt cô nhìn hấn lúc nào cũng phòng bị, những lúc bị hấn quấy rối, bờ ngực cô sẽ phập phồng vì tức giận, đẹp đến mê hồn...Loại con gái nào Từ Minh hấn chưa chơi qua,gống như người được gọi là vợ đang ngồi kế bên hấn..Nếu Lâm Ái Hân không phải tiểu thư của Lâm gia, hấn cũng chẳng bận mà gì..tính tình thì điêu ngoa, lúc nào cũng thích lên mặt người khác, mặt mày lúc nào cũng trang điểm dày phấn, khác hấn với con thỏ trắng kia, đơn thuần đáng yêu..Không biết từ chuyện đêm hôm đó, cô đã bỏ đi đâu hơn một năm nay..bây giờ lại xuất hiện khác xưa như thế...Mà nói thật cả Lâm gia chẳng ai muốn tìm Lâm Giản Đình..ngay cả ba ruột là Lâm Hướng Châu ông ta cũng chẳng bận mà gì với đứa con gái này...Nếu không bị uy hiếp, còn lâu ông ta mới đem cô về nuôi..Nhưng từ Lâm Ái Hân hấn mới biết dù ở Lâm gia cực khổ, bị

ghè lạnh nhưng cô vẫn quyết ở lại vì chỉ khi cô ngoan ngoãn nghe lời thì Lâm Hường Châu mới giúp cô trả chi phí nằm viện cho bà cô, đổi lại cô phải phụ giúp việc cho Lâm gia..Đó cũng là sự trao đổi của mẹ ruột của Lâm Giản Đình trước khi mất đã ra điều kiện với Lâm Hường Châu..nhưng bà ta không hề ngờ được lòng dạ của Lâm Hường Châu quá nhỏ nhen, và ác độc vì tức giận bị bà ta uy hiếp mình, nên mọi bực tức và trả thù đều đổ lên đầu Lâm Giản Đình...

- " Từ Minh"

- "....."

- " Từ Minh"

Lâm Ái Hân tức giận hét lớn, làm gì mà như người mất hồn, chuyện đêm đó cô còn chưa quên đâu..

- " Sao em?"

Từ Minh bị tiếng hét của Lâm Ái Hân làm hốt hoảng, vẻ mặt mất tự nhiên, gượng gạo nở nụ cười...

- " Anh làm gì như người không hồn vậy..Đừng nói với tôi trông thấy bộ dáng xinh đẹp của Lâm Giản Đình bị cô ta rút hồn rồi nha"

Lâm Ái Hân tức giận quát vào mặt Từ Minh...Cô càng nghĩ càng thấy khó hiểu, vài bữa trước Jenny có nói với cô đã gặp Lâm Giản Đình ở phòng tranh, cô còn bán tính bán nghi lời cô ta nói...Nhưng hôm nay chính mắt cô thấy không thể sai được, như lời Jenny đã nói, con nhỏ đó giống như lột xác thành người khác...xinh đẹp hơn thì không nói, nhưng nhìn cách ăn mặc còn đi xe sang giới hạn lại có tài xế riêng thì biết cuộc sống của cô ta phải giàu sang cỡ nào..Không lẽ Lâm Giản Đình hên đến nỗi vừa ra khỏi Lâm gia liền gặp ngay đại gia, bán thân

sao? Hay làm gái bao?Trời ạ!một đũa hiền lành như vậy mà có thể làm việc trơ trẽn này sao? Nhưng ngoài cách nghĩ đó, cô không nghĩ ra cô ta đối đời như vậy là nhờ đâu cả?

Từ Minh liếc nhẹ Lâm Ái Hân nhưng rất nhanh nở nụ cười, tháo dây an toàn nhào về phía cô ta, ôm chặt..

- " Em nói bậy bạ gì vậy...cô ta xứng sao?...anh chỉ một lòng một dạ với em..em còn không hiểu?"

Lâm Ái Hân liếc hắt ta một cái, vẻ mặt tỏ vẻ khinh thường...

- " Hừ anh đừng tưởng tôi ngu mà không biết chuyện đêm đó...của anh "

- " Em sao vậy..anh đã nói đêm đó anh say rượu..Do chính cô ta chủ động quyến rũ anh..anh cứ tưởng cô ta là em mà thôi"

Từ Minh nói một mạch, vẻ mặt tự tin nhìn người phụ nữ bên cạnh, thấy cô im lặng hắt sấp lại hôn chụt lên môi Lâm Ái Hân...giọng điệu ngọt ngào, chân thành..

- " Thôi đừng để cô ta làm ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng mình..Em phải tin anh chứ..Trên đời này em biết rằng người anh yêu nhất chỉ có một mình em... Đừng giận nữa,anh mới biết có một nhà hàng mới khai trương, rất hợp với khẩu vị của em..Anh chở em đi ăn nhé"

Bị lời dụ dỗ ngọt ngào của Từ Minh..Lâm Ái Hân làm gì còn nổi nóng được,giả đờ giận dỗi, quay mặt ra ngoài cửa, nhưng trong lòng thì mềm nhũn ra.Từ Minh nhếch môi, người ta nói đúng đàn bà dễ giận dễ nguôi, chỉ cần dăm đôi câu ngọt ngào là sẽ quên sạch..Mà Từ Minh hắt là ai chứ? miệng mồm của hắt trợn tru mấy việc lấy lòng

phụ nữ đối với hắn dễ hơn trở bàn tay, Lâm Ái Hân đâu phải là đối thủ của hắn..

Hạ Quân Vỹ bộ dáng thông tha, ung dung, nhìn cũng biết anh vừa tắm xong..mặc bộ đồ ngủ màu trắng ở nhà, nhìn anh càng mang dáng dấp thư sinh...từ trên lầu đi xuống, nhưng nhìn trong phòng khách, không thấy Tần Lam, chân mày anh cau nhẹ vừa thấy Vú Lâm từ bên ngoài trở về, trên tay còn đang cầm gì đó..

" Thím thấy vợ tôi đâu không?"

" Cậu chủ, cô chủ ở trong bếp"

Chân mày Hạ Quân Vỹ cau chặt lại, sắc mặt lạnh xuống.. Xoay người đi được mấy bước đã nghe tiếng hét của Tần Lam trong bếp

" Á"

Trái tim của Hạ Quân Vỹ lộp bộp một cái, chân dài chạy nhanh vô bếp..Hình ảnh đập vào mắt anh là cô đang ôm bàn tay, chân mày nhíu chặt, anh đi nhanh đến, cầm lấy bàn tay phải của cô đưa lên xem, các ngón tay đều bị phỏng, những ngón tay bắt đầu sưng đỏ.Tần Lam nhìn vẻ mặt âm trầm của anh, cô hơi sợ nhỏ nhẹ lên tiếng..

" Quân Vỹ "

Hạ Quân Vỹ Không nói một tiếng kéo tay cô để vào bồn rửa chén,xả nước vào tay cô...Tự nhiên anh thấy tức giận, anh nói bao nhiêu lần không cho cô vào bếp..Anh đã bảo không cho phép cô tự làm mình bị thương...Tại sao hôm nay lại chạy xuống bếp...Việc này làm anh liên tưởng đến việc cô bị bạc đãi ở nhà họ Lâm..Khi ở đó cô cũng thường xuyên bị thương như vậy sao?, nhìn bàn tay trắng nõn, những ngón

tay xinh xắn, đều đỏ au, nếu không sơ cứu kịp thời sẽ bị phồng rộp lên..Cơn giận làm anh không kiềm chế được cảm xúc..Hạ Quân Vỹ tức giận quay sang quát lớn.

- " Ai bảo em vào đây để bị phỏng như vậy hả?...Anh nói em bao nhiêu lần rồi..em không nghe hiểu anh nói gì sao? "

Vì tức giận nên tay anh bóp chặt tay cô mà không hay biết...

Tần Lam bị đau lại tủi thân vì anh lớn tiếng với cô, xung quanh còn có Vú Lâm và hai người giúp việc...Cô chỉ muốn nấu ăn cho anh thôi, cô không nghĩ dầu lại văng lên trúng tay như vậy...Thường ngày lúc nào anh cũng nhỏ nhẹ, yêu chiều chưa bao giờ cô thấy anh nổi nóng mà lớn tiếng quát cô trước mặt người làm như vậy..Đôi mắt long lanh mở to nhìn anh, mắt đỏ lên, nước mắt không kiềm lại được, lăn dài trên má, cô nghẹn ngào giải thích..

- " Thím Trương xin về quê...em..hức... em biết anh chỉ thích khẩu vị do Thím Vương và em làm..Nên..em..muốn..hức... vào bếp nấu cơm..cho anh...em..xin lỗi..em..."

Lời nói chưa xong đã bị Hạ Quân vỹ ôm trùm vào lòng...

- " Đừng khóc...anh xin lỗi..anh sai rồi...anh không nên nổi nóng với em...đừng khóc....là lỗi của anh..."

Anh điên rồi, tại sao lại nổi giận với cô..Chỉ là mỗi lần thấy cô bị tổn thương dù là nhỏ nhất, anh lại không kiềm chế được cảm xúc, vì đau lòng, vì tự trách bản thân nên anh mới tìm chỗ để phát tiết...Tần Lam ấm ức được anh ôm vào lòng, khóc sục sùi, híc híc cái mũi hồng hồng làm Hạ Quân Vỹ vừa đau lòng lại yêu chết cái vẻ ăn vạ của cô..Anh bế cô lên đi nhanh về ra khỏi bếp

- " Thím Lâm gọi nhà hàng đặt cơm "

Rồi nhanh chóng ôm cô vợ nhỏ còn đang nức nở trong lòng lên phòng...

Sau một hồi được anh dỗ dành, vợ anh cũng nín khóc..Không nghĩ vợ anh cũng có lúc ăn vạ đến vậy...Hạ Quân Vỹ để cô dựa vào lòng, nhẹ nhàng cầm từng ngón tay sức thuốc cho cô, còn đưa lên miệng thổi thổi..Bàn tay cô rất đẹp, nhỏ nhắn, mềm mại các ngón tay mảnh mai như không xương cầm vào rất thích..Anh còn nhớ lúc những lần đầu họ tiếp xúc thân mật với nhau, khi cầm vào anh còn cảm giác các đầu ngón tay của cô bị chày sần...Bây giờ được anh chăm sóc mua nhiều mỹ phẩm dưỡng da cho cô...da dẻ vợ anh ngày càng mịn màng, trơn láng như lụa, ôm vào rất thích...

- " Tuyệt đối không được vào bếp nữa biết không? Sau này không có Thím Trương thì gọi cơm nhà hàng"

Hạ Quân Vỹ nhỏ giọng nói bên tai cô...Tần Lam ngẩng mặt lên nhìn anh, rồi nhẹ nhàng gật đầu...Nhìn cái mũi hồng hồng, Hạ Quân Vỹ yêu thương hôn lên mũi nhỏ của cô...

- " Chúng ta xuống ăn cơm thôi..."

- " Dạ"

Khóc nãy giờ cô cũng thấy đói rồi, ngoan ngoãn để anh ôm xuống lầu...

Anh đã từng nghĩ từ khi ba mẹ anh qua đời sẽ không một ai khiến anh sẽ bận tâm..Nhưng anh đã sai...Chẳng những bận tâm mà còn là yêu không lối thoát...cô chính là số kiếp của anh...mà anh rất may mắn có được...

Chương 7: Sợ hãi

Tần Lam cầm một túi bánh từ trong cửa hàng bánh bước ra...Đây là cửa hàng bánh nổi tiếng và lâu đời nhất thành phố này...Hạ Quân Vỹ rất kén ăn và không thích ăn ngọt..nhưng anh lại thích ăn bánh ngọt có vị trà xanh ở tiệm bánh này, bánh ở đây làm không bỏ quá nhiều đường, ăn vào không ngán..Nên khi rảnh rỗi, cách mấy ngày cô sẽ ghé mua cho anh ăn trán miệng sau cơm tối..Vì nơi này cũng tiện đường cô đi học..Nhưng chưa đi được mấy bước thì đã có người chặn lại ngay lối đi..

- " Giản Đình...lâu rồi không gặp?"

Từ Minh nhìn người con gái trước mặt...làm hắn phải bỏ ra biết bao thời gian mới tìm được cô..Từ ngày gặp cô xuất hiện ở cửa hàng này..Mỗi ngày đúng giờ này hắn lại xuất hiện chờ đợi..hắn có một niềm tin cô sẽ xuất hiện..và hắn đã đợi được rồi...

- " Xin lỗi...anh đang gọi tôi sao?"

Đây là người thứ hai gọi cô cái tên " Giản Đình " cô biết đây không phải trùng hợp mà cái tên này có liên quan mật thiết với cô, nhưng bây giờ đối với cô không còn quang trọng nữa rồi..cô không muốn tìm hiểu về nó nữa...Cô không phải là đũa ngọc mà không hiểu, nếu những người thân họ biết nghĩ đến cô, thì hơn một năm qua sao không ai tìm kiếm cô...Bây giờ xã hội rất tiên tiến muốn tìm một người không phải là khó, báo chí các phương tiện truyền thông hàng ngày vẫn liên tục cập nhật tin tức..hướng gì cô vẫn sống trong thành phố này...Nói Hạ Quân Vỹ, một lòng yêu thương, anh rất sợ cô tìm được kí ức nhưng anh cũng rất mâu thuẫn, vẫn cho cô tự do sử

dụng các phương tiện công nghệ bình thường, hàng ngày vẫn đi học, chỉ những điều đơn giản vậy thôi..nếu có ai đăng đàn tìm kiếm , thì cô đã biết được..Bây giờ cô chỉ muốn yên phận sống hạnh phúc với anh mà thôi..ngoài ra, cô không muốn gì nữa....

Từ Minh cau mày, đôi mắt đăm chiêu nhìn chăm chăm vào người trước mắt...Hắn bật cười, giọng nói đầy vẻ quyến rũ...

- " Haha...Giản Đình em sao vậy? tên mình mà cũng không nhớ, em đang giỡn với anh à? "

Chân hắn không yên phận bước lại càng gần cô, càng nhìn gần khuôn mặt xinh đẹp càng khiến hắn mê luyến, hắn còn ngửi được mùi thơm hoa hồng nhẹ nhàng tỏa ra từ cơ thể cô, làm cả người hắn nóng ran..Không biết vì sao? tự nhiên nhìn người đàn ông trước mắt khiến cô cảm thấy ác cảm từ hắn khiến cô cảm thấy sợ, cảm giác hắn rất nguy hiểm, nhất là ánh mắt của hắn khi nhìn cô bộc lộ rõ thâm tà, làm cô không thoải mái, giống như ánh mắt đó đang bốc trần từng mảnh vải trên người cô..Cô cảnh giác thụt lùi ra sau vài bước, khuôn mặt đanh lại, giọng nói cũng trở nên lạnh lùng xa cách..

- " Xin lỗi tôi không phải tên Lâm Giản Đình..mà tôi cũng không biết anh là ai cả..Phiền anh tránh đường "

Nhìn vào đôi mắt to tròn không một tia rợn sóng, hắn cảm nhận cô thật sự không nhớ hắn, trong mắt cũng không có một tia hận ý, nếu cô còn nhớ chuyện đó bây giờ gặp hắn cô phải căm hận..mà vẻ mặt bây giờ là hốt hoảng, phòng bị, sợ sệt...chẳng lẽ cô bị mất trí nhớ..Mắt dài híp lại, Từ Minh nhếch môi, mắt lóe lên một tia sáng nhưng rất nhanh được thay thế vẻ mặt đau lòng...nắm chặt tay Tần Lam..

- " Giản Đình..Giản Đình..em quên anh rồi sao? Anh chính là chồng

chưa cưới của em...Giản Đình em bị làm sao vậy....Giản Đình....em có biết anh rất nhớ em không?"

" Buông ra...tôi...không biết anh...buông ra.."

Cô dùng dáng né tránh, muốn thoát khỏi hắn...cô không biết lời hắn nói có thật không? Nhưng cô cảm giác tên này có ác ý với cô...cô là họa sĩ, cảm xúc và sự quan sát của cô rất nhạy bén.Nếu là người yêu nhau khi người con gái quang trọng của mình bị mất tích, thì phải nhanh chóng đi tìm..khi gặp lại nhau..không phải sẽ mừng rỡ ôm trầm lấy cô mừng đến rơi lệ, nhìn bộ dáng lúc đầu của hắn, thông dong như đang rảo bước săn bắt con mồi...mọi thứ có thể giả nhưng ánh mắt hắn đã bán đứng chính hắn....Giống như Hạ Quân Vỹ khi không tìm thấy cô, anh sẽ phát điên mà đi tìm cô, khi gặp được cô anh sẽ ôm chặt lấy cô..đôi mắt sẽ hiện lên sự lo lắng rõ ràng, cơ thể còn run rẩy vì lo sợ..Không như người trước mặt, hắn cứ cố diễn thật giống là người bị vợ chưa cưới quên lãng, nhưng ánh mắt hắn một tia đau lòng cũng không có mà là sự sâu hiểm, cay độc....Từ Minh lợi dụng cơ hội, ôm trầm lấy cô...giống như tia điện xẹt qua người, khiến cả người Tần Lam cứng lại, trong đầu cô ẩn hiện một khung cảnh gì đó nhưng hình ảnh không rõ ràng, vô cùng mơ hồ,cô không biết đó là gì...nhưng cô ghê sợ sự tiếp xúc của người này...Tần Lam cảm thấy đầu rất nhức, cô lắc lắc đầu,dùng sức thoát ra khỏi vòng tay hắn, miệng không ngừng hét lớn...

" Buông ra...buông ra...tôi không biết anh..buông ra.."

" Em biết...em biết...anh là Từ Minh là chồng chưa cưới của em..."

Người đi đường thấy một màn như vậy ngừng lại bắt đầu đứng xem, chỉ chỗ...Tần Lam bị hắn làm cho sợ càng bị hắn ôm trong ngực cô còn ngửi được mùi nước hoa của hắn, nó làm cô khó thở, mọi thứ mờ mờ..Nỗi sợ tận tằm tận trong lòng như được khơi dậy...bắt đầu run

rẫy, nước mắt cũng trào ra...

" Tránh xa tôi ra...buông ra..."

" Giản Đình...nhìn anh...đừng....Á....."

Chưa nói hết câu....hắn đã phải hét lên vì đau đớn, Khuôn mặt bị đánh mạnh cả máu miệng cũng trào ra, sau đó cả cơ thể bị lực mạnh vung lên rồi quật xuống đất chỉ trong chớp mắt, hai tay bị bẻ ra sau...

" Mà muốn chết sao? Cả cô Lam cũng dám đụng vào..."

Nói rồi Tiểu Trần dùng sức một cái " Rắc"

" Á"

Từ Minh đau đớn hét lớn...hắn không nhằm thì cánh tay trái của hắn đã bị gãy....

" Tiểu Trần...Tiểu Trần..đừng..đừng đánh nữa..chúng ta về..tôi không muốn ở đây "

Tần Lam run rẩy bắt lấy cánh tay cậu ta, giọng nức nở....Nhìn bộ dáng của cô cậu biết cô đang rất sợ cả giọng nói cũng không ổn định lạc cả tiếng, bàn tay nắm lấy cậu vẫn đang còn run rẩy...Cậu tự thấy, trách bản thân mình..thấy cô vào mua bánh....

Cậu chỉ chạy qua bên đường đổ xăng rồi quay lại, không ngờ lại chứng kiến một màn này....Tiểu Trần, nhìn thấy sắc mặt nhạt nhạt của Tần Lam, vừa tự trách vừa đau lòng...Lấy di động ra chụp vài tấm, sau đó dìu cô rời đi.....

Từ Minh một thân bê bết, đau đớn ôm cái tay bị gãy, gượng đầu nhìn

theo bóng hai người họ rời đi...Hắn tức giận nghiêng răng kèn kẹt nhưng vì trên mặt có vết thương làm hắn đau nhói, cả khuôn mặt nhăn nhúm đau đớn...

Từ lúc về đến nhà, Tần Lam đóng chặt cửa phòng tắm, cô xả đầy nước trong bồn, bỏ rất nhiều sữa tắm hoa hồng vào bồn, cả một vùng bọt trắng, nhưng cô vẫn thấy mùi thơm chưa đủ nồng để lấn át cái mùi nước hoa của hắn...Cô sợ phải ngửi mùi nước hoa đó, nó làm cô cảm giác hắn đang bên cạnh, đôi mắt thâm tà của hắn đang soi xét từng nơi trên cơ thể cô... mở vòi sen làm ướt cả đầu đến chân...cô ngồi vào bồn để các bọt trắng nhấn chìm cả cơ thể...bàn tay không ngừng kì cọ từng nơi hắn đụng chạm vào...ma sát rất mạnh, làm các nơi trên da thịt của cô đều đỏ lên..

Đôi mắt đỏ hoe..., sắc mặt nhợt nhạt không huyết sắc..đến bây giờ cơ thể cô vẫn không ngừng run..Cô không biết vì sao cô lại ác cảm với người đó như vậy...Cô có một tâm lí mất bình tĩnh khi đối diện với con người đó...Cô cảm thấy ghê tởm khi hắn chạm đến cô....Cô cảm giác trong quá khứ nhất định hắn đã gây cho cô nỗi ám ảnh rất lớn, dù bây giờ cô không nhớ gì, nhưng linh cảm cho cô biết điều đó...

Chương 8: Biết được quá khứ

Tiếng bước chân dồn dập, đi nhanh vào phòng..nhìn cửa phòng tắm đóng kín.Hạ Quân Vỹ một thân đồ vest sang trọng,nhưng sắc mặt âm trầm, vô cùng khó coi,pha lẫn lo lắng...Khi nghe điện thoại của Tiểu Trần, anh không một chút đắn đo bỏ lại cuộc họp, tức tốc về nhà ngay....Nghe Vú Lâm nói cô đã ở trong phòng tắm rất lâu mà không thấy ra...Hạ Quân Vỹ lo lắng, lấy tay đập cửa phòng tắm...

" Lam...Lam..mở cửa cho anh đi..Lam..em có nghe anh nói không?"

Tần Lam lắng tai nghe thấy tiếng nói quen thuộc...không một giây chậm trễ, mặc một thân trần trụi trên người con dính đầy bọt trắng..chạy nhanh ra mở cửa...cánh cửa vừa được mở, nhìn người đàn ông cô yêu nhất đang đứng trước mặt mình..Bao nỗi sợ, ảm ức, lo lắng sự yếu đuối đè nén trong lòng như vỡ vụn..Tần Lam như một đứa trẻ, òa lên nhào vào lòng Hạ Quân Vỹ khóc nức nở...

" Quân Vỹ em..em sợ lắm..huhu...Quân Vỹ "

Hạ Quân Vỹ đau lòng ôm chặt thân thể mềm mại dính đầy bọt trắng vào lòng, tim anh như bị ai bóp chặt đau đớn không thôi...đôi mắt Hạ Quân Vỹ toát ra lửa hận..nhưng nhìn lại bảo bối anh bây giờ một thân trần trụi, cơ thể còn đang run rẩy, anh chỉ sợ cô bị cảm lạnh, da thịt của cô đều đỏ lên chứng tỏ cô đã ngâm người trong nước đã lâu...Hạ Quân Vỹ hít sâu để lấy lại hơi thở ổn định..

" Lam..đừng sợ..anh ở đây..ngoan..không khóc...để anh tắm cho em nha "

Thấy người trong lòng vẫn còn nức nở, gật đầu nhẹ..Hạ Quân Vỹ bế cô vào phòng tắm, anh cũng nhanh chóng lột sạch quần áo mình...tắm sơ nước ấm cho hai người rồi lau khô bế cô ra...sấy khô tóc cho cả hai, vẫn lẳng lặng ôm lấy cô...tay vỗ vỗ sau lưng như dỗ dành một đứa trẻ...Tần Lam ngoan ngoãn rút vào ngực anh, để cho anh ôm, cô lặng im ngửi mùi hương trên cơ thể anh, lẳng nghe nhịp tim mạnh mẽ của anh làm cô cảm thấy bình yên, nỗi sợ hãi như được quét sạch...nhưng không hiểu vì sao, từ lúc về đến giờ đầu cô cứ đau âm ỉ và bây giờ lại đau nhiều hơn..Tần Lam ngẩng mặt, bàn tay nhỏ nhắn kéo kéo cổ áo của anh.

- " Quân Vỹ...đầu em... đau lắm "

Hạ Quân Vỹ, nhanh chóng ngồi dậy bật sáng đèn...

- " Đau sao em...để anh gọi bác sĩ "

Một người lúc nào cũng trầm ổn, bình tĩnh nhưng giờ phút này vẻ mặt lo lắng, đã bán đứng anh, hai tay nắm chặt đứt vào túi quần, nôn nóng chờ đợi bác sĩ khám cho cô...Qua một lúc lâu mọi khâu kiểm tra mới kết thúc...

- " Alex cô ấy sao rồi? " Vị bác sĩ Alex này tầm tuổi Hạ Quân Vỹ, là bác sĩ rất giỏi cũng là chỗ quen biết với anh, nên anh rất yên tâm khi cậu ta khám cho cô..Mà Alex cũng chính là người điều trị cho Tần Lam bao năm qua..Alex gật đầu ra hiệu cho Hạ Quân Vỹ, anh hiểu ý,gật đầu nhẹ..Alex quay sang nói cười với Tần Lam..

- " Không sao đâu..tôi sẽ kê thuốc uống vào sẽ đỡ thôi..cô ngủ một chút cho tinh thần ổn định nhé "

Hạ Quân Vỹ kéo nhẹ chăn đắp kín lại cho cô..hôn nhẹ lên trán vợ...

- " Em nằm nghỉ một chút đi..Anh tiễn Alex về..rồi quay lại với em"

- " Dạ"

Tần Lam gật đầu,ngoan ngoãn nhắm mắt lại....đến khi cửa phòng đóng lại, cô nhẹ nhàng mở mắt ra, cô biết Alex muốn nói chuyện riêng với Hạ Quân Vỹ..

- " Vỹ...Cô Lam đang trong quá trình đang hồi phục lại kí ức.."

Alex quan sát sắc mặt người đàn ông đối diện..

- " Cậu nói tiếp đi "

Vẻ bình tĩnh của anh làm Alex hơi ngạc nhiên..anh biết được Hạ Quân Vỹ rất lo lắng nếu Tần Lam nhớ lại...anh còn nhớ ngày đó Hạ Quân Vỹ còn hỏi anh ta" có cách nào cho cô ấy vĩnh viễn quên đi kí ức nhưng không tổn hại gì đến sức khỏe không?" Dĩ nhiên câu trả lời là không, nhưng bây giờ biết được Tần Lam đang dần hồi phục trí nhớ nhưng thay độ của anh không mấy may lo lắng..

- " Cậu đã biết, máu bầm trong não của cô ấy đã tan hết vào nửa năm trước..mình cũng đã từng nói với cậu sở dĩ cô ấy không thể nhớ lại vì do chính bản thân cô ấy không muốn nhớ có lẽ vì một nguyên nhân nào đó, như trong quá khứ, cô ấy sống không hạnh phúc hay nỗi sợ tìm ẩn hoặc quá đau lòng chẳng hạn..Nhưng cô ấy không thể trốn tránh suốt đời được khi mà cô Lam bị ai đó kích thích các giác quan cảm xúc, mà người đó sẽ khơi gợi những chuyện trong quá khứ, hay một phần trí nhớ mà cô ấy cất giấu, sẽ làm các dây thần kinh được hồi phục và lấy lại trí nhớ từ từ...Giống như con ốc, luôn núp trong vỏ bọc, nếu được sự kích thích từ ai đó hoặc môi trường xung quanh, nó sẽ tự nhiên bò ra khỏi vỏ ốc"

- "Ừ..mình hiểu rồi..cám ơn cậu"

Hạ Quân Vỹ kiên nhẫn nghe Alex nói hết, nhưng đều làm Alex rất ngạc nhiên thần sắc của Hạ Quân Vỹ rất trầm ổn..Cậu không kiềm chế được tò mò...

- " Vỹ, cậu không lo lắng sao?"

Hạ Quân Vỹ ngồi thẳng người, uống một ngụm trà, rồi nhẹ nhàng lắc đầu..

- " Mình chỉ lo cô ấy nhớ lại, thì sẽ đau lòng mà thôi"

Chân mày Alex nhíu lại, đôi mắt đăm chiêu..

- " Cậu đã điều tra ra được lai lịch của cô ấy"

Hạ Quân Vỹ không trả lời mà chỉ gật đầu nhẹ .Alex xem như đã hiểu..quen biết Hạ Quân Vỹ đã lâu, anh là người khó gần, xa cách lạnh nhạt với mọi thứ xung quanh..

Nhưng giờ được chứng kiến Hạ Quân Vỹ phải lo lắng, quan tâm từng cung bậc cảm xúc của cô vợ nhỏ, thật khiến anh ta phải cảm thán!!

Tiến Alex đi rồi , Hạ Quân Vỹ cầm ly nước và thuốc mở cửa bước vào phòng, thay vì lúc này vợ anh phải nằm trên giường chìm vào giấc ngủ, nhưng không,lúc này cô đang ngồi trên giường, ôm lấy cái gối trong lòng, thấy anh vào, đôi mắt mở to nhìn anh, ánh mắt sáng trong, đơn thuần, không chứa một chút tạp chất....chỉ cần nhìn vào ánh mắt đó thôi, cô không cần làm gì cũng đã khiến anh muốn đem cả thế giới này cho cô..Hạ Quân Vỹ để nước và thuốc lên tủ, leo lên giường bế cô lên đùi, hôn nhẹ lên gò má trắng mịn của cô..

" Sao thế? Chờ anh à"

Tần Lam xoay người ôm cổ Hạ Quân Vỹ..Ngảng khuôn mặt xinh đẹp lên nhìn anh,...môi mấp máy nhưng rồi cũng nhỏ nhẹ nói với anh, nét mặt đượm buồn, trông rất đáng thương, như đứa trẻ bị lạc đường, cần người dẫn dắt..

" Quân Vỹ....Alex nói gì với anh..anh nói cho em biết có được không? Anh đừng giấu em...em rất khó chịu, từ chiều đến giờ có những hình ảnh cứ mấp mờ ẩn hiện trong đầu em...còn..còn nữa " hấn " là cái tên hồi chiều em gặp ở tiệm bánh..Hấn ta nói em tên là Lâm Giản Đình, đây là người thứ hai đã gọi em cái tên này...còn nữa hấn một mực bảo em là vợ chưa cưới của hấn...nhưng em biết không phải, em biết hấn nói dối..vì em chẳng có cảm xúc gì vì người đó..Em rất sợ ánh mắt của hấn, em ghê tởm sự đụng chạm của hấn..ánh mắt hấn nhìn em rất ác ý...Nhưng từ hành động của hấn em nghĩ trong quá khứ mình biết người này..nhưng không thể nhớ hấn là ai...đúng rồi hấn nói hấn tên là Từ Minh..em cố gắng suy nghĩ nhưng mọi thứ đều rất mơ hồ..."

Hạ Quân Vỹ không ngăn cản cô nói, lẳng lặng, ôm cô vào lòng, nghe cô nói lên suy nghĩ của mình...Giống như Alex nói nếu có người kích thích cảm xúc, trí nhớ cô sẽ hồi phục..Nhưng đều anh muốn ở đây, người làm điều đó không phải ai khác mà chính là anh..Anh sẽ không để những kẻ có dã tâm nham hiểm, lợi dụng cô mất trí nhớ nói nhảm nói cùi...Từ Minh cái tên lòng lan dạ thú,anh sẽ không bỏ qua cho hấn, bảo bối của anh, rất kích động khi gặp hấn.Là đàn ông sao anh không hiểu, dã tâm của hấn.

Thay vì để cô mệt mỏi, lo lắng thì anh sẽ cùng cô đối diện và cùng cô tìm lại trí nhớ, có đau lòng hay sao? Thì bây giờ cũng đã có anh bên cạnh....Bàn tay ôn nhu, xoa nhẹ mái tóc cô..

- " Lam...em có tin anh không?"

- " Em tin..."

Cô không do dự trả lời ngay, trên đời này, anh là người yêu thương cô nhất, nếu không tin anh, cô không biết phải tin ai, ánh mắt nhìn anh đầy kiên định và tin tưởng...vòng tay Hạ Quân Vỹ càng siết chặt...

- " Đúng vậy...Alex nói, em bắt đầu có những tiến triển tìm lại trí nhớ, sẽ sớm thôi,em sẽ nhớ ra tất cả..."

- "(.....)"

- " Sao vậy..em không vui sao?"

Cô vẫn im lặng nhìn anh, ánh mắt chất chứa nỗi buồn khó tả...Sau đó cô cúi đầu, giọng nói hơi nghẹn lại,nhưng anh nghe rất rõ..

- " Họ không cần em...vì nếu họ yêu thương em, họ đã tìm kiếm em hơn một năm trước rồi..Vớì lại..."

Cô ngừng vài giây, ngẩng mặt lên nhìn anh..nhẹ nhàng nói tiếp..

- "Đối với em mà nói bây giờ chuyện nhớ lại hay không? Chẳng còn quang trọng nữa..Em chỉ muốn bình yên sống với anh như vậy đến hết cuộc đời...Chỉ cần anh không bỏ rơi em như họ cũng không cần em như họ là đủ rồi"

Nói đến đây mắt cô đỏ lên...Hạ Quân Vỹ đau lòng, nói rõ từng tiếng..

- " Anh sẽ không như họ...Anh cần em..rất cần em..Lam!em có biết em quang trọng với anh như thế nào không? Anh không cho phép

em có suy nghĩ bậy bạ như vậy hiểu không? "

Tần Lam cảm động, nước mắt rưng rưng rút vào lòng Hạ Quân Vỹ, gật đầu, cô tin chứ..tin anh yêu cô, anh sẽ không bao giờ bỏ rơi cô...

- " Quân Vỹ... cái người có tên Từ Minh đó không phải là chồng chưa cưới của em đúng không?"

- " Ừ...em chỉ cần biết em có một người chồng duy nhất là Hạ Quân Vỹ anh, còn tên lừa đảo đó em không cần quan tâm..Hãy để anh xử lí"

Anh bá đạo tuyên bố..Vợ anh là của riêng anh, nên khen Từ Minh gan hấn quá lớn hay hấn đang không biết mình đụng phải ngòi nổ..

- " Sao anh biết hấn lừa đảo?"

Tần Lam thoát khỏi vòng ôm của Hạ Quân Vỹ, ngồi thẳng dậy khó hiểu cau mày nhìn anh...Hạ Quân Vỹ nắm lấy tay cô, anh quyết định nói rõ cho cô biết, để không xảy ra những chuyện ngoài ý muốn, cũng sẽ không ai có thể lợi dụng hay tổn thương cô được..anh nghĩ cô có quyền biết tất cả...

- " Lam..anh xin lỗi đã giấu em..anh đã điều tra ra được lai lịch và quá khứ của em "

Tần Lam rất bình tĩnh, không câu giện hay gì khác chỉ lẳng lặng nhìn anh, nhẹ giọng nói với anh..

- " Quân Vỹ nói em biết hết tất cả sự thật được không ?"

Hạ Quân Vỹ kéo cô vào lòng, hôn nhẹ lên trán cô...

- " Được..."

Hạ Quân Vỹ đem những gì anh biết, kể một lượt cho cô nghe, vừa quan sát sắc mặt của cô...

- " Lam...em không sao chứ? "

Tần Lam nhẹ nhàng lắc đầu, ôm lấy thắt lưng của anh...giọng dịu dàng nhưng từng câu từng chữ lại làm anh đau nhói...

- " Nói không đau lòng là gạt người..Nhưng có lẽ em không nhớ gì hết...nên cảm giác đau lòng cũng ít đi...Thì ra quá khứ của em, đầy rẫy toàn những đau khổ và bất hạnh như thế "

Cô nhìn anh mỉm cười,nhưng nụ cười đó rất chua chát...

- " Mẹ mất...cha không thương...sống như một người giúp việc cho vợ con của cha mình...Còn gì đau lòng hơn như vậy...Em chỉ tự hỏi là một người cha sao ông ta có thể tàn nhẫn với con gái mình như thế..."

- " Đừng nghĩ nhiều nữa..bây giờ em đã có anh..anh sẽ không để ai có quyền làm tổn thương em nữa"

Tần Lam gật đầu, để mặc anh ôm, vòng tay ngày càng siết chặt....cô không nói với anh...

cô cảm thấy mình may mắn khi bị mất trí nhớ, nhờ vậy cô mới gặp anh, được anh yêu thương..có lẽ chính ông trời cũng xót thương cho số kiếp của cô..Đau lòng thì sao? không phải cô nên cảm thấy may mắn hơn sao? Nếu biết trước được gặp anh, làm vợ anh thì cho cô trả giá như thế cô cũng sẽ chấp nhận...

Chương 9: Hợp tác

Hôm nay là buổi đấu thầu tại Tập Đoàn Kim Đại... Được tổ chức sang trọng tại sảnh lớn nằm trên tầng cao của tập đoàn..Các công ty lớn nhỏ, muốn có được dự án đều có mặt..Hôm nay Lâm Hường Châu xuất thân chinh chiến, tháp tùng ông là Lâm Ái Hân và Từ Minh..trên mặt Từ Minh còn vết bầm đã chuyển sang tím, và cánh tay bị gãy vẫn còn bó bột...Người đang bị thương tật như Từ Minh thật sự Lâm Hường Châu cũng không muốn hẳn đi cùng, nhìn xem ai cũng nhìn mất mặt đi được..Nhưng khổ nỗi dự án đấu thầu này là do hẳn đảm nhiệm..Lâm Ái Hân, nhìn cánh tay bị gãy của chồng, lòng cô ta trăm nỗi nghi ngờ..nhưng hỏi Từ Minh, hẳn nói rằng bị cướp, nhưng thật sự cô không tin cho lắm....

Mọi người ai nấy đều hồi hộp chờ đợi kết quả... Tất cả quá trình diễn ra tốt đẹp, hôm nay người chủ trì buổi đấu thầu là Viễn Thanh phó giám đốc hành chính của Kim đại..Mà không phải Hạ Quân Vỹ người đứng đầu của tập đoàn..Trong lúc chờ đợi kết quả Lâm Ái Hân quay sang Lâm Hường Châu nói nhỏ...

- " Ba con cứ tưởng hôm nay sẽ được gặp tổng giám đốc của Kim Đại chứ...Ngày quang trọng như vậy có rất nhiều các công ty lớn nhỏ có mặt mà anh ta chẳng để vào mắt...Trong giới kinh doanh người ta nói đúng..anh ta là người ngạo mạn, chẳng xem ai ra gì...ba con còn nghe nói anh ta là một người thâm sâu, lòng dạ khó lường..

Làm việc với những người như vậy, con cảm thấy nguy hiểm quá "

- " Con biết gì chứ..Hạ Quân Vỹ là người con muốn gặp là gặp à..Khi nào con có được vị trí, đứng trên đầu thiên hạ như cậu ta, thì lúc đó

hay lên tiếng..."

Ông quở trách con gái,sao đó im lặng vài giây, rồi thở dài,về mặt cam chịu...

" Trong giới làm ăn, mấy người dám đấ tội với cậu ta...con nên nói ít lại thôi..Chỉ cần mình trúng thầu..làm đúng công việc của mình là được "

" Dạ"

Cô cũng chỉ bất bình một chút thôi, nhưng ngẫm lại lời ba cô nói rất đúng, so với Kim Đại thì công ty của ba cô chỉ là hạt cát trên sa mạc, đấ tội với Kim Đại xem như tự đào hố chôn mình.(LTG:đấ tội rồi chị à! @_@)

Thời gian quang trọng nhất cũng đã đến...Phó giám đốc Viễn Thanh đồng dạc tuyên bố công ty trúng thầu:

" Cám ơn các vị đã chờ đợi..Hôm nay công ty trúng thầu là Công ty xây dựng Khải Thiên....."

" Ba...ba...chúng ta trúng thầu rồi..."

Từ Minh vui mừng

" Đúng vậy, ba dự án lần này chúng ta đã có được "

Lâm Ái Hân cũng không giấu nổi vui mừng

" Haha...Đúng...đúng... chúng ta làm được rồi "

Lâm Hướng Châu hạnh phúc,cảm thấy vô cùng thành tựu, về mặt

đắc thắng không ngừng hướng về các đối thủ..

" Lâm tổng "

Viễn Thanh từ sân khấu đi xuống chào Lâm Hường Châu một tiếng...

" Xin chào...xin chào phó tổng Viễn "

Lâm Hường Châu lịch sự, chào hỏi..

" Lâm tổng mời mọi người theo tôi..Hạ Tổng muốn gặp mọi người "

Ba người nhìn nhau, bất ngờ Hạ Quân Vỹ muốn gặp họ, miệng cười đến vui vẻ, vẻ hào hứng không giấu nổi trên khuôn mặt họ.

" Vâng..vâng..phiền phó tổng Viễn dẫn đường"

Viễn Thanh dẫn đầu,gõ nhẹ cửa, rồi mở cửa bước vào..Nhìn phòng làm việc của Hạ Quân Vỹ, Lâm Hường Châu phải tự cảm thán trong lòng, quá sang trọng, lớn gấp ba lần nơi làm việc của ông...

Hạ Quân Vỹ lúc này đang ngồi trên sofa,bộ dáng thanh tao, nhã nhặn,ngón tay sạch sẽ, thon dài đang lật từng trang tài liệu xem..kế bên còn có trợ lí của anh là Đỗ An..

"Hạ Tổng..Lâm Tổng đã đến"

Viễn Thanh trình báo..

Hạ Quân Vỹ để tài liệu sang một bên, ngẩng mặt nhìn ba người vừa đến, khóe miệng nhếch lên...

" Mọi người ngồi đi "

Lời mời cũng xa cách, vẻ mặt hờ hững..Dù sao Lâm Hướng Châu cũng là người làm ăn, so về tuổi nghề và tuổi tác đều lớn hơn Hạ Quân Vỹ, bị vẻ coi thường của Hạ Quân Vỹ vẫn khiến ông khó chịu, nhưng trên môi vẫn phải cố gắng gượng cười, nịnh nọt..Khi tất cả đã yên vị chỗ ngồi..Lâm Hướng Châu e dè lên tiếng..

" Cám ơn Hạ Tổng đã cho chúng tôi cơ hội được hợp tác với Kim Đại "

Hạ Quân Vỹ nhìn ông cười như không cười, anh mắt sâu hút không thể nhìn ra cảm xúc..Lâm Ái Hân bị vẻ ngoài và thần thái của Hạ Quân Vỹ thu hút, cô ta chăm chú nhìn người đàn ông tuấn tú, mị hoặc trước mặt.

" Lâm tổng khách sáo rồi..Mong rằng Khải Thiên không làm tôi thất vọng "

Anh dựa lưng vào ghế, môi mỏng nhếch lên, nói rõ từng tiếng..

" Nhất định...nhất định..tôi xin hứa sẽ không làm cậu thất vọng "

Để có được dự án này, ông không ngại hạ mình, vốn cuộc sống không phải như vậy sao?

" Tốt...Chúng ta chính thức kí hợp đồng "

Không dài dòng, dứt khoát nhanh gọn, chuẩn xác.

Đỗ An nhanh chóng đưa bản hợp đồng cho Hạ Quân Vỹ và Lâm Hướng Châu, khi hai bên xem xét không ý kiến gì, đồng loạt kí vào..Nhìn bản hợp đồng vừa được kí..ba người nhà họ Lâm không giấu nổi vui mừng....

"Hạ tổng để cảm ơn anh đã cho chúng tôi cơ hội hợp tác không biết chúng tôi có thể mời anh một bữa cơm được không?"

Lâm Ái Hân nở nụ cười quyến rũ, giọng điệu ngọt ngào, lời cô vừa nói làm cả Lâm Hướng Châu và cả Từ Minh đều quay sang nhìn cô ta...Hạ Quân Vỹ vẻ mặt ung dung, từ chối không khoang nhượng...

"Tôi không cho ai cơ hội bao giờ..trúng thầu là do các vị đã nỗ lực...nên bữa cơm này tôi xin phép từ chối "

Nụ cười trên môi Lâm Ái Hân cứng lại...người đàn ông này quá ngạo mạn, một chút mặt mũi cũng không dành cho người khác...

"Vâng...Hạ tổng nói đúng...vậy khi nào dự án thành công lúc đó chúng ta chúc mừng cũng không muộn "

Lâm Hướng Châu gượng gạo giải vây xấu hổ cho con gái..

"Được, nếu dự án thành công, lúc đó ăn mừng cũng không muộn"

Câu nói này của anh rất chậm, rất nhẹ nhàng...

"Vâng "

Bỗng nhiên Hạ Quân Vỹ lúc này, dời ánh mắt sang Từ Minh, người vẫn lặng im và quan sát anh từ lúc giờ...anh dựa người vào ghế, hai chân chéo nhau, dáng ngồi thong dong, tự tại..

"Lâm tổng...cậu ta là..."

Lâm Hướng Châu nhìn theo hướng mắt của Hạ Quân Vỹ, hiểu ý anh đang hỏi là Từ Minh..

- " À..đây là con rể của tôi..cậu ta là phó giám đốc của Khải Thiên cũng là người điều hành dự án lần này..tên là Từ Minh"

Hạ Quân Vỹ gật đầu xem như đã hiểu..Từ Minh nhanh miệng, cười rạng rỡ dù miệng vẫn còn đau khiến chân mày hấn phải nhíu lại.

- " Hạ Tổng..rất mong anh giúp đỡ "

Hạ Quân Vỹ không trả lời, những ngón tay nhẹ nhàng gõ nhẹ lên đùi, môi mỏng cười nhẹ..ánh mắt ngút ngàn nhìn người đối diện.

- " Cậu bị tai nạn à..Sao lại ra nông nỗi như vậy?"

Vẻ mặt Từ Minh cứng ngắt nhưng nhanh chóng mím cười gượng..

- " À..tôi bị cướp, trong lúc xô xát nên bị thương..Cám ơn Hạ tổng đã quan tâm "

Hạ Quân Vỹ không nói gì nữa với Từ Minh mà quay sang Lâm Hường Châu....lúc này nụ cười anh chợt tắt,cảm xúc anh thay đổi quá nhanh khiến họ không hiểu được anh đang nghĩ gì?

- " Tôi muốn dự án tuần sau bắt đầu thi công...không biết bên Lâm tổng có ý kiến gì không?"

Lâm Hường Châu biết tuy là câu hỏi, nhưng ông nào dám ý kiến, ông phải nhanh chóng chạy ra cách để xoay vốn..Lâm Hường Châu gật đầu lia lịa..

- " Được..được...cứ theo ý của Hạ tổng "

Hạ Quân Vỹ gật đầu hài lòng, sau đó lấy trong túi ra ba thẻ vàng đưa

tới trước mặt ba người..

" Hai tuần nữa, tôi sẽ khánh thành sân golf lấy danh nghĩa của Kim Đại..Nếu ngày đó rảnh rồi, mọi người có thể đến dự"

Lâm Hường Châu nghĩ thầm nếu mời ông đến dự lễ khánh thành do chính Hạ Quân Vỹ tổ chức...

Những người xuất hiện sẽ là những nhân vật vô cùng quang trọng, không phải Khải Thiên sẽ có nhiều cơ hội hợp tác hơn hay sao..Có lẽ Hạ Quân Vỹ cũng xem trọng mới mời ông...về mặt không giấu được niềm vui, Lâm Hường Châu miệng cười không khép lại được...

"Chúng tôi sẽ đến...nhất định sẽ đến"

Ánh mắt quét qua một vòng nhìn bộ mặt thích thú của ba người họ, lòng anh cười lạnh..

" Tôi phải có buổi họp ngay bây giờ...xem như trước mắt chúng ta kí hợp đồng thành công "

" Vâng..vâng..chúng tôi xin phép về trước"

Nhìn bóng ba người khuất sau tấm cửa, nụ cười ôn nhu tắt lịm, thay vào đó là vẻ âm trầm khó đoán, đôi mắt sắc lạnh, sâu thẳm không thấy đáy...

" Cho người giám sát bọn họ "

Đỗ An biết đây là nhiệm vụ của mình, nhanh chóng nói " vâng"

" Viễn Thanh... Dự án này giao cho cậu....lần này cho cậu cùng chơi với bọn họ "

Anh nhếch môi nhìn Viễn Thanh...Là cấp dưới của anh bao năm, Viễn Thanh rất hiểu Hạ Quân Vỹ, đừng nhìn vào vẻ ôn nhu của anh mà lầm..một khi muốn chinh một ai, thì người đó chú ý việc cầu nguyện cho bản thân..

" Hạ tổng, anh cứ yên tâm..Lâm Hường Châu sẽ không được vui vẻ mấy ngày nữa đâu"

" Tốt...hai cậu về làm việc của mình đi "

" Vâng"

Cửa phòng khép lại, Hạ Quân Vỹ đứng dậy, đi đến bàn làm việc, cầm khung hình lên xem, nhẹ nhàng mơn trớn khuôn mặt người con gái trong tấm hình...Hình ảnh này là lúc anh đưa cô đi du lịch ở Nhật đúng dịp mùa hoa anh đào nở.Cô đứng dưới tán hoa anh đào, nở nụ cười xinh đẹp..ánh mắt trong veo như nước, mỗi lần một nhọc chỉ cần nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, thì bao mệt mỏi sẽ tan mất...Hạ Quân Vỹ, nhìn vào tấm ảnh, môi mông hé mở..

" Lam..anh sẽ không cho phép một ai, có quyền làm tổn thương em.."

Chương 10: Ác mộng trong đêm

Nơi bệnh viện rộng lớn, trên hành lang bệnh viện...Tần Lam đưa đôi tay run rẩy bấm nhanh thang máy, nhưng cô không thể chờ đợi được nữa, cửa thang máy vẫn không mở ra, cô chạy nhanh bằng cầu thang bộ..Hót hải, cả người đều là mồ hôi, cả chiếc áo sơ mi cũ kĩ, cũng đã ướt đẫm, chống hai tay lên đầu gối thở hổn hển..vịnh chặt cầu thang, cố gắng từng bước cũng đã lên tầng thứ tám....Ai qua ngang cũng quay đầu nhìn bộ dạng nhếch nhác của cô...Nhưng lúc này cô không hề quan tâm, cô chạy nhanh vào phòng bệnh, đẩy mạnh cửa ra, nhưng khung cảnh trước mắt, làm bước chân cô như đổ chì...một người nằm trên giường, lúc này khăn trắng đã phủ qua đầu...hai bên còn có bác sĩ và y tá,họ nhìn cô với ánh mắt đầy thương hại...Vậy là cô đã đến rồi..tại sao ông trời lại đối xử với cô như vậy. Tại sao? Đây là người thân duy nhất trên cuộc đời này của cô...là người yêu thương cô nhất, lại rời bỏ cô đi...vậy cô phải sống làm sao? Trước khi chết, cơ hội được nhìn mặt lần cuối tại sao không cho cô...Trái tim, thể xác đều mệt mỏi, Tần Lam hai tay buông lỏng, từng bước tiến lại chiếc giường, bàn tay run rẩy cầm chiếc khăn trắng mở ra...Nhìn khuôn mặt người đang nằm yên bất động....Nỗi đau đớn không thể nói nên lời...cô nghẹn ngào bật khóc nức nở, nhào vào ôm xác người đang nằm....

"Tại sao? Tại sao? Không chờ con...Bà ơi...Bà ơi...huhu...Tại sao lại bỏ con lại..con biết sống làm sao?...huhu...bà ơi....bà ơi"

Nghe tiếng hét của vợ..Hạ Quân Vỹ hốt hoảng ngồi dậy nhanh chóng bật đèn lên...

" Lam...Lam..em làm sao vậy...Lam..."

" Bà ơi...đừng bỏ con...."

Tần Lam bừng tỉnh, kèm theo đó là tiếng hét lớn, bằng giọng nức nở...Cô mở mắt lớn, nhịp tim đập nhanh, hơi thở hỗn hển...

" Lam..em nằm thấy ác mộng à?"

Trên trán vợ anh lấm tấm mồ hôi, đôi mắt đỏ hoe, còn vương lại nước mắt...Tần Lam ngồi dậy đầu vùi vào ngực để cho anh ôm chặt...

" Quân Vỹ...Quân Vỹ..."

Giống như gọi tên anh, cô mới thấy an lòng, trái tim mới yên ổn..

Hạ Quân Vỹ còn cảm nhận cơ thể đang run mạnh của cô..Anh xoa nhẹ lưng cô, cất giọng ngọt ngào, dỗ dành...

" Anh đây...anh đây...không sao rồi...em đừng sợ....đừng sợ"

Hai người ôm nhau một lúc,cảm nhận cơ thể cô không còn run nữa, nhịp thở cũng dần ổn định..anh yêu thương hôn lên tóc cô..

" Chờ anh một chút"

Tần Lam nhìn anh gật đầu..Hạ Quân Vỹ xuống giường đi nhanh vào phòng tắm, sau một lúc Tần Lam thấy anh đi ra, trên tay còn cầm một chậu nước ấm..Anh để chậu lên tủ còn mình ngồi ở mép giường, vắt khô khăn, tỉ mỉ lau mặt cho cô..Cảm giác ấm ấm làm cô thấy dễ chịu, mọi giác quan như được thút tỉnh, Tần Lam nhắm hờ mi mắt,hưởng thụ sự chăm sóc của anh...Sau khi dọn dẹp xong xuôi, anh rót một ly

nước ấm cho cô uống...Rồi mới nhẹ nhàng ôm cô nằm xuống, nhưng vẫn để đèn vì anh biết bóng tối sẽ làm tâm lí con người không ổn định nhất là cô trong lúc này...Bàn tay anh mơ trớn tấm lưng mịn màng của cô...nhưng anh không lên tiếng, anh không muốn nhắc lại vì sợ làm cô lại kích động..

Nhưng không ngờ trong lúc anh nghĩ cô sẽ im lặng chìm vào giấc ngủ, thì cô lại ngẩng mặt nhìn anh..giọng cô rất nhỏ, tiếng nói dịu dàng trong đêm như đi vào ngõ ngách trong tim người khác...

- " Quân Vỹ...em mơ thấy bà em qua đời..."

nhưng cơ hội được gặp bà lần cuối em cũng không có được "

- " Đó chỉ là giấc mơ "

Hạ Quân Vỹ vuốt nhẹ má cô..

- " Không...không..đó không phải là mơ mà là sự thật"

Tần Lam không cho là như vậy cô cảm nhận sự việc trong mơ cô đã trải qua.

Chân mày Hạ Quân Vỹ nhíu lại..

- " Ý em là em đã nhớ lại?"

Tần Lam gật đầu sau đó lắc đầu...

- " Đó là cảnh tượng em đã trải qua, em nhớ mình có một người bà...bà là người yêu thương em nhất....còn mọi chuyện khác đều rất mơ hồ...em không thể nhớ được"

Hạ Quân Vỹ hiểu lời cô nói..Alex đã nói cô trong giai đoạn phục hồi trí nhớ...Vậy trong quá khứ cô có một người bà...không lẽ vì như vậy cô mới chấp nhận nếm mật nằm gai ở lại Lâm gia...Hạ Quân Vỹ siết chặt vòng tay..

-" Ngoan..không cần suy nghĩ nhiều...sẽ đau đầu đấy...Alex nói em đang trong giai đoạn phục hồi trí nhớ...Hãy để mọi thứ tự nhiên, đừng cố ép mình"

-" Dạ"

Cô nghe lời ngoan ngoãn gật đầu..

Hạ Quân Vỹ với tay tắt đèn..ôm chặt cô vào lòng, dỗ cho cô ngủ.. Choàng tay qua ôm lấy thắt lưng anh, được bàn tay nóng ấm xoa nhẹ sau lưng, chẳng được bao lâu cô đã yên ổn chìm vào giấc ngủ...Đôi mắt Hạ Quân Vỹ nhìn người trong lòng ngủ say, anh kéo nhẹ chăn đắp kín cho hai người...đôi mắt đen láy vẫn nhìn xa xăm, rồi mới nhẹ nhàng khép lại, ôm chặt thiên hạ trong lòng chìm vào giấc ngủ..

Hôm nay là cuối tuần Hạ Quân Vỹ không đi làm, nên hai người ôm nhau ngủ rất say, trễ hơn mọi ngày..Chẳng được bao lâu thì tiếng điện thoại reo in ỏi...Hạ Quân Vỹ nhíu nhíu mày, sợ đánh thức cô vợ nhỏ, nhưng tiếng điện thoại quá lớn. Mắt thì vẫn nhắm chặt không có ý định muốn thức, Tần Lam lấy đôi tay nhỏ nhắn đập nhẹ vào lòng ngực anh, ý bảo anh nghe điện thoại..Hạ Quân khó chịu, nhìn dây số nhấp nháy,bấm ngay nút tắt...Quay sang ôm vợ ngủ tiếp...nhưng được một lúc điện thoại lại reo lên..Tức tối ngồi dậy vò đầu, sợ làm phiền giấc ngủ của cô, anh nhanh chóng xuống giường, ra ngoài lan can nghe điện thoại...Vì đêm qua, thao thức gặp ác mộng, nên lúc này cô rất buồn ngủ, không hề quan tâm về trẻ con khi bị phá giấc ngủ của chồng, mất đi hơi ấm của anh, cô kéo chăn trùm phủ qua

đầu tiếp tục ngủ ngon lành..

- " Gọi cái gì?"

Giọng nói câu gắt như nghiêng qua kẽ răng...Dương Phong cười hì hì...

- " Làm gì câu gắt với mình thế kia..đừng nói mình gọi không đúng lúc, phá tan chuyện tốt của cậu nha? "

Nói xong còn cười, nghe giọng cười bỉ ổi của Dương Phong..Hạ Quân Vỹ chỉ biết khinh miệt, nói gì cũng vô dụng, cái tính bỉ ổi, mặt dày của cậu ta chẳng ai sánh bằng rồi..

- " Cậu bớt nói nhảm, vào chuyện chính đi"

- " Được rồi..Hạ tổng cậu lúc nào cũng nghiêm túc..."

Ngưng vài giây, sau đó Dương Phong nói tiếp...

- " Nhờ phúc của cậu mà Lâm Hường Châu đã đem cả nhà và công ty đến ngân hàng của mình cầm cố hết rồi..."

- " Ờ"

Giọng nói hờ hợt, không gì là ngạc nhiên, như rằng mọi chuyện đều đã biết trước...

Sau đó Dương Phong lại nghe Hạ Quân Vỹ nói tiếp...

- " Chỉ vậy thôi sao? "

- " Ừ "

Dương Phong thấy chuyện này quang trọng nên gọi báo Hạ Quân Vỹ là đương nhiên...Cứ nghĩ Hạ Quân Vỹ sẽ nói tiếp gì đó, nhưng chỉ còn tiếng tút tút...Nhìn màn hình điện thoại tối om...Dương Phong nghiêng rặng nghiêng lợi, tức tối lắm bấm chửi ba đời nhà Hạ Quân Vỹ....

Bị tên Dương Phong phá rối, cơn ngủ cũng bay sạch, bước chân vào phòng, nhìn vợ anh chòm kín mít, đang làm tổ trên giường làm anh bật cười...Nhảy ngay lên giường, chui vào chăn, ôm lấy cơ thể mềm mại bắt đầu giờ thối xấu..Tần Lam, đang ngủ ngon lành lại thấy trên ngực ngứa ngứa, cô lem nhem mở mắt ra, chỉ thấy dây áo một bên bị tuột xuống, một cái đầu đen đang chôn vùi trước ngực cô, đầu lưỡn nóng ấm đang liếm láp bầu ngực no đủ.....giọng gái ngủ vừa dịu dàng vừa quyến rũ..

-" Quân Vỹ...đừng mà anh"

Tần Lam đẩy đầu anh ra...

-" Hừm"

Hạ Quân Vỹ vẫn say mê mút nơi khối tròn mềm mại, yêu thích không thôi...

-" Em...."

Hạ Quân Vỹ ngẩng đầu lên nhìn cô cười tươi, sau đó chặn môi cô lại không cho cô cơ hội để nói, Tần Lam buồn bực tại sao không cho cô nói hết câu nha? Anh hôn cô rất sâu, một nụ hôn buổi sáng vô cùng nóng bỏng..đến khi cả hai thở không nổi nữa anh mới buông tha đôi môi sưng đỏ của cô..Tần Lam thở hổn hển đầu óc còn đang hoảng loạn, thì anh bắt đầu gặm mút cổ cô..Bàn tay không đứng đắn luôn

vào váy cô...nhưng bỗng nhiên chân mày anh nhíu chặt, mặt đỏ bừng vì kích tình, ngẩng lên nhìn cô vợ nhỏ nằm dưới...

" Lam...nó đến à? "

" Dạ"

Tần Lam thành thật gật đầu...Khuôn mặt Hạ Quân Vỹ trở nên ảo não..

" Sao em không nói sớm? "

Ở phía dưới đũng quần, đang bùng bùng lửa nóng, làm anh đau đớn khó chịu...

" Lúc này em định nói...nhưng anh lại chặn miệng em lại"

Vẻ mặt cô lúc này không thể vô tội hơn, muốn mắng cũng không nỡ muốn trách cũng không đành...Hạ Quân Vỹ buồn bực tuột xuống khỏi người cô, đi nhanh vào phòng tắm...Nhìn cửa phòng tắm đóng lại, sau đó là tiếng nước chảy...Tần Lam mím môi cười.. anh được nuông chiều quen rồi...lâu lâu cũng phải bị dạy dỗ một chút mới từ tế ra được...

Chương 11: Lễ khánh thành

Diện tích bao phủ rộng lớn cả một màu xanh của cỏ...Hôm nay là lễ khánh thành sân golf của Hạ Quân Vỹ được tổ chức hoành tráng...quan khách đều đến đông đủ,có các doanh nhân đến từ các nước làm ăn mật thiết với Kim Đại, báo chí rầm rộ đưa tin, ai nấy đều phải choáng ngợp với quy mô của nơi này...Nhà ba người Lâm Hướng Châu đều phải xuýt xoa độ xa xỉ chịu chi của Hạ Quân Vỹ...Từ Minh nhìn xung quanh, cau mày nghĩ thầm khi nào hẳn mà nắm Khải Thiên trong tay thì cũng phải mua một nơi để giải trí như vậy, không rộng lớn như thế này thì cũng phải chứa đủ mấy chục em chân dài của hẳn.

Với diện tích được đánh giá là tương đối lớn so với sân golf tiêu chuẩn, Tập đoàn Kim Đại đã đầu tư thiết kế nên một công trình sân golf tầm cỡ cả về quy mô và chất lượng nhất.Sân được thiết kế với vô số gò đồi uốn lượn mấp mô để đem lại những trải nghiệm vừa thách thức vừa thư giãn nhẹ nhàng. Bao quanh sân là hệ thống cảnh quan, rừng thông. Sân golf hướng ra mặt nước lớn hồ nhân tạo, tạo nên cảm giác thú vị cho người chơi.Ngoài ra, sân còn có quầy bar, khu phụ trợ và một bãi đỗ xe rộng với sức chứa khoảng hai trăm chiếc xe hơi.Khiến ai nấy đều cảm thán...

Hàn Thiên với vẻ nam tính sắc nét, nắm chặt tay cô vợ nhỏ....Tống Linh đôi mắt tròn xoe thích thú, liếc ngang, liếc dọc...Chỉ cần Hàn Thiên buông tay cô ra,bảo đảm cô sẽ biến mất ngay lập tức vì nơi này quá đồi rộng lớn..Dương Phong một thân vest xanh nước biển đậm,dáng vẻ mị hoặc khiến các cô gái có mặt phải điêu đứng, vẻ mặt bốn cọt nhìn Hàn Thiên đùa dai, rồi nhìn Tống Linh nở nụ cười..

" Ôi...Linh...sao em có thể chịu nổi tên mặt than này vậy?Lúc nào cũng giới hạn tự do của em như thế...Anh thấy tội nghiệp cho em đấy "

Dương Phong ngả ngớn, sợ thiên hạ không loạn, nhìn cảnh ôm ấp của hai người khiến người đang cô đơn như cậu ta vô cùng ngứa mắt..Đôi mắt to tròn của Tống Linh nhìn Dương Phong chớp chớp,quay sang Hàn Thiên chu môi, giọng nói trẻ con, đáng yêu vô cùng...

" Thiên...Có người muốn chia cắt vợ chồng chúng ta nha..."

Ngừng vài giây sau đó quay sang Dương Phong, nghiêng đầu nói khẽ.

" Phong...tính anh xấu như vậy..hèn gì chị Tuyết Thanh không muốn lấy anh là đúng rồi...anh thật đáng thương nha "

Đầu còn gật gật như thể hiện thương hại người khác

"Khụ...khụ..."

Chưa nuốt rượu xuống đã bị câu nói của cô làm cho nghẹn lại, sao đó sặc đến mặt cũng đỏ bừng....Hàn Thiên nhếch môi cười, ánh mắt hiện lên vẻ cứng chiều rõ ràng, đừng thấy bảo bối của anh vẻ ngoài như búp bê hiền lành thật ra là một tiểu ác ma đấy...

Dương Phong tức tối quay sang trừng mắt Tống Linh, đã biết đó là vết đau nhất của anh, mà cô ta không lưu tình dâm vào...

Hai vợ chồng này đúng là một cặp trời sinh mà, nếu người ta dâm họ một nhát họ phải trả lại hai nhát...Tống Linh thấy vẻ mặt hung dữ của Dương Phong, nhanh chóng rút vào lòng của Hàn Thiên tỏ vẻ vô

tội..Hàn Thiên ôm vợ vào lòng..nhìn về mặt đáng yêu của cô không kìm lòng được, hôn chụt lên đôi môi đỏ thắm của vợ..quay sang Dương Phong nhếch môi..

- " Đừng có đưa bộ mặt đó, hù dọa vợ mình "

Dương Phong nhìn bằng ánh mắt khinh miệt...

- " Cậu đấy...chiều vợ đến vô pháp vô thiên..rồi có ngày sẽ hối hận "

Hàn Thiên mặc kệ hấn, vợ anh, anh chiều, cô không nghe lời anh sẽ có cách chinh cô, cần gì cậu ta nói nhảm, ôm Tống Linh vào lòng mặc kệ vẻ mặt ganh tỵ trẻ con của ai đó? hướng mắt nhìn chiếc trực thăng đang từ từ hạ xuống..

Cả khoảng đất rộng được bố trí sẵn, hai hàng nhân viên đều mặc đồng phục đứng ngay ngắn..Trực Thăng đáp xuống, cửa mở ra, Hạ Quân Vỹ ôm eo Tần Lam từng bước xuống phi cơ, cảnh này quá đẹp khiến ai có mặt cũng phải trầm trồ, hai người đều mặc đồ thể thao màu trắng, phối áo pull trắng và quần kaki cùng màu càng làm dáng người Hạ Quân Vỹ thêm cao ngất, trên mắt anh còn đeo chiếc kính râm, vừa sang trọng lại sành điệu, khuôn mặt tuấn tú đường nét rõ ràng , không thua kém một minh tinh ngôi sao nam nào trong thế giới giải trí, nhưng mọi ánh mắt cử chỉ hành động đều tập trung cho cô gái bên cạnh...Tần Lam vô cùng xinh đẹp, khuôn mặt trắng mịn trang điểm nhẹ nhàng, cô kết hợp chiếc áo pull trắng cùng màu với chiếc váy kaki, khoe đôi chân thon dài trắng nõn nà..Cả hai đều mang giày bata trắng, phong cách năng động hợp với khung cảnh và môi trường. Tần Lam không quen nơi đông người cho lắm, rất nhiều máy ảnh không ngừng chiếu về hai người họ, khiến cô cảm thấy áp lực,ngại ngùng e ấp trong vòng tay của Hạ Quân Vỹ, dưới ánh nắng nhẹ của buổi sáng,hai má ửng hồng càng thêm xinh đẹp..Họ cưới nhau đã hơn một năm, nhưng đây là lần đầu tiên Hạ Quân Vỹ công

khai bà xã với tất cả mọi người...Trong giới kinh doanh đều biết Hạ Tổng của Kim Đại đã kết hôn..nhưng đến hôm nay họ mới thấy được nhan sắc vợ của Hạ Quân Vỹ..ai cũng phải tấm tắc khen ngợi...Thì ra cũng có một Hạ Quân Vỹ biết chăm sóc, quan tâm người khác,nhìn cử chỉ, tỉ mỉ, bảo vệ người bên cạnh, ai cũng hiểu anh yêu chiều vợ mình như thế nào?..Hóa ra người chiếm trọn trái tim của Tổng giám đốc tập đoàn Kim Đại là một cô gái nhỏ có vẻ ngoài xinh đẹp trong sáng...

" Ôi hai người họ thật đẹp đôi! "

Tống Linh xuýt xoa khung cảnh trước mắt..Hàn Thiên gật đầu đồng ý với vợ..

Nhưng trong đám đông không ngừng hưng phấn thích thú, thì có những người vẻ mặt lại trái ngược....Lúc đầu vì quá xa nên Lâm Hướng Châu không nhìn rõ thân ảnh xuất hiện cùng Hạ Quân Vỹ, nhưng đến khi hai người họ tiến lên lễ đài cắt băng khánh thành...Ông như chết lặng..người con gái mà qua cửa miệng của những người xung quanh gọi là vợ của Hạ Quân Vỹ từ lúc giờ là Lâm Giản Đình đưa con gái mà ông đã ghét bỏ bao nhiêu năm nay sao? Hơn một năm nay Lâm Giản Đình mất tích ông cũng không may mảy lo lắng hay tìm kiếm chỉ mong tốt nhất là bỏ đi được thì đừng mong trở về..Không ngờ đưa con gái này cho ông một bất ngờ đến nghệt thờ...Là người lão luyện nhưng ông chẳng biết đối mặt như thế nào với Lâm Giản Đình...Vì hận thù với mẹ cô ta mà gần ấy năm ông chưa bao giờ coi cô là con gái mình, đối xử tệ bạc còn hơn một người dung, không lẽ bây giờ thấy cô một bước bay lên làm phượng hoàng, lại chạy đến ôm ấp, khóc lóc rồi trịnh trọng nói với Hạ Quân Vỹ ông là ba vợ của anh..

Nhưng Lâm Giản Đình có tha thứ cho ông không, ông còn nhớ lúc cô quỳ xuống xin ông tiền để đóng phí mổ cho ngoại cô, ông không hề

thương tiếc nói những lời miệt thị , mà một xu cũng không cho, vì không có tiền để mổ nên bà ấy đã qua đời, lúc đó ông vô cùng thấy hả hê vì gia đình họ dám tính kế với ông, nhưng bây giờ..thì...trời ạ! Đầu ông đau như búa bổ, tiến không được mà lùi cũng chẳng xong..Cái quang trọng là Lâm Giản Đình có mang ý trả thù kể mọi việc gia đình ông đã đối xử tệ bạc với cô, kể hết cho Hạ Quân Vỹ nghe không?

Đau...thật sự đầu ông rất đau....Lâm Ái Hân thì không tốt hơn Lâm Hường Châu một chút nào, quá sợ hãi đến miệng cũng không khép lại được..môi mấp máy mãi mới thốt nên lời...

- " Ba...ba....đó không phải là Lâm Giản Đình sao? Nó...nó...là vợ của Hạ Quân Vỹ sao?..ba...ba nói cho con biết chuyện gì đang xảy ra đi "

Lâm Hường Châu mặt mày xám xịt, nhìn họ cùng nhau cắt băng khánh thành, các quan khách giờ rộu chúc mừng, nhưng giờ phút này, đầu ông toát cả mồ hôi lạnh, không biết nên bước đến chào hỏi hay lén bỏ về..nhưng khổ nỗi ông đang làm ăn dưới chướng của Hạ Quân Vỹ nếu ra về không nói tiếng nào thì không phải phép, ngàn vạn lần ông không bao giờ muốn làm phật lòng Hạ Quân Vỹ..ông quay sang nhìn Lâm Ái Hân..lắc đầu thờ dài...

- " Con nhỏ tiếng thôi!...ba cũng không ngờ, nó may mắn đến vậy...chỉ sợ lần này gặp lại nó sẽ không bỏ qua cho gia đình chúng ta..."

Ông nhìn vẻ mặt xanh mét của Lâm Ai Hân rồi liếc đến vị trí bên cạnh, cau mày khó hiểu..

- " Từ Minh đâu?"

Lâm Ái Hân nhìn theo ánh mắt ông, cô vô thức lắc đầu..

- " Con cũng không biết "

Im lặng vài giây, bỗng nhiên hai tay siết chặt, mắt mở trừng lớn..

- " Ba..ba..tại sao mình phải sợ nó..Con sẽ cho Hạ Quân Vỹ biết bộ mặt thật của nó..Con sẽ nói cho anh ta biết người anh ta lấy làm vợ là một đứa lẳng lơ, cả anh rể của mình cũng dám dụ dỗ..Xem cô ta còn mặt mũi gì mà sống...Ba! người phải lo lắng sợ sệt phải là cô ta không phải là chúng ta "

Đúng cô nghĩ kỹ rồi..Chắc chắn Hạ Quân Vỹ bị vẻ đẹp ngây thơ của cô ta dụ dỗ..Lâm Giản Đình chỉ lợi dụng anh đã trả thù họ mà thôi...cô không tin khi biết bộ mặt thật của Lâm Giản Đình..Hạ Quân Vỹ sẽ không ly hôn với cô ta lập tức...Lâm Hường Châu cau mày suy nghĩ lời nói Lâm Ái Hân có vẻ có lý...Từ đó giờ ông không tiếp xúc với Lâm Giản Đình nhiều,lúc nào cũng thấy cô im lặng, kêu gì làm nấy, cứ tưởng ngoan hiền, khi vụ việc dụ dỗ Từ Minh bị phanh khui, ông mới biết những gì Lâm Ái Hân nói là sự thật, chẳng khác gì mẹ nó, thích tính kế với đàn ông..mà nghĩ lại ông là cha cô, không có ông giờ này đâu ra cô, bao năm qua cũng ăn nhờ ở đậu nhà ông đấy thôi...Nếu không biết điều, thì ông không ngại để con gái ông lật mặt cô ta..nghĩ vậy Lâm Hường Châu lấy lại bình tĩnh, nhìn Lâm Ái Hân gật gù hài lòng với những gì họ toan tính..

Chương 12: Lễ khánh thành

(2)

Sau khi cắt băng khánh thành... Cùng quan khách nâng ly chúc mừng..Hạ Quân Vỹ ôm eo Tần Lam xuống sân khấu, chào hỏi mọi người...Các phóng viên không bao giờ bỏ qua cơ hội hiếm có, máy ảnh liên tiếp phát sáng hướng về chủ nhân của buổi lễ...

Tần Lam không ngờ ông xã nhà cô lại có các mối quan hệ rộng rãi đến vậy, cử chỉ ai đối với anh cũng câu nệ, quay sang nhìn người đàn ông của mình, làm cô mỉm cười tự hào, dưới ánh sáng của mặt trời, anh thật đẹp trai..khí phách ngời ngời..vẻ lạnh nhạt xa cách, mọi cử chỉ, hành động đều thu hút người đối diện...

" Hạ Tổng...chúc mừng cậu "

Nghe tiếng nói sau lưng..Hạ Quân Vỹ cùng Tần Lam xoay người nhìn lại,thì ra là cha con Lâm Hướng Châu...

" Cám ơn Lâm tổng "

Môi mỏng nhếch lên, khẽ gật đầu, cử chỉ ôn nhu mà xa cách ngàn dặm.

Tần Lam cau mày nhìn hai người trước mắt, lúc khi đến đây Hạ Quân Vỹ đã nói cho cô biết sẽ có họ tham gia, còn đưa hình cho cô xem....lúc nhìn hình cô không có cảm giác gì cho lắm, nhưng khi trực tiếp nhìn người thật, cử chỉ, tiếng nói, cô cảm giác rất quen thuộc với hai người này, giống như Hạ Quân Vỹ đã từng kể, ba cô không có tình thương với cô...Kí ức đối với cô bây giờ là một mớ

bồng bong, lúc ẩn lúc hiện, những giấc mơ chỉ là gãy khúc không hoàn chỉnh, vô cùng mơ hồ. Nhưng khi đối diện với Lâm Hường Châu ngay tại lúc này, cô có thể cảm nhận trong mắt ông, khi nhìn cô là sự chán ghét còn Lâm Ái Hân là sự căm hận, dù chỉ lướt qua, nhưng cô thấy rất rõ..Lâm Ái Hân thì cô không nói đến, còn người được gọi là ba cô, có thể tàn nhẫn với con gái ruột như vậy sao? Cô mất tích hơn một năm qua, không tìm kiếm không lo lắng, khi gặp lại không vui mừng, đã thế trong mắt còn sự ác cảm, phòng bị ...Cô cảm thấy may mắn khi bị tai nạn người cô gặp phải là Hạ quân Vỹ, được anh bảo bọc, che chở, yêu thương.Nếu không phải là anh cuộc đời cô không biết sẽ đi về đâu?...

Hạ Quân Vỹ cảm nhận được phản ứng cứng ngắt của người trong lòng, rồi nhìn qua ánh mắt họ khi nhìn bảo bối anh, cử chỉ giả tạo khi đối diện với anh.Hạ Quân Vỹ cười lạnh trong lòng..Vòng tay siết chặt, nhẹ giọng nói bên tai cô...

- " Lam.. Vị này là Lâm tổng, còn đây là con gái của Lâm tổng?"

- " Xin chào! "

Tần Lam lấy lại bình tĩnh, mỉm cười nhẹ, gật đầu chào hỏi xã giao với hai người họ...Lâm Ái Hân quan sát người con gái xinh đẹp trước mắt, cô cau mày khó hiểu, tại sao Hạ Quân Vỹ ại gọi là " Lam " mà không phải là "Lâm Giản Đình "?...Cô rất muốn hỏi cho ra lẽ, nhưng không biết mở miệng hỏi như thế nào cho phải, e ngại Hạ Quân Vỹ sẽ nghi ngờ..

Lâm Hường Châu cũng cùng suy nghĩ với Lâm Ái Hân, tuy Lâm Giản Đình bây giờ đã thay đổi...thay da đổi thịt, xinh đẹp hơn ngày xưa rất nhiều, từng cử chỉ đều thể hiện sự cao sang, quyền quý, không giống như một đứa lam lũ chuyên chạy việc cho gia đình ông.Nhưng không vì điều đó mà ông lại không nhận ra Lâm Giản Đình...

- " Tôi nghe giới kinh doanh bảo Hạ tổng đã kết hôn..Thì ra là sự thật..."

Lâm Hướng Châu khóe léo xởi lời...

- " Thế sao? Chúng tôi đã kết hôn hơn một năm...Vì cô ấy không thích xuất hiện chốn đông người, nên mọi người không biết đấy thôi "

Hạ Quân Vỹ dịu dàng nhìn vợ, rồi nhàn nhạt trả lời Lâm Hướng Châu.

- " À..thì ra là như vậy..."

Ánh mắt giao hoạt của Lâm Hướng Châu không ngừng dò xét Tần Lam..

- " Tôi nhìn cô hơi quen không biết chúng ta đã gặp nhau chưa?"

Lâm Ái Hân nhìn thẳng vào mắt Tần Lam , Tần Lam nhẹ nhàng nhìn Lâm Ái Hân, sau đó nở nụ cười tươi..giọng nói dịu dàng nghe không rõ cảm xúc..

- " Vậy à...Xin lỗi tôi thật sự chưa gặp cô bao giờ"

Nụ cười cứng ngắt trên miệng Lâm Ái Hân..

Lâm Giản Đình đang muốn gì, giả vờ không quen biết cha con họ, mục đích cuối cùng của cô ta là gì.?. Lại thay tên đổi họ, không lẽ giống như ba cô nói, lần này xuất hiện, ý định của Lâm Giản Đình thật sự muốn trả thù Lâm gia mà Hạ Quân Vỹ sẽ là con cờ giúp cô ta thực hiện thủ đoạn của mình...

Không? Từ nhỏ đến lớn cô chưa bao giờ sống trong lo sợ hay bị ai khống chế, uy hiếp..cô sẽ không để mục đích cô ta đạt được...Cô sẽ cho Hạ Quân Vỹ biết được bộ mặt thật của Lâm Giản Đình..

Hạ Quân Vỹ chẳng buồn quan tâm hai người họ nghĩ gì....hôm nay anh để cho vợ anh xuất hiện, chỉ đơn giản cho cả thế giới này biết Tần Lam là vợ của Hạ Quân Vỹ anh...

Còn những suy nghĩ vớ vẩn của bọn họ anh chẳng cần bận tâm....Có những người thân lòng dạ tàn nhẫn như bọn họ thà không có thì hơn..Vợ anh chỉ có anh là đủ..

" Hai người cứ tự nhiên, tôi và vợ tôi còn phải tiếp khách khác nữa "

Hạ Quân Vỹ nhìn Tần Lam mỉm cười rồi ôm cô rời đi...

" Vâng...vâng..Hạ tổng cứ tự nhiên "

Lâm Hướng Châu, lịch thiệp chào tạm biệt...Nhìn bóng hai người đi xa..lòng ông rối như tơ vò...liếc sang Lâm Ái Hân...

" Con có nghe Hạ Quân Vỹ gọi nó là gì không? "

" Dạ..có "

Lâm Ái Hân im lặng vài giây..rồi nói tiếp.

"Ba..nó đang cố tình đóng kịch không biết chúng ta..ba, con lo lắng nó có mục đích không tốt với gia đình mình "

" Haiz...Ba cũng nghĩ vậy...thôi thì bình đến tương chận vậy "

Lâm Hướng Châu day day trán thờ dài...Nhưng tính tình bằng bột,

đại tiểu thư của Lâm Ái Hân đâu chấp nhận bị người khác xem thường, đã vẫy những hình ảnh của Lâm Giản Đình được che chở trong vòng tay của Hạ Quân Vỹ, được người khác cung phụng như một bà hoàng, đã che mờ hết tất cả lý trí của Lâm Ái Hân..Chỉ một lòng càng nhanh càng tốt vạch mặt Lâm Giản Đình..chim sẻ thì mãi chỉ là chim sẻ...không thể nào để Lâm Giản Đình hơn cô được..Ánh mắt lóe lên một tia ác độc,nhìn phía xa theo dõi từng bước của Tần Lam.

- " Chị Lam "

Tống Linh mắt thấy hai người họ tiến lại phía mình, cô đã nhanh nũng nịu gọi tên Tần Lam..

- " Tiểu Linh em đến lâu chưa? "

Vừa hỏi Tống Linh vừa gật đầu chào mọi người...Tống Linh nhanh chóng thoát khỏi Hàn Thiên sáp lại Tần Lam..Tống Linh chu môi bất mãn, lên án ai đó..

- " Em đến lâu rồi...Nhưng chỉ đứng một chỗ này ngắm cảnh...buồn chết được"

- " Vậy sao.. chị cũng vậy...Đợi một chút chị em mình đi tham quan nhé"

Tống Linh thích thú cười tươi gật đầu..

- " Vỹ..Chúc mừng cậu "

Hàn Thiên đưa rượu lên, Hạ Quân Vỹ mỉm cười, cụng ly cùng mọi người...

- " Vỹ...mình là bạn cậu có nên ưu đãi gì không..mình rất thích khung cảnh nơi này..Thời gian tới mình sẽ đến thường xuyên"

Dương Phong uống một ngụm rồi thông thả nhìn Hạ Quân Vỹ..

- " Không phải tuần trước cậu đã kêu người sang mình lấy hơn một trăm vé vip rồi sao? Còn muốn mình ưu đãi gì nữa? "

Bị Hạ Quân vỹ bóc mẽ trước mặt mọi người Dương Phong ho khan vài tiếng..Trương Hải cau mày, rồi chỉ vào Dương Phong...

- " Ôi..Thì ra là như vậy...Cậu bảo mình tìm tung tích của Tuyết Thanh, sẽ tặng mình một trăm vé vip của câu lạc bộ Kim Đại, để mình thưởng cho nhân viên công ty...Ây da!không ngờ cậu lại xòe tay xin xỏ Quân Vỹ...Thật mất mặt mà, đường đường là tổng tài của một Tập đoàn ngân hàng AKill mà lại như vậy "

Lời nói của Trương Hải khiến ai cũng che miệng cười thầm...Dương Phong tai không đỏ, mặt không biến sắc, nhún nhún vai...

- " Hừ..Miễn sao mình thực hiện lời hứa của mình là được..Còn cậu lo cho tên đó làm gì "

Dương Phong quay sang Hạ Quân Vỹ nói tiếp..

- " Hả giàu như vậy...mình không vợ vét của hả mình đây không cam lòng..."

Những đoạn đối thoại của họ làm không khí vui vẻ hẳn lên..

Tống Linh nhíu nhíu mi, cảm thấy bụng hơi đau..quay sang Tần Lam..

- " Chị Lam..chị đi vệ sinh với em nha "

- " Được "

Hàn Thiên nhanh tay, kéo cô vợ nhỏ sang một bên..

- " Anh đi với em..."

- " Thiên...cậu thật là...đến nhà vệ sinh nữ cậu cũng muốn vào "

Tống Linh bị Dương Phong nói,khiến cho cô đỏ cả mặt, đúng là Hàn Thiên chăm sóc cô hơi quá...

- " Em..em đi với chị Lam..anh ở đây nói chuyện với mọi người đi..."

- " Thiên..để Tiểu Linh đi với Lam đi..có xe điện đưa đi..không sao đâu"

Hạ Quân Vỹ nhẹ giọng nói...

- " Ừ..em ngoan.. không nghịch nhé "

Hàn Thiên không ngừng dặn dò...Tống Linh ngoan ngoãn gật đầu..Tần lam nhỏ giọng nói bên tai Hạ Quân vỹ gì đó, chỉ thấy anh mỉm cười gật đầu..

Nhìn hai người ngồi vào xe...cả bọn mới bắt đầu nói tiếp câu chuyện..Nên chẳng ai để ý cũng có một chiếc xe điện khác đang nối theo sau....

Chương 13: Nguy hiểm

Bao quanh là rừng thông và hồ nước nhân tạo, một màu xanh nhẹ nhàng mát mắt..Xe điện chạy bon bon trên thảm cỏ xanh...Nhà vệ sinh được xây ở nhiều khu vực..đều được trang trí cao cấp, kể bên còn có spa...Khung cảnh gần gũi thiên nhiên, khiến người ta nhìn vào cảm thấy thoải mái..

- " Em vào đi...chị đứng đây đợi "

Tần Lam mỉm cười nhẹ giọng lên tiếng.

- " Dạ "

Tống Linh nhanh chân chạy vào trong..

Tần Lam ngược nhìn trời xanh và khung cảnh xung quanh, cô đi dọc vài bước đứng nép mình dưới cây bạch dương, ngắm bờ hồ đầy thơ mộng..

- " Lâm Giản Đình "

Lâm Ái Hân bước ra từ lùm cây..tiếng kêu như rít qua kẽ răng..Cô cuối cùng cũng đợi được đến lúc Lâm Giản Đình chỉ có một mình...đứng quan sát, người con gái đi cùng Lâm Giản Đình vào trong,cô mới dám xuất hiện.Hôm nay bất cứ giá nào, cô cũng phải vạch khuôn mặt xấu xa của Lâm Giản Đình,cuộc chiến này đã định, không phải cô chết thì Lâm Giản Đình phải chết...cô không thể để bản thân và ba cô làm trò điều khiển của cô ta. Để không ai gây ra trở ngại cô phải tranh thủ thời gian...Tần Lam quay đầu nhìn người

đang gọi mình..chưa kịp định hình, thì bất ngờ cổ áo đã bị Lâm Ái Hân nắm chặt và lôi đi...

" Đi theo tao..Tao xem mày còn đóng kịch được bao giờ "

" Buông ra...cô làm gì vậy...buông ra..."

Tần Lam cố gắng kéo tay cô ta ra, nhưng không ngờ Lâm Ái Hân quay sang nắm mái tóc dài của cô lôi đi không thương tiếc..Đầu bị nắm chặt, Tần Lam đau đớn về mặt tái nhợt, tay Lâm Ái Hân nắm rất chặt, cô nghĩ da đầu mình chắc cũng bị bong ra rồi..bị kéo đi, cô không thể nào không đi theo cô ta..cô cố tình kêu lớn mong Tống Linh sẽ nghe được...Lâm Ái Hân kéo cô đi rất nhanh cả một khoảng xa, hướng ra bờ hồ, nơi đây rất vắng, hàng thông che phủ, những cây bạch dương trải dài...

" Á..đau quá..cô buông tôi ra...cô điên rồi sao?"

Tống Linh ngồi ở trong, cô nghe thấp thoáng tiếng Tần Lam kêu la thảm thiết...Cô nhanh chóng vệ sinh sạch sẽ, khi chạy ra bên ngoài thì không còn ai, ngật nổi nơi đây quá rộng lớn, mà hôm nay là lễ khánh thành,đã số mọi người đều tập trung ở một chỗ phía trước...

" Chị Lam...chị...Lam..chị đâu rồi...chị Lam"

Trả lời lại cô chỉ có tiếng im lặng...Hai tay Tống Linh bắt đầu run rẩy..cô mò tìm điện thoại trong túi..nhánh tay bấm số điện thoại quen thuộc...rất nhanh có người bắt máy..

" Tiểu Linh "

Hàn Thiên gọi tên cô...

- " Thiên..Chị Lam..mất tích rồi...em..em..tìm không thấy...."

Giọng nghẹn ngào run rẩy...

- " Bình tĩnh...anh đến liền..đừng sợ...em xem mình đang ở khu vực nhà vệ sinh nào?"

Hàn Thiên trấn an cô..

- " Khu...khu C "

Tống Linh xoay người nhìn biển báo..

- " Anh đến ngay, em chờ anh "

Hàn Thiên cúp máy, vẻ mặt âm trầm quay sang Hạ Quân Vỹ...

- " Vỹ..Lam mất tích rồi "

- " Cái gì "

Ly rượu trên tay xém tý nữa là rơi xuống đất...Hạ Quân Vỹ không hề chậm trễ xoay người ngồi vào xe điện cùng Hàn Thiên...

Dương Phong và Trương Hải cùng Đỗ An cũng lên một chiếc xe khác đi theo...

Từ xa nhìn bóng dáng nhỏ nhắn, khuôn mặt tái nhợt của Tống Linh, Hàn Thiên đau lòng, xe chưa ngừng hẳn, anh đã nhảy xuống chạy đến bên cô, nhưng Hạ Quân vỹ không cho anh ta cơ hội mở miệng...Hạ Quân vỹ nắm chặt bờ vai đang run rẩy của Tống Linh...

- " Cô ấy đâu?"

Không phải nổi giận, hay to tiếng, chỉ là một lời nói lạnh lùng, cường điệu nhưng làm người khác rét lạnh, Hàn Thiên biết tình tình Hạ Quân Vỹ trầm ổn, rất biết kìm chế cảm xúc, từ lúc lên xe, Hạ Quân Vỹ không nói một lời, Hàn Thiên biết anh đang nhẫn nhịn không bùng phát, bình tĩnh để tìm kiếm Tần Lam, nhưng ánh mắt lạnh lẽo và đôi tay nắm chặt những đốt ngón tay nổi gân xanh đã tố giác anh, thật sự không bình tĩnh như vẻ ngoài..Chỉ cần mỗi lần chuyện gì liên quan đến Tần Lam sẽ khiến Hạ Quân Vỹ trở thành một con người khác hoàn toàn..Mắt thấy bàn tay Hạ Quân Vỹ không kiêng dè bóp chặt bả vai Tống Linh..Hàn Thiên nhanh tay đẩy Hạ Quân Vỹ ra, kéo Tống Linh vào lòng..

- " Vỹ...cậu bình tĩnh đi..Đừng làm cô ấy sợ"

Ánh mắt Hạ Quân Vỹ lúc này rất đáng sợ, môi mỏng mím chặt..

- " Anh..Vỹ..Chị Lam nói đợi em ở ngoài..khi em nghe tiếng hét của chị Lam...em nhanh chóng chạy ra nhưng không thấy chị Lam đâu nữa..."

Nước mắt cũng đã lăn dài trên má..Khuôn mặt Hạ Quân Vỹ lúc này quá âm trầm, ánh mắt ôn nhu ngày thường giờ trở nên hun ác..Tống Linh rút vào lòng Hàn Thiên nức nở kể lại...Trái tim Hạ Quân Vỹ như thở không nổi, cô bị ai đem đi?...

- " Đỗ An..kiểm tra camera..huy động người tìm kiếm cho tôi"

-"Vâng..Hạ Tổng "

Hạ Quân Vỹ nhanh chóng quay người, chạy dọc theo bờ hồ...Cả nhóm cùng chia ra tìm...Đỗ An nhanh chóng huy động người nhưng không làm ảnh hưởng đến buổi lễ, rồi vào phòng giám xác camera,

khi hình ảnh được mở lên..Đỗ An chân mày nhíu chặt, cầm điện thoại thông báo cho Hạ Quân Vỹ..

Cả khuôn mặt, tóc tai Tần Lam đều ướt đẫm....Lâm Ái Hân một chân quỳ sát bên cạnh hồ..Bàn tay chung thủy nắm chặt mái tóc dài của Tần Lam...khuôn mặt ác độc, đầy vẻ dữ tợn, đang lấy hết sức nhận nước cả khuôn mặt Tần Lam xuống hồ.. Mực nước trong hồ rất cao, khuôn viên xây dựng theo kiểu đồi núi..để nhấn nước Tần Lam đối với cô ta rất dễ dàng..nhìn điện thoại được cài đặt ghi âm trong túi...Lâm Ái Hân nhếch môi mỉm cười..chỉ cần uy hiếp bắt Lâm Giản Đình thừa nhận mọi thứ, cô sẽ đưa bằng chứng cho Hạ Quân Vỹ..Căm hận, đố kị đã làm mờ mắt cô ta..giật mạnh mái tóc Tần Lam....thoát khỏi ngộp nước, khuôn mặt đỏ bừng vì thiếu dưỡng khí, miệng hé mở thở dốc...tóc tai bết dính, khóe mắt ướt đẫm, sức lực yếu dần, ngã ngồi trên cỏ,trông cô rất thảm hại...

- " Nói...mày..đang muốn trả thù gia đình tao...mày lợi dụng Hạ Quân Vỹ để đạt được mục đích đúng không?...Nói..tao bảo mày nói.."

Lâm Ai Hân kề sát khuôn mặt dữ tợn của mình vào tai của Tần Lam, rít lên từng chữ..

- " Tôi...tôi...không có..tôi không thờ được...cô thả tôi ra đi " ..

- " Mày còn ngụy miệng...để tao xem mày còn cứng đầu đến bao giờ "

Nói rồi cô ta nhấn đầu Tần Lam xuống hồ, rồi kéo mạnh lên làm lại nhiều lần..cả người Tần Lam như bùn nhão, tay bám víu vào đất cỏ, sức lực đều rút cạn kiệt...bỗng nhìn vào đất cát mình đang bám vào..mắt cô lóe sáng...

- " Mày chỉ cần thừa nhận tất cả..tao sẽ buông tha cho mày...còn không...á...."

Lâm Ái Hân chưa nói hết câu, đã thấy Lâm giản Đình vun tay, cát đất đều bay vào mặt mũi cả mắt của cô ta...Trên người được buông lỏng, Tần Lam lấy hết hơi thở, sức lực, cố gắng đứng dậy...nhưng vì bị nhấn nước quá lâu, sức không còn đâu lại choáng váng..Tần Lam té xuống, nhưng cô vẫn gượng dậy..chưa đi được nửa bước, cổ áo và tóc bị một lực kéo mạnh cả thân thể té nhào xuống hồ...

"Mày muốn chạy à....đâu dễ như vậy.."

"Á...cứu..tôi....cứu tôi...tôi không biết bơi"

Cơ tức giận không thể khống chế được hành động chính mình, trước mắt lờ mờ khi thấy bóng dáng Tần Lam bỏ chạy...Lâm Ái Hân đã kéo mạnh không ngờ Tần Lam mất trọng tâm té nhào xuống hồ nước...nhìn cảnh Tần Lam la hét ú ớ kêu cứu, rồi cả cơ thể bắt đầu chìm xuống hồ từ từ, nhưng khi cô chưa suy nghĩ có nên cứu cô ta hay không thì đã thấy một bóng người nhảy tòm xuống hồ...Cả người Lâm Ái Hân cứng ngắt...hai tay chỉ kịp che miệng vì hốt hoảng...

"Cứu...cứu...tôi..."

Cô thật sự không biết bơi...Tần Lam hụp lặn, mực nước hồ rất rộng...nước trong hồ lại lạnh, cô càng vùng vẫy thì cơ thể lại càng bị đẩy ra xa...Tiếng cô chỉ còn lại thì thào...

"Cứu tôi....cứu tôi.."

Cô thở không nổi, cả miệng, lẫn mũi toàn là nước...cô không muốn chết, cô muốn được sống..cô muốn gặp chồng cô..Đúng rồi..cô còn chưa sinh em bé cho anh..cô muốn nắm tay anh đi đến cuối đời...

"Quân Vỹ...Quân Vỹ cứu..em..."

Khi cả cơ thể bị mực nước nhấn chìm..trước mắt cô hiện ra nhiều hình ảnh...cảnh năm mười sáu tuổi cô vào ở Lâm Gia....cảnh cô bị mẹ con Lâm Ái Hân hành hạ..khung cảnh đau lòng cô quỳ xuống xin Lâm Hướng Châu cứu bà cô nhưng chỉ đổi lại sự miệt thị tàn nhẫn của ông...hình ảnh ẩn hiện là cô ôm xác bà trong bệnh viện khóc tức tưởi..

Còn có đêm hôm ấy cô bị Từ Minh cưỡng bức nhưng may mắn thoát được và trong đêm mưa gió cô đã bị tai nạn...

Bao nhiêu hình ảnh quá khứ cũng như nước trong hồ ừa vào trong trí nhớ, hiện ra trong đầu..Hơi thở bắt đầu khó khăn, cả người buông lỏng theo dòng nước, đôi mắt mông lung nhẹ nhàng nhắm nghiền lại, bắt đầu chìm vào vô thức...

Chương 14: Kí ức của cô

Khi cô nghĩ mình sẽ chết vì ngộp thở, ý thức dần mơ hồ, vào lúc đó cảm giác cơ thể được một vòng tay kéo lấy và ôm chặt...tiếp đó là đôi môi được phong bế bởi đôi môi khác, truyền dưỡng khí cho cô. Vòng ôm, hơi thở đều quen thuộc nhưng dù cố gắng cô vẫn không thể mở mắt ra được...

Hạ Quân Vỹ nhanh chóng bế Tần Lam lên bờ, dưới sự phụ giúp của mọi người...Thân thể hai người ướt đẫm...Khuôn mặt Tần Lam tái nhợt, cả người xụi lơ trong lòng Hạ Quân vỹ...

- " Chuẩn bị xe "

Giọng nói âm lãnh đến không độ...Đỗ An nhanh chóng thực hiện không chậm trễ một giây.

Dương Phong nhanh tay đem hai cái khăn loại lớn đưa Hạ Quân Vỹ, anh quấn chặt lên người Tần Lam, đặt cô nằm ngay ngắn...làm một loạt động tác hô hấp...mọi người đứng xung quanh đều im lặng, không ai lên tiếng, từ đầu đến cuối khi cứu Tần Lam từ dưới hồ lên, lúc mọi người muốn phụ giúp bế Tần Lam để Hạ Quân Vỹ lên bờ cho dễ dàng hơn, nhưng anh không cho một ai được chạm vào cô... khư khư ôm cô chặt trong lòng.Lâm Ái Hân hai chân run rẩy tay bám vào cây nhưng vẫn đứng không vững, mặt cắt không còn chút máu...Khi cô muốn thực hiện kế hoạch cô biết Hạ Quân Vỹ sẽ tìm kiếm Lâm Giản Đình..nhưng lúc đó cô đã ghi âm mọi lời thú nhận của Lâm Giản Đình...không ngờ cô ta lại bị rơi xuống nước, đúng lúc Hạ Quân Vỹ lại xuất hiện, chẳng khác gì cô trở thành kẻ giết người...

Bây giờ cô có mười cái miệng nói cũng không ai tin, nói cô không cố ý muốn giết chết Lâm Giản Đình, ai sẽ tin cô đây?...

Trước sự kiên nhẫn những kĩ thuật hô hấp của Hạ Quân vĩ...Tần Lam sặc sụa nước ra ngoài.....

"Lam..nhìn anh..Lam.nghe anh gọi không? "

Giọng anh khàn khàn như kiềm nén gì đó.

Mi mắt nặng trĩu, nhịp thở bắt đầu ổn định, Tần Lam hé mắt từ từ mở ra..môi mấp máy...

" Quân Vỹ...Em... lạnh.."

Ý thức bắt đầu tan rã...mắt nhắm nghiền lại, cả thân thể đều thả lỏng, cô vừa mệt vừa lạnh...chỉ muốn ngủ một giấc thôi..

Hạ Quân Vỹ nâng người Tần Lam ôm chặt vào lòng, mặt chôn vùi hóm vai cô...anh cũng lạnh, cả trái tim lẫn thể xác đều lạnh, ôm cô trong lòng anh mới cảm nhận trái tim mình đập lại, thần kinh mới được buông lỏng....

" Hạ Tổng, xe đã đến "

Đỗ An nhẹ giọng lên tiếng...

Hạ Quân Vỹ bế Tần Lam lên, không nói một lời, ánh mắt trước sau như một vẫn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhợt nhạt của vợ, đi thẳng ra xe..Anh không cần nói nhiều Đỗ An vẫn biết xử lý Lâm Ái Hân như thế nào?..nhân chứng, vật chứng đầy đủ xem cô ta làm sao mà thoát tội...Tống Linh rất muốn đến gần xem Tần Lam nhưng cả người Hạ Quân Vỹ đều toát ra hơi thở giết người, cô thật sự rất sợ...

- " Ngoan...chúng ta về..khi nào Lam khỏe hẳn, anh sẽ đưa em đến thăm cô ấy"

Hàn Thiên biết Tống Linh lo lắng cho Tần Lam, anh nhẹ giọng an ủi....Tống Linh gật đầu rút vào lòng để anh ôm đi...

Cả căn phòng chìm trong bóng tối, anh không đem cô đến bệnh viện, mà ôm hẳn về nhà, biết cô lạnh, không một giây chậm trễ thay quần áo cho cô, gọi Alex sang khám tổng quát, ngoài những vết cào trên cổ và cổ tay, do móng tay để lại, cơ thể kiệt sức vì nhiễm lạnh và hoảng sợ khiến cô mệt mỏi nên ngất đi..còn lại mọi thứ đều ổn...Biết là cô không sao, nhưng trái tim anh đến tận bây giờ vẫn không thể ổn định, chỉ có thể ôm cả thân thể mềm mại thật chặt,thật chặt vào lòng... mỗi giác quan, thần kinh mới dần buông lỏng và thấy yên tâm được..

Lúc nghe tin cô mất tích, anh biết mình sẽ tìm thấy cô nếu cô chưa ra khỏi sân golf vì mọi góc ngách đều có camera giám sát..anh vẫn có thể giữ bình tĩnh nổi...Nhưng khi từ xa chứng kiến cảnh cả cơ thể cô đang cố vùng vẫy dưới nước, rồi bất lực bị dòng nước nhấn chìm,lúc đó tim anh như ngừng đập...Không thể suy nghĩ được gì nữa ngoài lao thẳng xuống hồ...chỉ một chút mà thôi...chỉ cần anh đến chậm một chút, anh sẽ mất cô vĩnh viễn....cái suy nghĩ đó ám ảnh anh từ lúc ôm thân thể ướt đẫm của cô từ dưới hồ lên cho đến tận bây giờ..Anh hiểu nếu lúc đó không phải là hồ nước mà là hố lửa hay cả vực thẳm, anh cũng không ngần ngại suy nghĩ mà lao xuống cùng cô...Họ chỉ thể ở bên nhau..dù có sống hay chết chỉ thuộc về nhau mà thôi...Vòng tay Hạ Quân Vỹ ngày càng siết chặt, Tần Lam hình như không thoải mái, mày nhíu nhíu, miệng lẩm bẩm gì đó, Hạ Quân Vỹ cố gắng áp sát tai mình vào...

- " Quân Vỹ... cứu em...cứu em..."

- " Lam...Không sao rồi..đừng sợ..anh đây..Lam.."

Tần Lam mệt mỏi mở mắt ra, vẻ mặt thất thần nhìn hình dáng khuôn mặt lờ mờ trong bóng tối..Hạ Quân vĩ mắt thấy cô đã tỉnh, anh nhanh chóng bật sáng đèn...

- " Lam..em tỉnh rồi...em thấy sao, nói anh nghe nào?.."

Hạ Quân Vỹ vui mừng, yêu thương vén từng sợi tóc của cô..

Tần Lam vẫn nhắm đờ mắt nhìn anh chăm chăm, như xác định điều gì...Không thấy cô trả lời..Hạ Quân Vỹ sốt ruột, áp trán mình lên trán cô,xem cô có bị sốt không, nhiệt độ vẫn bình thường, lúc đầu Alex đã kê thuốc, phòng cô bị sốt vì nhiễm lạnh quá lâu nên bây giờ tình trạng này không xảy ra, nhưng sao cô không nói gì, mà im lặng nhìn anh..

- " Lam...em sao vậy?.."

- " Quân Vỹ..."

Giọng Tần Lam rất nhỏ..

- " Anh đây.."

Anh khom người, bàn tay to lớn trước sau nắm chặt tay cô...Tần Lam đưa bàn tay nhỏ bé lên vuốt má anh, nhìn từng đường nét tuấn tú trước mắt, hơi ấm từ da thịt anh tỏa ra, cô biết mình vẫn còn sống...mắt ửng đỏ lên, nước mắt lăn dài trên má, cái cảm giác được thoát chết trong gan tấc làm người ta vừa mừng vừa hạnh phúc, cô thật sự rất ích kỉ, cô không thể nào buông bỏ được người đàn ông trước mắt, anh là của cô chỉ có thể là của cô..

- " Lam...đừng khóc...mọi chuyện qua rồi..anh sẽ không để những chuyện như thế xảy ra với em nữa..."

Anh nâng người cô dậy, ôm chặt vào lòng..Người trong lòng ngoan ngoan để mặc anh ôm, giờ phút này họ cần hơi ấm của nhau..Lúc anh cứ ngỡ cô đã chìm vào giấc ngủ, thì anh lại nghe cô lên tiếng..giọng cô rất nhẹ nhàng..

- " Quân Vỹ...em đã nhớ lại tất cả "

Hạ Quân Vỹ bình tĩnh, nhẹ nhàng nhìn xuống người trong lòng, lúc này cô cũng ngẩng mặt nhìn anh, ánh mắt cô trong veo, anh sâu sắc nhìn vào đôi mắt phản phát bóng dáng anh trong đó..Bàn tay ấm áp miết nhẹ đôi má còn hơi tái nhợt của cô..

- " Vậy sao?"

Cô nhớ lại kí ức, đều đó anh biết rồi sẽ đến, nhưng anh không ngờ trải qua cú sốc tâm lí hoảng sợ cô lấy lại kí ức nhanh như vậy..Nhưng với anh bây giờ cô có nhớ lại hay sao đi nữa, đều không quang trọng, anh đã xác định,dù cô là ai, thân phận như thế nào, cô vẫn là vợ anh, là sinh mạng của anh, không gì có thể thay đổi được đều đó...

Tần Lam gật đầu, vươn người cho cơ thể cô sát chặt với cơ thể Hạ Quân Vỹ không một khe hở..

- "Em..vẫn là Tần Lam là vợ của Hạ Quân Vỹ "

Nhớ lại quá khứ thì đã sao?, toàn bất hạnh và đau khổ, cuộc đời của cô bây giờ là do anh ban tặng, cô xem như Lâm Giản Đình ngày xưa đã chết..Trên đời này chỉ còn Tần Lam là vợ của Hạ Quân Vỹ mà

thôi...

Hạ Quân Vỹ hít sâu một hơi, ôm rất chặt, đầu vùi vào hõm vai cô..anh rất hạnh phúc vì câu nói của cô...hai người họ là hai thể xác lẫn tâm hồn đều liên thông đã tìm được nhau....Cô không phải là ai cô chỉ là cô vợ nhỏ của anh...

-" Đúng vậy..em là vợ anh..."

Anh lẩm bẩm từng chữ, như đọc thần chú khắc sâu vào linh hồn hai người...

Dưới ánh đèn ngủ mờ nhạt của phòng ngủ, Tần Lam gối đầu trên tay Hạ Quân Vỹ, cô kể cho anh nghe rất nhiều chuyện tuổi thơ của cô, qua từng giai đoạn..Thời gian không muốn nhớ nhất là năm mười sáu tuổi cô vào ở Lâm gia..Sở dĩ cô được vào ở,do mẹ cô đã sử dụng thủ đoạn, dùng clip quay lại cảnh ái ân của bà và Lâm Hướng Châu trong những năm qua để uy hiếp ông chấp nhận cô...Với điều kiện cho cô ăn học đàng hoàng, mỗi tháng phải trả tiền viện phí cho bà cô , để cho an toàn bà đã gửi một clip cho người chị em tốt nhất, nếu ông không muốn danh dự bị hủy hoại phải làm theo những gì bà nói..Lúc đấy Lâm Hướng Châu vô cùng tức giận vì bị bà tính kế, dù ông có mê mụi sắc đẹp bà đến đâu cũng không khỏi nổi giận, cho nên sau này mọi thù hận, oán giận ông đều trút lên đầu cô...Khi mẹ cô thu xếp mọi việc, ba tháng sau bà qua đời vì ung thư não, đến lúc đó cô mới hiểu,bà biết mình sắp chết nên mới sắp xếp mọi thứ lo cho tương lai cô, nhưng bà đâu biết cuộc sống cô sau này là những tháng ngày tăm tối, sống trong tủ nhục và nước mắt...Trong tình yêu bà là người thất bại yêu nhầm một người đàn ông không xứng đáng, và chấp nhận làm người thứ ba bị xã hội khinh rẻ..Nhưng nghe bà cô kể lại, khi yêu Lâm Hướng Châu mẹ cô không biết Lâm Hướng Châu đã có gia đình,tình yêu lún sâu, đến lúc mang bầu cô, mọi việc mới vỡ lẽ thì đã muộn màng..Lúc đấy Lâm Hướng Châu muốn bà phải

phá thai, nhưng bà một mực không đồng ý, sinh cô ra.... Vì chuyện này hai người chia tay nhau một thời gian..Sau đó Lâm Hướng châu dùng mọi cách, lời ngon ngọt hứa hẹn đủ điều, nối lại tình xưa với bà, biết là không đúng, phải sống trong bóng tối, nhưng vì quá yêu người đàn ông đó, bà chấp nhận làm người thứ ba...Khi biết mẹ cô mất, ông ta không may mắn đau lòng, một chút xót thương trên gương mặt cũng không có, nếu có thì là một chút hả dạ,thờ ờ... Khi đó cô khóc rất nhiều, đau lòng vì cái chết quá đột ngột của mẹ, và thương xót cho số phận của bà....Mẹ cô trong mắt người ngoài là một người xấu xa, nhưng trong mắt cô bà là một người mẹ tốt nhất..Cái gì cũng có thể thiếu thốn nhưng tình thương người mẹ bà chưa bao giờ để cô phải túng thiếu....

Đêm dài cứ lẳng lặng trôi qua...Hạ Quân Vỹ khắc ghi từng câu từng chữ cô kể...Anh im lặng,lắng nghe cô nói..Anh muốn biết mọi thứ, chuyện nhỏ nhặt nhất của vợ anh....Càng nghe,lòng anh như ngàn con kiến gặm nhấm..đau đớn... trăm bề cảm xúc..Lúc nghe cô kể quỳ xuống xin tiền Lâm Hướng Châu mỗi cho bà ..chẳng những ông không cho, còn mắng chửi cô trước mặt bao nhiêu người....nhưng đau đớn nhất là bà cô không đợi được...cả cơ hội gặp mặt lần cuối cũng không có...người thân duy nhất của cô cũng đã ra đi, cô chẳng còn thiết tha gì cuộc sống này nữa...Cô trở về Lâm gia dọn lấy hành lý định rời đi, nhưng không may,xém chút nữa là bị Từ Minh cưỡng bức, rồi Lâm Ái Hân lao vào đánh cô tới tấp...đau khổ, tủi nhục mọi thứ như vỡ òa, cô bỏ chạy ra khỏi cửa Lâm gia, cứ thế lao vào cơn mưa ,cả thể xác và inh hồn đều kiệt sức, không xác định phương hướng.Khi đó cô nghĩ chỉ cần rời khỏi nơi tàn nhẫn đó đi đâu cũng được, vì mưa quá lớn trời lại tối nên cô đã đâm sầm vào xe Hạ Quân Vỹ...

Hơi thở anh trở nên khó khăn, vòng tay anh siết chặt, ánh mắt nhu tình trở nên sắt bén..Tần Lam còn cảm thấy đau..cô biết anh đang tức giận, đang đau lòng vì cô...Bàn tay nhỏ nhắn vuốt nhẹ chân mày

đang nhíu chặt của anh..

- " Quân Vỹ...em không sao...bây giờ có anh thế là đủ..dù bao năm qua em có cực khổ cũng xứng đáng "

Tần lam chân thành bộc bạch lòng mình...

Hạ Quân Vỹ để trán kề trán, mũi kề mũi..ánh mắt nhìn cô đầy dịu dàng..áp sát môi mình lên môi cô...Trước khi ngất ngậy với nụ hôn nồng cháy của anh cô vẫn nghe được giọng nói lúng búng của anh...

- " Sẽ không...anh sẽ không để em phải chịu tủi hờn gì nữa...anh yêu em..rất yêu em "

Tần Lam nhắm mắt, nhẹ nhàng hưởng trọn nụ hôn của anh...đêm nay họ chỉ hôn nhau, ôm nhau, lắng nghe nhịp tim,cùng nhau chìm vào giấc ngủ....

Chương 15: Bắt đầu sự trả giá

Phòng cảnh sát, tấp nập người ra vào..Lâm Hường Châu một thân tây trang lịch thiệp, nhưng vẻ mặt đầy sự mệt mỏi, đậm phần lo lắng...Mắt thấy người tới là người mình cần tìm,là một người đàn ông trung niên khuôn mặt nghiêm nghị, mặc đồng phục cảnh sát..Lâm Hường Châu nhanh chóng đứng bật dậy chào hỏi...

- " Cao cục trưởng...tôi..có thể vào gặp con gái tôi được không?"

- " Lâm tổng xin lỗi ông...Vụ việc lần này vô cùng nghiêm trọng,tạm thời ông không thể gặp Lâm tiểu thư "

- " Tại sao không được gặp...Tôi có mời luật sư biện hộ cho con gái tôi..tôi muốn..."

- " Lâm tổng, nhân chứng vật chứng đầy đủ, ông muốn mời luật sư biện hộ cái gì..."

Cao cục trưởng cắt ngang lời nói của Lâm Hường Châu, im lặng vài giây, sau đó cau mày nói tiếp...

- " Nếu ông muốn gặp, sáng mai quay lại..còn nữa nghĩ tình chúng ta có chút quen biết..tôi xin nhắc nhở ông..luật sư lần này Hạ Quân Vỹ mời là Trương Hải, không cần nói ông cũng biết tiếng tăm lừng lẫy của anh ta rồi chứ...Tôi nghĩ việc làm khôn ngoan bây giờ ông nên gặp trực tiếp Hạ Quân Vỹ xin cậu ta giờ cao đánh khẽ...Không phải ở đây phí thời gian..tôi có việc đi trước.."

Người luật sư đi cùng Lâm Hường Châu mặt biến sắc..trong giới luật

đâu ai không biết tiếng tăm Trương Hải, chưa bao giờ thua một vụ kiện nào...trăm trận trăm thắng...Anh ta còn đường đường là tổng tài của Kinh Thiên...

Lâm Hướng Châu day day chán, mệt mỏi ra khỏi cục cảnh sát..Lời Cao cục trưởng cứ văng vẳng bên tai..sao ông lại không hiểu chứ..Nhưng khổ nỗi, lúc vừa nghe tin Lâm Ái Hân bị cảnh sát dẫn đi, hỏi mới biết rõ có sự,ông đã chạy đến tìm Hạ Quân Vỹ nhưng cơ hội vào cửa cũng không có, dàn vệ sĩ bảo vệ vô cùng nghiêm ngặt...Còn lúc ông thuê những luật sư danh tiếng, nghe vụ kiện đùng chạm đến Hạ Quân Vỹ ai cũng không nhận lời, khó khăn lắm mới tìm được luật sư biện hộ cho Lâm Ái Hân, liếc nhìn vẻ mặt anh ta, chắc bị cái tên Trương Hải hù cho thở không nổi rồi..Ông chưa bao giờ bất lực như thế này, chẳng biết giấu được với báo chí mấy ngày đây...Sự việc lần này mà trở nên rầm rộ, thì cả công ty sẽ trở nên điêu đứng nhưng khốn khiếp nhất là Từ Minh chẳng biết trốn đi đâu..Ông liên hệ mãi không được..nhắn tin cũng chẳng thấy trả lời...Ông thật sự rất tức giận, tại sao Lâm Ái Hân lại đại dột như vậy...thường ngày ông biết tính con gái ông bông bột, nóng vội nhưng không ngờ, nó lại thiếu suy nghĩ đến mức này...

Hạ Quân Vỹ từ trong phòng tắm đi ra, nhìn người con gái đang cuộn tròn, ngủ say trên giường, anh nhẹ nhàng kéo chăn đắp lại cho vợ, hôn nhẹ lên trán cô..rồi mới ra khỏi phòng...

Đỗ An đã ngồi đợi sẵn dưới lầu, lúc này mắt thấy Hạ Quân Vỹ đang đi xuống, anh gật đầu gọi một tiếng " Hạ tổng ".Hai Quân Vỹ gật đầu, ngồi xuống , bàn tay sạch sẽ cầm ly cafe còn đang bốc khói, uống nhẹ một ngụm..

-" Mọi việc sao rồi?"

Buông ly cafe đặt lên bàn..

- " Lâm Hường Châu thuê luật sư chạy án cho Lâm Ái Hân...sáng nay bọn họ sẽ được vào "

Ánh mắt Hạ Quân Vỹ sụp xuống nên Đỗ An không biết cảm xúc anh như thế nào..Chỉ thấy anh nhếch môi..

- " Nói với Trương Hải, tôi muốn Lâm Ái Hân vĩnh viễn không thấy được ánh sáng mặt trời "

Rất nhẹ nhàng, hờ hững, nhưng lại chấm dứt số phận của một người...

- " Hạ tổng..anh yên tâm..tôi biết phải làm sao "

Đỗ An ngừng vài giây rồi nói tiếp..

- " Hạ tổng.... sự việc Lâm Ái Hân gây ra cho cô Lam, không biết vì sao lại được tiết lộ với báo chí.... "

Sự việc lần này, chỉ có nội bộ biết đến.Hạ Quân Vỹ không phải muốn giữ mặt mũi cho Lâm Hường Châu..Anh chỉ e ngại mọi việc không khéo sẽ ảnh hưởng đến vợ anh...

Chẳng gì ghê gớm bằng truyền thông, bới móc đề tư là nghề của bọn họ..Dù một chút lời không hay, anh cũng không muốn bảo bối nhà anh phải bận lòng..Nhưng sự việc lần này đã bị cánh truyền thông biết được, đối với anh những chuyện này đều vật vãnh, không đáng để vào mắt...Nhưng vợ anh thì khác, cô vô cùng nhạy cảm, đặt biệt rất mềm lòng anh không muốn cô bị vướng vào vòng xoáy của bọn nhà báo.

- " Cậu chủ..có người gửi thư cho cô Lam "

Vú Lâm từ ngoài đi vào, đến gần đưa phong thư cho Hạ Quân Vỹ..Anh nhìn xem địa chỉ, sau đó mở ra xem...chỉ thấy ánh mắt sắc lạnh lại trở nên nhu tình, bên môi còn vương ý cười..anh nhẹ nhàng đặt phong thư xuống, đôi mắt thâm sâu nhìn Đỗ An.

- " Cậu chuẩn bị cho tôi hai vé đi Mỹ vào tối nay ..mọi việc ở đây giao cậu xử lý..cần gì liên hệ với tôi "

Đỗ An liếc sơ phong thư chỉ thấy địa chỉ đến từ Mỹ..Không biết trong thư viết gì, khiến tâm tình Hạ Quân Vỹ lại trở nên vui vẻ...

Cũng tốt, Đỗ An ngẫm nghĩ, nếu để Tần Lam xuất ngoại khi truyền thông đánh động sẽ không ảnh hưởng đến cô..Anh biết Hạ Quân Vỹ đang suy nghĩ cho tâm tình vợ của mình...

Một thân mệt mỏi ngồi phịch xuống sofa, Lâm Hướng Châu day day trán, mắt nhắm lại, ngả đầu ra cạnh ghế, để nghỉ ngơi...Tur Hàng mẹ của Lâm Ái Hân đôi mắt sưng húp từ trên lầu đi xuống...về mặt đau lòng nhưng không kìm nén giận dữ..Tính tình của Lâm Ái Hân được di truyền từ bà.

- " Ông đi đâu giờ này mới về...con gái tôi giờ này, không biết sống chết trong tù ra sao? Mà ông đi cả đêm không về..Người còn nồng nặc mùi rượu...Ông nói đi? có phải ông đi tìm mấy con đàn bà đó không?"

Lời nói bén nhọn, tay chỉ về phía Lâm Hướng Châu mắng chửi..Lâm Hướng Châu mở mắt ra, cau mày khó chịu..

- " Bà nói năng bậy bạ gì hả?"

Đúng là ông đi uống rượu, để giải sầu...chạy cả đêm mệt mỏi, tìm

kiếm nhiều mối quan hệ, nhưng ai cũng quay lưng không muốn giúp, quá chán nản ông mới tìm đến rượu..Lâm Hường Châu mệt mỏi đứng dậy,hậm hực muốn lên lầu..chưa đi được mấy bước đã bị bà chặn lại..

- " Nói bậy bạ....đó là bản chất của ông...

Không phải sao?..Nếu không như vậy, ông đã không sinh ra một đứa nghiệp chủng hại con gái tôi thế thảm như bây giờ..."

Bà ta không tiếc lời mắng nhiếc..Lâm Hường Châu cảm thấy đầu đau như búa bổ..ông gạt tay bà ra..quát lớn..

- " Bà còn nói nữa được sao? Không phải bà cứng chịu nó đến hư..bồng bột, nông nổi, làm gì cũng không biết suy nghĩ, nên mới ra cớ sự như ngày hôm nay "

- " Ông đổ lỗi cho tôi..Có ai làm cha như ông không..Tối ngày đi đàn đúm, dám trách tôi..Ông là đồ tồi...đồ tồi mà...huhu..."

Đôi mắt Tư Hàng mấp mờ nước mắt...tay chân run rẩy ngồi phịch xuống cầu than..ngheñ ngào..

- " Làm sao đây...chúng ta phải cứu Hân Hân...phải cứu con tôi...huhu"

Nhìn vẻ thảm thương của vợ..Lâm Hường Châu không còn tức giận nổi..Ông cũng rất muốn cứu Lâm Ái Hân nhưng Hạ Quân Vỹ làm sao dễ dàng bỏ qua cho nó được..Ông không biết Hạ Quân Vỹ có biết mối quan hệ giữa ông và Lâm Giản Đình chưa, nhưng từ ánh mắt cũng là đàn ông, ông hiểu được Hạ Quân Vỹ rất coi trọng Lâm Giản Đình..

Hai người mệt mỏi chẳng còn lời lẽ nào để tranh cãi...Bỗng hai người cùng cau mày nhìn ra cửa...Cái người chơi trò mất tích giờ lại xuất hiện...Một thân tây trang trắng tấp..vẻ mặt bình thường không gì là lo lắng.

Lâm Hường Châu vừa gặp Từ Minh bước vào cửa, cơn thịnh nộ lại nổi lên..Lâm Hường Châu bước xuống bậc thang, vẻ mặt tức giận nhìn Từ Minh..

- " Mày đi đâu, mà tao gọi điện không bắt máy...rồi bây giờ mới xuất hiện..mày có biết vợ mày xảy ra chuyện không hả?..Mày làm chồng kiểu gì thế?"

Không khí trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết, hấn làm rể Lâm gia.Chuyện bị chỉ vô mặt bị xia xói đâu phải chưa từng, lúc nào cũng phải nhìn sắc mặt bọn họ mà sống đó là chuyện thường ngày của Từ Minh hấn..Nhưng chuyện gì cũng vậy,mọi thứ đều phải có giới hạn của nó...

Chương 16: Đến đường cùng

Thay vào vẻ mặt tức giận của Lâm Hướng Châu..thì vẻ mặt Từ Minh rất bình tĩnh, ánh mắt hẹp dài nheo lại nhìn Lâm Hướng Châu, rồi lại nhìn Tư Hàng, sau đó hai tay đút vào túi, phung trào ra một câu, làm cả Lâm Hướng Châu và cả vợ ông, đều như đứng tròng, mắt mở to nhìn người trước mắt, không thể tin được....

- " Ba...ba..đừng tức giận..sẽ không tốt cho sức khỏe của ba đâu....À! ba nên để dành hơi sức để nghĩ cách cứu con gái ba nữa "

Hắn nói chuyện rất nhẹ nhàng,giống như người ngồi trong tù không hề liên quan gì đến hắn lời lẽ quan tâm nhưng ánh mắt và cử chỉ như đang châm biếm...Lâm Hướng Châu cau mày nhìn thái độ của hắn

- " Con gái tao không phải là vợ mày sao?...Ý mày là gì..đừng vòng vo..."

" Hahaha...haha.. Ba...ba thật thông minh...vừa nghe đã hiểu ý của con rồi "

Tiếng cười hắn lạnh lạnh trong sảnh lớn biệt thự làm người khác phải nổi da gà...Hai tay đút vào quần, cười đến hai vai cũng run lên, nụ cười tắt hẳn,môi nhếch lên một đường cong nham hiểm..

- " Vào đây"

Hai vợ chồng của Lâm Hướng Châu bị thái độ của Từ Minh làm cho kinh ngạc, khi nghe hắn gọi ai vào, họ đồng loạt nhìn ra cửa, lẳng lẳng nhìn người đi vào ...

- " Luật sư Lý sao ông lại ở đây? "

Lâm Hường Châu nhíu mày hỏi, rõ ràng lúc Lâm Ái Hân xảy ra chuyện, ông đã mời Lý Phương nhưng ông ta một mực từ chối.

- " Lâm tổng..là Phó Giám Đốc Từ mời tôi đến..Chúng ta có thể vào bàn ngồi nói chuyện được không?"

Lâm Hường Châu hướng về phía Từ Minh, vẻ mặt dăm chiêu cùng vợ đi đến sofa ngồi vào..

- " Có gì nói mau...Tôi không có thời gian"

Từ Minh bắt chéo chân, dựa lưng vào

sopha, nhướn mi ra hiệu cho luật sư..Luật sư Lý gật đầu, đưa một tập tài liệu cho Lâm Hường Châu...Ông cau mày , cầm lên xem, mắt trừng lớn, vẻ mặt vợ ông? Tư Hàng khó coi đến đỉnh điểm...

- " Mà...có ý gì....vợ mày mới vừa gặp chuyện, mày đã muốn ly hôn với nó rồi..Khốn kiếp! mày có còn tính người không?"

- " Từ Minh...tại sao cậu lại đối xử với Hân Hân như vậy...con tôi đã làm gì có lỗi với cậu..Nó một mực yêu thương cậu như vậy mà "

Tư Hàng cũng không tin nổi..Từ Minh dám làm điều này....

- " Haha...yêu à...haha..."

Giọng cười châm chọc, Từ Minh ngồi thẳng, người nghiêng về phía trước..đôi mắt dài híp lại...môi mỏng găng từng tiếng..

- "Mấy người cứ chửi cho đã miệng đi..Vì qua ngày hôm nay..sẽ không còn cơ hội nữa đâu.."

Hắn ngưng vài giây môi nhếch nhẹ..

- "Giấy ly hôn tôi đã kí rồi..Phiền hai người đem vô cho Lâm Ái Hân kí dùm tôi, kí tên chỉ là hình thức nếu cô ta ngoan cố không muốn kí, cũng không sao? Luật sư của tôi sẽ giúp tôi tiến hành đơn phương li hôn với cô ta..."

- "Mày...gia đình tao đối xử với mày như thế nào..Làm sao mày có thể đối xử tuyệt tình với con gái tao như vậy?"

- "Haha..tuyệt tình...ba..ba chưa nghe câu: Mình không thương mình, trời tru đất diệt hay sao.?.Hử"

Hai vợ chồng Lâm Hướng Châu, mở to mắt, tức nghẹn không nói nên lời, nhìn đứa con rể lúc nào cũng vâng vâng dạ dạ, họ nói một hán chưa bao giờ nói hai.Thì ra bao năm qua hán diễn quá giỏi che mắt hết tất cả bọn họ..

- "Sao? lại nhìn con bằng ánh mắt như thế..để con nói cho hai người hiểu....cũng đơn giản thôi mà...Thứ nhất các người thử nghĩ,lần này Hạ Quân Vỹ có để Ái Hân thoát tội được không? Dĩ nhiên là không..."

Tội cố ý giết người có thể là mấy chục năm không chùng...Ba..Ba..nghĩ xem cũng là đàn ông làm sao con có thể chờ đợi được...."

Vẻ mặt hắn cau lại, như rất chân thành, giải thích nỗi lòng của hắn cho họ hiểu..câu cuối nghiêng đầu nở nụ cười với Lâm Hướng Châu đầy châm chọc..

- " Thăng Khốn....mày..."

- " Xuyết...Ba...khoang hãy tức giận"

Lời tức giận chưa nói ra đã bị hấn chặn lại..

- " Ba phải giữ gìn sức khỏe..để còn nghe chuyện còn sắp sửa công bố chứ "

Thấy hai người họ tức giận mặt xanh rồi đỏ, Từ Minh mỉm cười nói tiếp..

- " Ba..con sẽ rút cổ phần ra khỏi công ty..À con quên nói với ba..lúc trước Ái Hân cũng đã chuyển nhượng hai mươi phần trăm cổ phần của cô ấy sang cho con...Nên từ bây giờ con không còn dính líu gì đến Khải Thiên cũng như nhà họ Lâm "

- " Thăng Khốn..tao giết mày..."

Lâm Hường Châu đứng bật dậy, nhào qua Từ Minh...Tur Hàng ôm chặt ông..

- " Hường Châu..ông bình tĩnh đi..sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe..."

Từ Minh..nhúng vai chẳng e sợ, đứng dậy..hai tay bỏ vô túi quần...nhìn thẳng vợ chồng Lâm Hường Châu...

- " Ba! mẹ nói đúng..ba phải giữ gìn sức khỏe...Ba mà có chuyện gì Ái Hân và Khải Thiên phải làm sao?..Ba..ba biết không?..."

con cũng chỉ là bất đắc dĩ...không cần nghĩ cũng biết lần này Hạ Quân Vỹ sẽ đuổi cùng giết tận, ba nghĩ thử xem anh ta sẽ còn muốn hợp tác với những người muốn giết vợ anh ta không? Tất nhiên là

không? Mà vì đầu tư dự án lần này..cả công ty và nhà này đều cầm cố...Nếu con không rút cổ phần mình ra, thì con sẽ mất trắng...ba nói đúng không?..Con chỉ còn cách cứu mình ra khỏi Khải Thiên và cắt đứt quan hệ với Lâm gia thì Hạ Quân Vỹ mới không ra tay với con?"

Vẻ mặt hắn khó xử, đôi mắt ánh lên nét cười, nhìn cả khuôn mặt Lâm Hường Châu xanh mét, nhìn kĩ bàn tay đang nắm lại còn đang run rẩy...Hắn thở dài...

- "Haiz....Ba..mà tất cả cũng tại ba...nếu ngày xưa ba đối tốt với Lâm Giản Đình thì đâu có có sự như ngày hôm nay.."

Hắn bước vài bước đứng trước mặt Lâm Hường Châu, lấy tay chỉnh lại cổ áo cho ông...mà cả cơ thể Lâm Hường Châu trở nên vô lực, không còn sức phản kháng, chỉ dùng ánh mắt giết người nhìn hắn...

- " Ba mẹ.. bảo trọng..con sẽ cầu phúc cho mọi người...haha...haha"

Hắn rời khỏi cửa mà tiếng cười vẫn con vang vọng...Lâm Hường Châu ngồi phịch xuống so pha..Tur Hàng cũng chẳng tốt hơn ngồi kế bên ôm mặt bật khóc nức nở...

- " Tại sao gia đình chúng ta lại ra nông nỗi như vậy?Ông nói đi có đúng như Từ Minh nói..Cả công ty và ngôi nhà này ông đều cầm cố.."

Lâm Hường Châu mệt mỏi không trả lời, mà chỉ gật đầu...Tur Hàng càng tuyệt vọng khóc lớn hơn...Bỗng Nhiên bà đứng bật dậy, lôi kéo Lâm Hường Châu..

- " Đi..ông biết chỗ ở của Lâm Giản Đình đúng không?..Chúng ta đi van xin nó "

Lâm Hường Châu bất lực lắc đầu...vẻ mặt đau khổ..

" Vô ích thôi..tôi đã đến rồi..nhưng không gặp được....Hạ Quân Vỹ không để tôi vào "

Tưởng đâu Tư Hàng nghe thế sẽ bỏ cuộc, bà càng nắm tay ông đi nhanh ra cửa..

" Ông nghe tôi nói..Bây giờ chỉ có Lâm Giản Đình mới cứu được gia đình chúng ta..

Không cho vào, thì chúng ta sẽ đợi ngoài cổng..đợi bao lâu cũng được miễn sao có thể gặp "

Lâm Hướng Châu biết họ đã đến đường cùng rồi..giờ chỉ còn cách duy nhất này thôi..Nên gật đầu đi theo vợ...Mọi chuyện giống như Lâm Hướng Châu đoán trước, Hạ Quân Vỹ hôm nay bố trí rất nhiều vệ sĩ...bảo vệ nghiêm ngặt cổng ra vào...Dù hai người bọn họ có nói gì đi nữa cũng không được vào..chỉ còn cách đứng đợi trước cổng..Mong rằng Lâm Giản Đình nghĩ chút tình nghĩa gặp bọn họ...Đợi mỏi cả chân, cái nắng gắt khiến họ mệt mỏi, đến lúc sự kiên nhẫn tưởng chừng không còn nữa..Thì cổng lớn mở ra...Hàng xe gồm ba chiếc, từ cổng chầm chậm chạy ra....Lâm Hướng Châu và Tư Hàng không khỏi vui mừng khi nhìn thấy Hạ Quân Vỹ đang ôm Lâm Giản Đình ngồi ở chiếc xe giữa...

" Giản Đình....Giản Đình...Giản Đình...

Á...buông ra...các người làm gì vậy?.. "

Hai người chưa được mấy bước tiến gần lại chiếc xe, đã bị những tên vệ sĩ cao to, ngăn cản đẩy ra...Họ gọi khò cả họng bắt lực nhìn đoàn xe chạy xa..

" Tư Hàng lên xe"

Lâm Hường Châu chưa từ bỏ hi vọng, hướng Tư Hàng gọi...Hai người nhanh chóng lên xe đuổi theo đoàn xe của Hạ Quân Vỹ....Nhưng khi họ đuổi theo đoàn xe Hạ Quân Vỹ đã khuất bóng. Lâm Hường Châu một lòng muốn đuổi theo..chạy với tốc độ rất nhanh,mắt dõi theo phía trước, nên khi phát hiện chiếc xe tải từ đường lớn bên phải quẹo ra thì mọi chuyện đã muộn màng...

" Á...Hường Châu cẩn thận....Á..."

Tiếng hét thất thanh của Tư Hàng cùng đó là tiếng va chạm lớn...Chiếc xe của Lâm Hường Châu mất tay lái,chạy quá nhanh và mạnh vào xe tải, rồi văng ra xa thân xe móp méo không còn nhìn ra hình dạng, lăn lốc bánh ngửa lên trời...làm các xe khác cũng lạc tay lái..né xe Lâm Hường Châu va vào nhau...Xung quanh hét lớn, mọi người nhốn nháo với tai nạn kinh hoàng vừa xảy ra..

Chương 17: Mùa đông ấm

Chiếc xe Rolls-Royce Ghost màu đen sang trọng, chạy êm ả trên đường phố ban đêm của New York tiến dần vào khu ngoại ô và nhàn nhã tiến thẳng vào cổng khu biệt thự sang trọng. New York vào đông là khung cảnh đẹp nhất, vừa lung linh lại mờ ảo.. Hạ Quân Vỹ mở cửa xuống xe, lấy tay chặn trên cửa rồi mới ôm Tần Lam xuống, mọi động tác nhỏ đều thể hiện sự tỉ mỉ, chăm sóc... Hai người hình như rất quen thuộc nơi đây, vừa xuống xe đã có bốn người nước ngoài ba nữ một nam đứng sẵn chờ đợi chào hỏi... Sao lại không thân quen, đây là ngôi nhà Hạ Quân Vỹ ở Mỹ, khi du lịch công tác hai người đều ở đây...

Hạ Quân Vỹ một thân áo khoác dài màu trắng, càng làm dáng người anh cao ngất, trên cổ còn quấn thêm khăn quàng cổ màu đen, hai màu đen trắng phối hợp làm tôn thêm vẻ đẹp tuấn tú, nét ôn nhu pha đậm sự lạnh lùng của anh, đôi tay rắn chắc ôm trọn người con gái vào lòng... Tần Lam cũng được anh bao bọc rất kĩ, chỉ sợ hơi lạnh làm cô bị cảm, vóc dáng mảnh mai cũng được bao bọc bởi chiếc áo khoác dày màu trắng, khăn quàng cổ bằng lông và mũ len và găng tay cùng màu... Nhìn cô như cục kẹo bông gòn ngọt ngào, dù đã được anh bao bọc kĩ lưỡng nhưng đôi má và chiếc mũi vẫn hồng lên vì lạnh nhìn đáng yêu không tả xiết...

Vì thời tiết rất lạnh nên Tần Lam chỉ tắm sơ sài rồi nhanh chóng mặc quần áo....

Mở cửa phòng tắm đã thấy ông xã nhà cô, đang đứng trước cửa sổ nghe điện thoại, lúc này anh đã tắm rửa, chỉ mặc chiếc áo len màu xanh rêu kết hợp cùng chiếc quần kaki màu trắng..vừa nhẹ nhàng

vừa ấm áp...Nghe tiếng động,Hạ Quân Vỹ quay sang nhìn cô vợ nhỏ đang làm ổ trên giường, nhìn anh cười ngây ngô...Anh nói thêm vài câu với người bên kia, nhanh tắt điện thoại, để lên đầu tủ rồi nhẹ nhàng trèo lên giường ôm cả người và chấn vào lòng..Dù trong phòng có máy điều hòa nhưng cơ thể cô thuộc thể hàn, nên nhiệt độ cơ thể vẫn lạnh hơn người bình thường..Anh yêu thương vén chăn, đắp lên hai người ôm chặt cơ thể cô nằm xuống, lấy cơ thể mình ủ nhiệt cho cô..Tần Lam ngoan ngoãn để anh ôm, hai bàn tay nhỏ nhắn còn không yên phận thò vào trong áo anh để cho ấm, đôi chân thon thả bị kẹp chặt bởi đôi chân rắn rỏi của anh, cả người Tần Lam lọt thỏm trong lòng anh...

" Gì mà cười ngây ngô vậy..hửm?"

" Ông xã..em thấy mình như mơ vậy..cảm giác cứ lâng lâng..Đến bây giờ em không tin mình thắng giải "

Lúc nghe anh nói bức tranh " Lạc lối " của cô về đề tài tình yêu đã đạt giải nhất do họa sĩ Henry Keller lừng danh tổ chức và bức tranh của cô sẽ được đem ra triển lãm vào ngày mốt..Không phải là giấc mơ thì là gì..

" Là thật không phải mơ...là do vợ anh tài giỏi mà..em phải tự tin với tài năng của mình chứ "

Được anh khen Tần Lam cảm thấy ngọt ngào, miệng tủm tỉm cười...vòng tay nhỏ nhắn càng siết chặt...không phải những thứ này đều do anh ban tặng hay sao, anh cho cô cuộc sống mới, nếu không gặp được anh, cô không dám tưởng tượng cuộc sống mình bây giờ thảm hại như thế nào..chính anh đã đem ánh sáng cho cuộc đời cô, thay đổi cô..

" Quân Vỹ..cám ơn anh...Gặp được anh là may mắn nhất cuộc đời

em...em..ừmh "

Biết cô đang suy nghĩ gì, anh không muốn cô nghĩ mình mang ơn anh không muốn lúc nào cô cũng bị quá khứ làm cho tủi hờn..cô là vợ anh là người cần anh thương yêu và bảo bọc...Chính anh phải cảm thấy may mắn mới đúng...cô khiến anh biết yêu, biết được cuộc sống này còn nhiều thứ đẹp đẽ...không để cô nói hết câu Hạ Quân Vỹ đã phong bế miệng cô lại.

Ngảng khuôn mặt ửng hồng vì lạnh lên mặc cho anh hôn hít...Hạ Quân Vỹ hôn khắp khuôn mặt lạnh lạnh của cô rồi hôn lên đôi môi nhiễm lạnh quấn chặt đầu lưỡi, say sưa mát mát như đang thưởng thức cây kem thật ngọt ngào, một tay để qua đầu, tay còn lại thò vào áo vuốt ve làn da mịn màng như em bé...Sau khi hôn đã, anh mới ngừng lại, đôi môi lúc mặn lúc nhạt vuốt ve khuôn mặt trắng mịn của cô, nhìn đôi mắt bắt đầu ẩn hiện hơi sương đầy quyến rũ của cô..Hạ Quân Vỹ cụng trán vào trán vợ mỉm cười...

-" Không được suy nghĩ lung tung....biết không....hửm "

Tần Lam vẫn còn ngây ngất nụ hôn nồng cháy lúc nãy..nghe anh nói ngoan ngoãn gật đầu..chưa định hình đã bị anh lật người đè dưới thân, Hạ Quân Vỹ ôm lấy khuôn mặt cô, môi lưỡi quấn chặt lấy nhau, bàn tay lôi kéo cởi từng thứ một trên người cô..bị hơi lạnh xâm nhập..Tần Lam bất giác rùn mình..Hạ Quân Vỹ bật cười nhìn dáng vẻ cuộn người vì lạnh của cô..

-" Lạnh sao em?"

Tần Lam gật đầu...Anh nhanh chóng ngồi dậy cởi sạch quần áo xuống giường rồi nhanh chóng áp đảo lên thân thể trần trụi của cô....da thịt gắn chặt ma sát lẫn nhau, hơi lạnh bắt đầu chìm xuống,sự ấm áp nóng bỏng bắt đầu lan tỏa....

Hạ Quân Vỹ rời khỏi môi cô, lưỡi không ngừng liếm láp quanh cổ cô, mút mạnh rồi thả ra, từ cổ dọc lên vành tai ngậm vào miệng...mơn trớn làm cả người Tần Lam nóng bừng...bàn tay xoa nắn, gầy nhẹ nụ hồng làm cô run rẩy, hai tay vòng chặt quanh eo anh..cong người nghênh đón từng khoái cảm...cả đầu Hạ Quân Vỹ vùi hẳn liếm láp bộ ngực no đủ, hết gặm lại cắn sức lực vừa đủ..các đốt ngón chân của Tần Lam cuộn tròn xuống niêm, cả cơ thể cong lên để muốn nhiều hơn nữa....

" Còn lạnh không em?"

Hạ Quân Vỹ ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nhiễm hồng của vợ, giọng nói trầm ấm đầy quyến rũ..Không để cô trả lời..anh hôn dần xuống phía dưới, không bỏ qua từng tấc da nào,chiếc rốn nhỏ nhắn rồi một đường hôn xuống nơi thịt non ngay đùi cô, bị anh mút vào, cắn nhẹ thành tạo những vết hồng...

" Ừm...ông xã...ừ..."

Từng cơn tê dại khiến Tần Lam nũng nịu rên rỉ...hơi thở hỗn hển chưa kịp ổn định, đã thấy anh để hai chân cô lên vai, đầu chôn vùi nơi ẩm ướt của cô...Đầu lưỡi nóng ấm chen chút, mút mát liếm láp từng chút, từng chút một...

" Á...ông xã...ừ...ừm.....a..."

Đây không phải lần đầu anh đối với cô như vậy...nhưng cảm giác tuyệt vời này mỗi lần sẽ khiến cô sợ hãi...được anh yêu thương hầu hạ, cảm giác ngại ngùng khiến cô đỏ mặt nhưng cũng thật sự sung sướng kích thích đến từng dây thần kinh làm cô không biết vui sướng hay thống khổ...

"Đừng...đừng..á...a...ừ....em..."

Thấy cả người cô co thắt mạnh...Hạ Quân Vỹ mới ngẩng đầu lên, làn môi còn còn lấp lánh ánh nước nhìn mị hoặc làm sao? Hạ Quân Vỹ bắt đầu hôn dần lên phía trên, ngậm lấy môi cô vào miệng cho cô cảm nhận hương vị của mình..

Đôi mắt Tần Lam mờ sương bị tình dục bao phủ, mở to mắt nhìn anh...Cảm thấy mình vô cùng may mắn được anh hết mực yêu thương...ngẩng đầu cao để anh có thể hôn sâu hơn, bàn tay nhỏ bé run run vuốt ve từ bờ ngực quyến rũ của anh đến thắt lưng rồi đi xuống nhẹ nhàng cảm vật nóng đang bùng bùng khí thế chờ chiến đấu của anh lên xuống vuốt ve...

" Ừ...."

Bất ngờ được bàn tay mềm mại không xương của cô cầm lên, Hạ Quân Vỹ sung sướng rên lên một tiếng, rời khỏi đôi môi sưng đỏ, nhìn cô vợ nhỏ dưới thân, anh biết cô rất nhát gan...Hai người sớm chiều bên nhau, mỗi lần thấy nơi đó là mặt cô lại đỏ lên không dám nhìn..Cái cảm giác được hầu hạ, yêu thương làm cô phải rên rỉ, nức nở, sung sướng là anh cam lòng tự nguyện,anh hiểu tính cô về phương diện này, do một tay anh uốn nắn, cô ít khi nào cởi mở trong chuyện ân ái..Sao hôm nay lại to gan như thế..anh còn cảm nhận cơ thể cô run nhẹ..đôi mắt ngây thơ nhìn anh đê mê..hai má ửng hồng...

" Lam...em....ừ..."

Bàn tay nhỏ nhắn không kỹ xảo làm anh muốn điên mất...cảm giác quá mất hồn..

" Em...em muốn làm anh vui vẻ "

Vui..quá vui đấy chứ...nhưng niềm vui không ngừng ở đó..Tần Lam xoay người..ngồi trên người Hạ Quân vĩ bắt chước hôn môi anh, rồi nhẹ nhàng liếm láp, gặm mút yếm hầu làm Hạ Quân Vỹ bật lên tiếng rên, hơi thở dồn dập khi cô mút mát hai điểm nhỏ trước ngực anh..Hạ Quân Vỹ say mê đưa từng ngón tay cô vào miếng mút liếm...Thân người mềm mại của Tần Lam như không có xương, cong người hôn từng chút một từ bờ ngực, xuống bụng anh...sau đó không chút do dự cầm vật nóng đang ngẩng cao, chiếc lưỡi nhỏ liếm quanh rồi chậm rãi bắt đầu bỏ vào miệng..

" Ừ...ừ...Lam...ừm..."

Anh thật sự điên mất, cô vì anh bỏ cả sự ngại ngùng, phục vụ anh..cảm giác quá tuyệt vời..đã từ lâu anh rất muốn như thế nhưng không dám bắt ép cô..Cái miệng nhỏ nhắn trúc trắc cứ ngậm vào rồi thả ra, nhiều lúc răng còn va vào..nhưng làm anh sung sướng thỏa mãn không thôi....Hạ Quân Vỹ ngửa mặt lên, cổ họng hừ hừ..không kiềm chế nổi cảm giác lên mây cô mang lại....anh chịu hết nổi rồi...Hạ Quân Vỹ kéo mạnh cô vợ nhỏ ngơ ngác của mình, xoay người đè lên, đâm thẳng vật nóng vào nơi khít khao của cô..Hôn lấy cái miệng nhỏ vẫn còn trơn bóng....

" Anh yêu em..yêu em..Lam... em biết không?"

Giọng anh lúng búng trong từng nụ hôn..

Tần Lam bị anh rong ruổi từng cái sâu và mạnh làm cô nức nở...

" Ừm...nhẹ...nhẹ...thôi...anh...ừ"

Nhưng lúc này sao anh làm được, đêm nay quá hạnh phúc quá thỏa mãn đến kích động...Hạ Quân vĩ mạnh mẽ hơn bao giờ hết từng bước nhấn chìm cô trong hạnh phúc ngọt ngào....

- " Á....Quân Vỹ....Quân Vỹ...Huhu...Á..."

Không biết đây là lần cao trào thứ mấy rồi nữa...Hai tay Tần Lam cố gắng bám víu lấy tay anh, anh điên cuồng chạy nước rút, cả hai thân thể quấn lấy nhau run lên cùng tiếng gầm nhẹ và tiếng nức nở....Hạ Quân vỹ thích thú mút chặt cái miệng nhỏ đang nức nở...Ổn định hơi thở rồi mới ôm cô đi tắm.....

Nếu nơi mùa đông lạnh giá đã được tình yêu của hai người sưởi ấm thì nơi này Lâm Ái Hân là địa ngục trần gian...

- " Ông nói gì....tôi không hiểu? Từ Minh đâu?...Ba mẹ tôi đâu mà để ông vào đây?"

Luật sư Lý nhìn người con gái trước mắt, mới có mấy ngày mà đã gầy hẳn, giọng nói phách lối coi thường người khác của Lâm Ái Hân khiến người khác có phần chán ghét.

Nhưng cũng cảm thấy có phần thương xót....Không biết nghe những gì ông nói chắc cô sẽ bị đả kích dữ dội,còn hơi sức mà lớn lối như bây giờ hay không?...nhưng làm sao giấu được..Haizz..Luật sư Lý thở dài tuổi trẻ, làm gì cũng bông bột chẳng biết suy nghĩ, gây nghiệp ắt phải trả..

Chương 18: Khổ đau và hạnh phúc

- " Cô Lâm...Phó Giám đốc Từ muốn tôi giao thứ này cho cô...mời cô xem qua "

Lâm Ái Hân cầm tập hồ sơ lên xem..tay run run, mắt mở to như không tin điều mình nhìn thấy...hít một hơi sâu..ngước mắt nhìn người đối diện..

- " Từ Minh đâu? Tôi muốn gặp anh ta "

Cô muốn gặp hắn, tại sao lại đối xử với cô như vậy..Cô là vợ hắn mà..bao nhiêu năm làm vợ chồng...ý hắn như vậy là sao? Cô mới bị giam trong đây mấy ngày..Hắn đã tìm luật sư đem bản ly hôn vào đây bắt cô kí vào...

- " Xin lỗi cô Lâm..Phó giám đốc Từ không muốn gặp cô..Cậu ta muốn tôi nhắn với cô, cô hãy chấp nhận ký tên, nếu cô không đồng ý thì cậu Từ sẽ tiến hành ly hôn đơn phương "

Lâm Ái Hân ngã người ra sau ghế..hai tay nắm chặt...vừa cảm hận vừa đau lòng...nước mắt cũng trực trào...

Hắn là tên khốn kiếp..không đáng để cô phải rớt nước mắt vì hắn..Đúng rồi, đợi cô ra khỏi nơi quái quỷ này..cô sẽ khiến hắn phải ân hận...cô sẽ khiến hắn phải quỳ trước chân cô để cầu xin tha thứ.

- " Luật sư Lý..Ba mẹ tôi biết chuyện này không? Còn nữa tại sao hôm nay họ không vào đây..Luật sư biện hộ cho tôi đâu..? Luật sư Lý

tôi muốn gặp ba mẹ tôi...."

Lâm Ái Hân thắc mắc người bây giờ đang ngồi trước mặt cô phải là ba mẹ và luật sư biện hộ của cô. Có lẽ họ đang trên đường đến, cô tin là vậy..

" Cô Lâm..tôi..."

" Tôi...cái gì? Ông không nghe tôi nói sao? Ông cứ đi..bây giờ tôi chỉ muốn gặp ba mẹ tôi và luật sư biện hộ cho tôi..đợi tôi ra được nơi đây tôi sẽ khiến Từ Minh sống không bằng chết...Ông về nói với hấn..đừng tưởng tôi là con ngu..tôi sẽ không kí tên....hấn đừng nghĩ muốn ôm trọn cổ phần của tôi...Có giỏi thì một mình hấn tự ly hôn đi.."

Lâm Ái Hân nghiêng răng cắn tức găng từng tiếng...

" Haiz...Cô Lâm e là bây giờ cô không thể gặp ông bà Lâm...Họ không thể nào vào gặp cô được"

" Ông đang nói nhầm gì thế? Tại sao ba mẹ tôi không thể vào gặp tôi?"

Không lẽ ba mẹ cô cũng muốn bỏ mặc cô như Từ Minh. Không thể nào, chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra..Họ thương yêu cô đến thế sẽ không bỏ mặc sự sống chết của cô...

" Cô Lâm...Ông bà Lâm hôm qua bị tai nạn xe....Bà Lâm vì mất máu quá nhiều nên đã chết trên đường đưa tới bệnh viện...Còn Giám đốc Lâm vẫn còn hôn mê sâu chưa biết tình hình ra sao? "

Nhìn sắc mặt trắng như không còn chút máu của Lâm Ái Hân..cũng cảm thấy xót xa...ông lắc đầu thờ dài...Bỗng Lâm Ái Hân bật dậy

miệng hét to nghiêng người phía trước, nắm cà vạt áo ông lôi kéo...

"Ồ khốn là Từ Minh bảo ông bịa chuyện đúng không?...Tôi không tin...làm sao có thể..tôi giết chết ông...giết chết ông...dám chù ẻo ba mẹ tôi..."

"Cô Lâm...khụ..khụ...đó là sự thật...cô bình tĩnh đi..."

"Không...mẹ tôi không chết...ba tôi rất khỏe mạnh...im...tôi bảo ông im...đều là giả dối...mẹ tôi sẽ không bỏ mặc tôi...còn ba tôi nữa...không...không..."

Lâm Ái Hân mắt đỏ hoe..miệng không ngừng hét lớn...Hai cảnh sát nữ canh phòng, nhìn cô mất bình tĩnh, nhanh chân chạy đến kéo cô ra, khống chế Lâm Ái Hân lại...mặc cô vùng vẫy..la hét, giọng Lâm Ái Hân đã trở nên nức nở...

"Không...đó không là sự thật...Ai nói cho tôi biết đi...toàn là giả dối...huhu..ba mẹ tôi không sao..."

"Cô bình tĩnh đi.."

Các cảnh sát nhìn tình cảnh trước mắt cũng thấy thương xót, khuyên ngăn cô...

"Buông ra...tôi muốn gặp ba mẹ tôi...huhu...buông...các người thả tôi ra....Á....thả tôi ra...."

Lúc này Lâm Ái Hân đã mất kiểm soát, điên cuồng gào thét, vùng vẫy....Luật sư Lý khúm núm đứng một bên, nhìn tình cảnh trước mắt.

"Giữ chặt cô ta lại...đưa cô ta vào trong "

- " Không..tôi không vào..tôi xin các người hãy thả tôi ra,tôi muốn gặp mẹ tôi..huhu...tôi muốn gặp ba tôi...huhu....thả tôi..thả tôi ra đi mà"

Cả cơ thể như tổn hao sức lực Lâm Ái Hân quy xuống, nức nở vài câu rồi lịm đi...

Nhìn người con gái xinh đẹp, mặc chiếc đầm dạ hội màu trắng đang được trao giải trên sân khấu và phát biểu..Ánh mắt Hạ Quân Vỹ ánh lên vẻ dịu dàng ôn nhu...

- " Không biết nói gì hơn ngoài cảm ơn, cảm ơn nhà họa sĩ tài ba Henry Keller đã tổ chức cuộc thi này để tôi đã bộc lộ sở trường của mình...Tôi rất bất ngờ khi biết mình thắng giải..như một giấc mơ vậy đó..Cuối cùng người tôi muốn cảm ơn là chồng tôi...Cảm ơn anh, Hạ Quân Vỹ, cảm ơn anh đã luôn bên cạnh em..."

Tiếng nói của Tần Lam nhẹ nhàng phát biểu,mọi người im lặng lắng nghe, câu cuối cùng mọi người cùng hướng theo ánh mắt của cô nhìn người đàn ông tuấn tú đang ngồi hàng ghế đầu tiên...Mọi người cùng nhau vỗ tay.Cô gật đầu lần cuối, kết thúc phát biểu rồi bước xuống sân khấu...Hạ Quân Vỹ đứng lên, mặc ánh mắt những người xung quanh ôm vớ vào lòng..hôn nhẹ lên môi cô...Tất cả mọi người không khỏi trầm trồ về vẻ xứng đôi của họ...Giao lưu, chào hỏi, sau đó hai người nắm tay nhau ra xe...

- " Quân Vỹ bây giờ chúng ta đi đâu?.."

- " Ngồi yên xem nào...để anh mặc vào..nếu không sẽ cảm lạnh "

Hạ Quân Vỹ lúc này đang giúp cô thắt lại dây áo choàng ...lúc trong sảnh có máy điều hòa..nên không lo cảm lạnh..Tuy ngồi trên xe nhưng anh vẫn không yên tâm, nên phải choàng thêm chiếc áo lông ấm áp cho cô...Mà cô lúc này đang vui vẻ không chịu ngồi yên, làm

anh thắt dây áo cũng khó khăn....Sau khi hoàn thành nhiệm vụ chăm sóc cô vợ nhỏ.. anh mới trả lời câu hỏi của cô...

" Cho em một bất ngờ,đến rồi em sẽ biết"

Tần Lam nghiêng đầu nhìn anh, cô rất hiểu tính anh..nếu anh không nói, dù có hỏi anh cũng sẽ không khai, cô chỉ tủm tỉm cười mặc anh ôm chặt, chờ đợi xem anh gây bất ngờ gì cho cô...

Chẳng mấy chốc xe đã ngừng trước cửa Nhà thờ Saint Louis là một trong những thánh đường có thiết kế đẹp và lớn nhất nước Mỹ...

" Quân Vỹ..anh...."

Được anh nắm tay bước vào cửa mà tim Tần Lam nhảy lộp bộp.....chẳng lẽ anh.....

" Xuyt...đi theo anh "

Hạ Quân Vỹ nắm chặt tay cô tiến vào thánh đường...Khi cửa mở ra...Tần Lam che miệng lại, khung cảnh trước mắt khiến cô choáng váng và vô cùng xúc động...Trước mắt cô bây giờ thánh đường tràn ngập trong ánh nến và màu hồng của hoa mẫu đơn cũng chính là màu hoa cô thích, anh luôn nói về mong manh của hoa mẫu đơn rất hợp với cô...Trên hàng ghế là những bạn bè thân thiết của anh..Nào là Hàn Thiên cùng Tống Linh, sánh đôi bên Dương Phong là một cô gái rất xinh đẹp,còn có Trương Hải cùng thư kí của Hạ Quân Vỹ là Đỗ An và có cả Viễn Thanh phó tổng của Kim Đại..

Tống Linh hôm nay mặc chiếc đầm xòe màu hồng nhạt xinh xắn đáng yêu như một búp bê chậm rãi đi về phía cô...

" Chị Lam...hôm nay chị là cô dâu xinh đẹp nhất..chúc mừng chị..."

Tống Linh đeo một chiếc vương miện làm bằng kim cương lấp lánh và voan lưới cài lên tóc cô...đưa bó hoa mẫu đơn cho cô cầm tay...Đúng vậy kết hợp với chiếc đầm dạ hội màu trắng bằng ren trên người thực thụ lúc này cô đã trở thành cô dâu...Lúc sáng nhìn chiếc đầm dạ hội bằng ren, dáng đuôi cá này.Hạ Quân Vỹ một mực muốn cô mặc vào..Lúc đó cô đã kháng nghị vì đi nhận giải có cần lộng lẫy vậy không? Thì ra mọi thứ đã được anh chuẩn bị từ trước..

Hạ Quân vỹ nhẹ nhàng cởi chiếc áo choàng đưa cho Tống Linh cầm, vén lại tóc cho cô..Hôm nay tóc Tần Lam được bới thấp, những sợi tóc con được uốn xoắn nhẹ nhàng khi cài lên chiếc vương miện và khăn voan trùm đầu lên cô xinh đẹp đến nao lòng..

Từng bước được Hạ Quân Vỹ nắm tay tiến lên phía trước khi cả hai đứng trước mặt cha, thực hiện các nghi thức..Tuy đã là vợ chồng, đây chỉ là hình thức, nhưng cô vẫn không thể nào khống chế được trái tim đang run lên..niềm xúc động trực trào khi hai người tuyên thệ, giọt nước mắt hạnh phúc không kiềm chế hòa lẫn vào trong nụ hôn nồng cháy trước sự vui mừng những tiếng vỗ tay rôm rả...

- " Vợ ngốc...anh yêu em "

Hạ Quân Vỹ nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho vợ...

- " Em yêu anh..yêu anh Quân Vỹ "

Tần Lam nức nở nói lời yêu...Một người con gái thiếu thốn tình cảm từ nhỏ, thì đây là niềm hạnh phúc lớn nhất với cô...Như thế này cô không mong mọi gì nữa, bao năm qua dù cay đắng ra sao,giờ phút này cô thấy rất đáng giá..Vô cùng..vô cùng đáng giá...

Hạ Quân vỹ yêu thương siết chặt vòng tay, vùi mặt vào hóm vai cô

vợ nhỏ ...anh cũng xúc động, cũng hạnh phúc chẳng kém gì cô.Cô bây giờ mới hoàn toàn chính thức là của anh.Cuộc đời này,hai người họ sẽ vĩnh viễn cùng nắm chặt tay nhau đi đến hết quãng đường còn lại.....

Chương 19: Người con gái lạ mặt

Khu nghỉ dưỡng Trượt tuyết SquawValley

thuộc thung lũng Olympic, California là một trong những khu trượt tuyết lớn nhất Hoa Kỳ. Năm nay cả nước Mỹ hưởng trọn trận tuyết lớn, khắp nơi nghỉ dưỡng phủ đầy tuyết trắng...Cả bọn Hạ Quân Vỹ được trang bị quần áo vào sân trượt...

Sân trượt hôm nay cũng khá đông nhưng vì diện tích nơi đây quá rộng lớn nên không khí rất thoải mái, không sợ va chạm lẫn nhau...

Đây là lần đầu Tần Lam và Tống Linh được tham gia trò chơi này, nên vô cùng thích Trong ba người họ chỉ có Tuyết Thanh là cô vợ chưa cưới đã bỏ trốn của Dương Phong là biết trượt dù không giỏi lắm...Mấy ngày nay các cô đã tiếp xúc với nhau, chỉ mới mấy ngày nhưng đã trở nên vô cùng thân thiết..Tuyết Thanh làm trong lĩnh vực thiết kế thời trang..cô có khuôn mặt rất xinh đẹp mang hơi hướng hiện đại với mái tóc nâu được uốn xoắn bồng bênh..Nhưng không phải tính tình hiền lành như Tần Lam hay đáng yêu nghịch ngợm như Tống Linh mà Tuyết Thanh có tính cách rất bướng bỉnh và mạnh mẽ tuy vậy cô ấy sống rất tình cảm...Nhưng Tần Lam biết đó chỉ là vỏ bọc bên ngoài của cô gái nhỏ..Tuy lúc nào cô cũng cau mày khó chịu với Dương Phong, nghe đâu Dương Phong tốn khôn ít công sức mới tìm được Tuyết Thanh, quan hệ của hai người họ chưa được tốt cho lắm...Nhưng cũng là con gái và là người đang yêu, nhìn từng cử chỉ khuôn mặt, ánh mắt của Tuyết Thanh cô biết cô gái nhỏ đã sớm bị Dương Phong làm tù binh của anh ta..Nhìn cách anh ta càng gỡ..mạnh mẽ bá đạo, lại vô cùng biến thái khi đối

xử với Tuyết Thanh làm Tần Lam cũng phải rùng mình... Ví như lúc đi ăn... Anh ta cắt thịt bò cho Tuyết Thanh, sẽ bị cô ấy đẩy ra.. Thế là anh ta không e ngại trước mặt mọi người đút cho cô ấy ăn bằng miệng, mặc Tuyết Thanh phì phò tức giận đánh đấm... lúc đó Tần Lam cũng phải đỏ mặt vùi vào lòng Hạ Quân Vỹ... Còn tiểu ác ma Tống Linh thì thích thú nhìn đăm đúi không chớp mắt còn quay sang cảm thán với Hàn Thiên " Thiên! Anh Phong thật biến thái nha " Đại luật sư Trương Hải thì ôm ngực ho " Khụ..khụ.."

Hoặc như bây giờ Tuyết Thanh tránh né không muốn bị Dương Phong ôm vào lòng, thì anh càng mặt dày lao vào ôm chặt đến mức hai người té nhào xuống sân tuyết.. làm Tần Lam cũng phải bật cười.... Nếu Tuyết Thanh sớm đã bị Dương Phong bắt làm tù binh thì Dương Phong cũng chính là nô lệ của Tuyết Thanh.

- " Em rất thích thú chuyện người khác.. hử?"

Hạ Quân Vỹ trượt xung quanh lấy tuyết ném vào người cô, che đi tầm nhìn của cô vợ đang hóng chuyện .. Tần Lam ngẩng khuôn mặt xinh đẹp hồng hào vì lạnh lên chu môi kháng nghị...

- " Quân Vỹ.. anh dám ném tuyết vào em "

- " Sao lại không?" Hạ Quân Vỹ buồn cười trả lời...

- " Tối nay không được ngủ với em " Tần Lam phụng phịu hăm dọa..

Hạ Quân Vỹ ngẩng ra, hôm nay cô còn dám đe dọa anh, đây không phải là cách Tống Linh hay làm với Hàn Thiên sao? Dù mỗi lần như thế đều bị Hàn Thiên chỉnh không thương tiếc... Chắc chắn là tiểu quý đó đã dạy hư vợ anh... Hạ Quân Vỹ bỏ gậy trượt xuống, ôm chặt Tần Lam vào ngực...

- " Không được bắt chước thói hư của Tống Linh...Biết không?" Cắn nhẹ vào mũi vợ, Hạ Quân Vỹ dặn dò..

- " Em nào có...ai biểu anh bắt nạt em " giọng ngọt ngào nũng nịu, hơi lạnh bay nhẹ từ miệng mỗi lần cô mấp máy nói chuyện, tạo những làn khói mờ ảo làm lòng Hạ Quân Vỹ run lên...

- " Để anh xem cái miệng nhỏ này còn dám mạnh miệng nữa không?"

Không để cô nói tiếp ôm chặt lấy cô, môi phủ xuống , cắn nuốt tiếng khản nghẹn của cô...Giữa khung cảnh tuyết trắng bao phủ hai người say đắm trao nhau nụ hôn lãng mạn thì.....

- " Bộp" Hạ Quân Vỹ bị một mảng tuyết lớn ném mạnh ngay đầu...nhưng người mới gây tội hình như không hề ý thức được mình làm sai, mặt vẫn tỉnh bơ, còn đang phùng mang trợn má...la hét đuổi đánh người đàn ông bên cạnh...Tần Lam mím môi nhin cười nhưng không được bật cười khanh khách..mặt Hạ Quân Vỹ đen sầm lại, nhưng muốn bực mình cũng không được vì cảnh trước mắt..

- " Tiểu Linh em là đồ ngốc sao? Dạy hoài mà vẫn không trượt được " Hàn Thiên đứng từ trên nhìn xuống người con gái đang té nhào cả đầu cũng phủ đầy tuyết, mím môi nhin cười, lạnh giọng chê bai...Tống Linh ngẩng khuôn mặt trắng noãn, hai má ửng hồng đáng yêu không tả xiết...phì phò cãi lại...

- " Anh mới là đồ ngốc á...không học..không học nữa...em đây không cần đồ ngốc như anh dạy....Á.....Anh là đồ xấu xa...dám ức hiếp em....haha...thả em ra...em ném cho anh chết nà...haha..." Vừa nói tay vừa ném mảng trượt, nhặt tuyết ném về phía Hàn Thiên. Hàn Thiên nhìn thái độ cô vợ nhỏ tức giận mà buồn cười, chẳng nói chẳng rằng cũng lượm tuyết ném về phía tiểu quý đang la hét,sau đó nhào đến đè cô vợ nhỏ xuống sân tuyết cù lét, hai người nhào nhào

lăn lộn....Tình yêu đúng là làm con người thay đổi một người lạnh lùng như Hàn Thiên cũng bởi vì Tống Linh mà trở nên vui vẻ như vậy....Tống Linh ném tuyết lung tung trúng không ít người..Dương Phong tức tối cả mặt hường tròn...Thế là sân vận động trượt tuyết lúc này trở thành nơi rượt đuổi của những tên đàn ông lớn xác....Nhìn họ đê lên nhau, những cô vợ nhỏ cười khúc khích thích thú...Đã lâu rất lâu rồi họ mới được sống hết mình, vui vẻ như thế, không cần gồng mình vì thế giới bên ngoài...

Sau khi nghịch ngợm vui đùa ở sân trượt tuyết, thi nhau đắp tượng tuyết, cùng nhau nắm tay ngắm cảnh hoàng hôn rồi cùng ăn tối...Hạ Quân Vỹ và Tần Lam mới ra về sau ngày đi xa mệt mỏi...

Xe tiến dần vào cổng lớn biệt thự....Từ xa ánh đèn xe chiếu rục cả một góc....Trong sân đã có sẵn một chiếc xe hơi cao cấp..Hạ Quân Vỹ nắm tay Tần Lam xuống xe...Tần Lam nhìn chiếc xe màu trắng ngừng trong sân, cau mày khó hiểu...Là xe của ai? sao lại ở đây?

Cô đến ở nơi này cũng nhiều lần đi du lịch cùng anh, đúng là mỗi lần anh đi công tác ở Mỹ cô sẽ không đi cùng...Tuy vậy nhưng cô biết ngôi biệt thự này chưa bao giờ có người lạ đến...Vậy chiếc xe màu trắng này là của ai? Không hiểu sao Tần Lam có một cảm giác không được tốt cho lắm...Thần sắc Hạ Quân Vỹ lúc này không có biểu cảm gì khi thấy chiếc xe lạ..chân mày anh chỉ cau nhẹ..Tần Lam khó hiểu hỏi nhỏ..

- " Quân Vỹ hình như nhà mình có khách "

- " Ừ..Vào thôi em " Hạ Quân Vỹ nắm tay cô đi vào trong nhà, nhưng vẻ mặt bình tĩnh đó chỉ là trong chốc lát..Khi nhìn thấy người con gái đang từ trên sofa đứng lên, Tần Lam cảm nhận rõ khuôn mặt Hạ Quân Vỹ trở nên biến sắc, tuy rất nhỏ nhưng cô cảm nhận rất rõ..bỗng tim cô lộp bộp một cái...Quan sát người con gái đang từng

bước tiến lại họ..Cô ta có thân hình cao gầy mang nét cuốn hút khó tả dù trên mình chỉ mặc bộ đồ công sở đơn giản..Nụ cười luôn nở trên khuôn mặt xinh đẹp,nếu Tần Lam không lầm cô ta là con lai, nhưng nét châu á mang phần nhiều hơn..Ở cô ta có nét gì đó rất đặc biệt.Đúng rồi, đó là một sự tự tin đầy quyến rũ của người phụ nữ trưởng thành, mái tóc ngắn ôm trọn khuôn mặt trắng mịn.....ánh mắt nhìn qua Tần Lam rồi rất nhanh nhìn lại Hạ Quân Vỹ, nở nụ cười quyến rũ..chăm chú quan sát ánh mắt ấy khi nhìn Hạ Quân Vỹ mang đầy vẻ tình ý, đầy sự dịu dàng và yêu thương..Mà người đàn ông đang nắm tay cô cũng không né tránh ánh mắt đó....cô cảm nhận rõ ánh mắt anh nhìn cô ta là sự đăm chiêu, có gì đó ẩn nịnh, như đang kiểm chế một chút gì đó lo lắng, đau khổ...

" Anh Vỹ...lâu rồi không gặp " Cô gái cất tiếng nói cắt ngang dòng suy nghĩ Tần Lam...Không đợi Hạ Quân Vỹ trả lời cô ta quay sang Tần Lam...

" Xin chào...tôi là Angela...bạn của anh Vỹ.." Cô ta tự tin giới thiệu tên mình..và quan hệ với anh...tuy nói là bạn nhưng thái độ của hai người khiến Tần Lam không muốn nghi ngờ cũng khó..Hạ Quân Vỹ là người luôn thờ ơ với mọi người..những người phụ nữ theo đuổi anh không thiếu nhưng anh chưa bao giờ để họ vào mắt..Nhưng người con gái đang đứng trước mặt cô...cô cảm giác cô ta có tác động đến Hạ Quân Vỹ không nhỏ..Tần Lam cảm thấy hơi thở khó khăn cố gắng mỉm cười gật đầu với cô ta..

" Xin chào tôi là Tần Lam..là vợ của Quân Vỹ "

Hạ Quân Vỹ không để họ tiếp xúc với nhau lâu...Anh xoay người nhìn Tần Lam giọng rất dịu dàng..cử chỉ cứng chiu trước sau chưa thay đổi..nhưng bàn tay rộng lớn ấm áp mỗi ngày bắt đầu không thuộc về cô nữa....

" Em lên phòng trước đi...." Anh buông tay cô ra...Tần Lam cảm giác cái lạnh ngoài kia không bằng cái lạnh trong lòng cô lúc này...Tần Lam gật đầu bước từng bước nặng trĩu lên cầu thang..Khi đi ngang khúc cua cầu thang, cô nghe được giọng nói lạnh lùng của anh vang lên..

" Cô đến đây làm gì?"

Tần Lam hít sâu một hơi, cô phải tin tưởng anh,bây giờ anh là chồng cô, dù cô gái đó là ai đi nữa...Người bên cạnh anh bây giờ là cô với lại anh yêu cô như thế, cô đang lo lắng cái gì? lắc đầu bám víu vô tường lên phòng...Nhưng suy nghĩ tin tưởng anh hoàn toàn vỡ nát khi cả đêm anh không về phòng..Khiến lòng cô trùng xuống,lúc nghe tiếng xe cô gái đó rời đi, cô nghĩ rằng anh sẽ vào phòng ôm chặt lấy cô cho cô lời giải thích..Nhưng không, cả buổi tối anh ở thư phòng bỏ mặc cô...Đây là lần đầu tiên khi hai người sống với nhau, anh trở nên xem nhẹ cảm giác của cô...Nước mắt tủi hờn không tìm được nơi nhòe trên gối...Cô gái đó là ai...Họ đã nói những gì? Vì sao khi gặp cô ta, ánh mắt anh lại ánh lên sự đau khổ dù rất nhỏ nhặt nhưng cô vẫn cảm nhận được...Bàn tay đặt lên nơi đau đớn âm ỉ trên ngực, mong rằng tất cả hạnh phúc cô đang có sẽ không dễ dàng biến mất, vì cái cảm giác từ thiên đường rơi xuống địa ngục nó rất đau đớn.....

Chương 20: Đau lòng

Những ánh sáng đầu tiên bắt đầu le lói vào căn phòng...Tần Lam mơ màng nghe tiếng mở cửa, sau đó là trong phòng tắm có tiếng xả nước...Qua một lúc Hạ Quân Vỹ một thân đồ tây chỉnh chu bước ra khỏi phòng tắm...

Anh nhìn người con gái đang ngủ say trên giường, yêu thương hôn lên trán cô, rồi mới rời khỏi phòng..Cửa phòng khép lại, đôi mắt đang nhắm nghiền cũng mở ra, nhìn chằm vào cánh cửa đã được đóng kín...Tần Lam ngồi dậy nhìn đồng hồ, thời gian còn rất sớm mà anh đã ra ngoài...

Hai chân co lại..Tần Lam ôm lấy chân co ro cơ thể mảnh mai, nhắm nghiền mắt, một giọt nước mắt lẳng lặng rơi nhẹ trên má...

Cả đêm anh không về phòng, cô trần trọc không thể nào ngủ được, khi gần sáng,cả tinh thần lẫn thể xác đều mệt mỏi,mới mơ màng chìm vào giấc ngủ, bởi vậy giấc ngủ không sâu nên khi anh mở cửa cô đã biết...

Cứ ngỡ cả đêm thức trắng mệt mỏi anh sẽ trở về ôm cô ngủ một giấc ngon lành..Nhưng anh lại rời khỏi nhà khi trời còn chưa sáng hẳn..anh đi đâu? Đi gặp cô gái đó sao?..Vì cô ta mà anh thức trắng, cả đêm suy nghĩ về cô ta sao? Tần Lam mỉm cười cay đắng...tay lau nước mắt trên mặt, nhưng lau thế nào cũng không hết...

Bây giờ ngẫm lại mới thấy..thật sự cô không hề hiểu biết gì về anh cả....Khi mất tất cả kí ức người bên cạnh cô chỉ có anh, dựa dẫm vào anh rồi yêu anh, kết hôn cùng anh..Cô luôn nhu thuận, sống đúng

mục không giới hạn cô biết anh không thích chia sẻ chuyện công việc, gia đình cũng như chưa một lần cô nghe anh nhắc về quá khứ của anh, nên chưa bao giờ cô hỏi đến..cô nghĩ một ngày nào đó anh sẽ nguyện ý chia sẻ cùng cô, cô luôn chờ đợi...Giờ ngẫm lại cô là một người vợ quá thất bại, có lẽ cô quá hờ hợt...Bao năm qua cô luôn nghĩ mình là người con gái anh yêu nhất, nhưng khi cô gái đó xuất hiện cô biết mình đã sai lầm...Chẳng lẽ ông trời muốn trêu đùa cô,cô không biết một khi rời xa anh, cô sẽ ra sao? Cái gì cô cũng không có...không có nhà để về...người thân bên cạnh cũng không..Anh là tất cả những gì cô có, mất đi anh đều đó thật sự cô không dám tưởng tượng nổi..chắc là nơi đây sẽ ngừng đập...Tần Lam lấy tay để lên trái tim đang nhói lên từng cơn...

Bỗng cơn chua từ dạ dày cuộn lên từng hồi...Cô hốt hoảng ôm miệng chạy vào nhà vệ sinh, nôn lấy nôn để, sau khi nôn khan dữ dội cơn nôn cũng dịu xuống một ít...Tần Lam xả nước rửa mặt...ngẩng đầu nhìn người con gái trong gương, đôi mắt đỏ hoe, khuôn mặt tái nhợt...Cô hít sâu một hơi, tay vuốt ngay bụng, cảm giác dạ dày rất khó chịu...cô nghĩ mình đã ăn cái gì nên bị trúng rồi thì phải, nếu không tại sao dạ dày lại khó chịu đến thế, cả cơ thể như kiệt sức mệt mỏi...

Ngồi nhìn bữa ăn được đặt trên bàn..Thật sự cô không có tâm trạng nào để ăn...Nhưng nghĩ vụ nôn mưa lúc sáng, không ăn ít thì ăn nhiều để dạ dày không đau..Nhưng miếng thịt bò chưa được nuốt xuống thì cơn ợ chua lại dội lên..Tần Lam ôm miệng chạy vào nhà vệ sinh gần nhất, lần này cơn nôn còn mãnh liệt hơn lúc nãy..Vì giờ làm việc mọi người chia nhau làm việc..chỉ có Ana sau khi bung đồ ăn cho cô, thì vào bếp làm công việc của mình chỉ mình Tần Lam ở nhà ăn...nên không ai phát hiện chuyện của cô...Sau khi bị hành hạ một hồi...Tần Lam chẳng buồn ăn uống, lên phòng chui vào chăn, mắt nhắm nghiền lại, nước mắt theo khóe mắt rơi xuống...Cô nghĩ chắc mình đã bệnh thật rồi...nếu không tại sao? cơ thể không có sức, làm

gì cũng muốn hôn..mà anh bây giờ đang ở nơi đâu..đang bên cạnh người con gái đó sao?

Hạ Quân Vỹ trở về là xế chiều....mở cửa phòng thấy cô vợ nhỏ hờ hấp đều đều đang ngủ, anh đi thẳng vào phòng tắm, sau đó nhẹ nhàng trèo lên giường ôm cơ thể mềm mại của vợ, hít hà hương thơm nhẹ nhẹ mà anh nhớ từ sáng giờ..cả đêm thức trắng Hạ Quân Vỹ chẳng bao lâu cũng ngủ say...

Không biết giấc ngủ kéo dài bao lâu...khi cô mở mắt ra cả căn phòng đều đen mịt...ngoài trời cũng đã tối..Nhấp nháy hàng mi dài, khi quen với ánh tối lúc này cô lơ mơ thấy được khuôn mặt người đang nằm đối diện, anh ngủ rất say, cánh tay đặt ngang eo cô...đây là thói quen của Hạ Quân Vỹ, trong giấc ngủ lúc nào anh cũng ôm cô thật chặt...Tần Lam mím môi ngăn không cho mình bật khóc..cô quyến luyến vòng ôm này...cô yêu tha thiết người đàn ông này...Làm sao đây Hạ Quân Vỹ, tim em đau lắm nhưng em không thể buông tay anh được...đừng rời bỏ em..xin anh đừng xem em không tồn tại...Tần Lam đưa tay ôm chặt eo anh, đầu vùi vô bờ ngực rộng lớn... muốn lấy hơi ấm từ anh vì cả cơ thể lẫn trái tim cô lúc này rất lạnh...rất lạnh..

Lúc cô trở người Hạ Quân Vỹ đã lơ mơ tỉnh...anh trở người ôm cô chặt hơn, hôn lên trán cô...

" Tỉnh rồi hả em? "

Giọng anh khàn khàn nghe đầy quyến rũ...

" Dạ "

Tần Lam không ngẩng đầu chỉ trả lời bằng giọng mũi...Cô rất muốn mở miệng hỏi anh " Cô gái tối qua là ai? Tại sao cả đêm anh không

về phòng ngủ? Cả ngày nay anh đã đi đâu?" Nhưng thật sự cô không can đảm mở miệng, cô rất sợ mình phải nghe những điều không muốn nghe...cô im lặng..chờ đợi anh sẽ tình nguyện nói ra mọi thứ...

" Ana nói em bỏ bữa vậy là cả ngày nay em không ăn gì..Lam em không ngoan "

" Em thấy hơi mệt lên ngủ một chút không ngờ ngủ đến bây giờ..."

Cô không phải người điệu ngoa, cô rất giỏi nhẫn nhịn, kêu cô giận hờn hay làm ầm ỉ thật sự cô làm không được... Hạ Quân Vỹ giờ tay mở đèn cả căn phòng sáng bừng...khi nhìn mặt cô vợ nhỏ khiến anh phải hốt hoảng...

" Lam..em có sao không? Sao sắc mặt em kém thế "

Hạ Quân Vỹ sốt ruột lo lắng...

Tần Lam nhìn anh, lòng nghẹn lại...không biết nên vui hay mừng đây, khi anh vẫn còn quan tâm đến cô...Điều chế cảm xúc gắng nở nụ cười..

" Chắc cả ngày không ăn gì..nên em mới vậy "

" Thế sao? Đi!chúng ta xuống ăn tối "

Tần Lam gật đầu, để anh ôm xuống lầu...

Ngồi trước bàn anh, nhìn anh tỉ mỉ cắt từng miếng thịt cho cô, làm mắt cô cay cay...

" Em ăn đi...mai mốt không có anh ở nhà cũng không được bỏ bữa biết không?"

Hạ Quân Vỹ đẩy đĩa thức ăn đến ngay mặt cô...

" Dạ "

Tần Lam mỉm cười ngoan ngoãn gật đầu..định nói thêm vài lời thì điện thoại Hạ Quân Vỹ reo lên...Hạ Quân Vỹ nhìn hàng số nhấp nháy để nó reo nhưng không hề có ý định bắt máy...

" Quân Vỹ...sao anh không nghe máy ?"

" Mặc kệ nó..em ăn đi "

Hạ Quân Vỹ xiên miếng thịt đưa cho cô...Tần Lam cau mày bị tiếng chuông dai dẳng đó làm cho phiền lòng..là của ai mà anh không nghe máy...

" Nghe đi anh...chắc có việc gì quang trọng, người ta mới gọi như vậy"

Hạ Quân Vỹ nhìn cô sau đó gật đầu bấm nút nghe...không biết bên kia nói gì chỉ thấy hàng chân mày Hạ Quân Vỹ ngày càng cau chặt...Qua vài phút dẫn đo, mới nghe anh trả lời...

" Thôi được...cô chờ tôi...cô gửi tin nhắn địa chỉ sang cho tôi"

Cúp điện thoại Hạ Quân Vỹ nhìn Tần Lam, nét mặt khó xử..

" Lam, anh..."

" Anh bận thì đi đi...nhớ về sớm "

Cô lúc nào cũng hiểu chuyện như vậy,

Hạ Quân Vỹ mỉm cười hôn nhẹ lên trán cô..

" Anh đi nhanh sẽ về liền...Em nhớ không được bỏ thừa biết không "

Thấy cô gật đầu anh mới yên lòng lên lầu thay đồ...Nhìn điện thoại anh còn để trên bàn, qua mấy giây " tí..tít " chuông reo báo tin nhắn...Tần Lam nhìn chăm chú dòng tin nhắn nhấp nháy trên màn hình....

" Anh đi nha "

" Điện thoại của anh...có tin nhắn mở gửi đến "

Cô cầm điện thoại đưa cho anh..

" Ừ..anh biết rồi..em ăn nhiều vào..anh đi đây "

" Dạ "

Vì điện thoại của anh, có thể thấy nội dung khi tin nhắn mới gửi đến nhấp nháy trên màn hình vài giây, tin nhắn rất ngắn gọn chỉ cần đọc sơ là cô có thể nhớ rõ...Thấy bóng anh vừa khuất sau cánh cửa..Tần Lam chạy nhanh lên lầu chỉ kịp lấy ví tiền và chiếc áo khoác len, lao nhanh ra cửa cổng chỉ còn thấy đuôi xe của anh...Vẫy tay bắt taxi, cô nói rõ tên địa chỉ mình nhớ được cho tài xế....nhìn khung cảnh vụt qua trong tầm mắt, tự nhủ với lòng, mọi việc sẽ tốt thôi...anh không phải đi gặp cô ta..chắc là như vậy...cô phải tin tưởng anh...cũng như tin vào tình yêu của họ.

Chương 21: Em bằng lòng buông tay

Khung cảnh cứ từng giây, từng phút trôi qua trước mắt...Khi xe ngừng lại trước địa chỉ khu biệt thự, cũng là lúc cô thấy được xe Hạ Quân Vỹ vào cổng...Tần Lam xuống xe dẫm lên những bông hoa tuyết trắng rơi đầy đường phố...Gió tuyết rét qua từng cơn nhưng lúc này cô không còn cảm thấy lạnh nữa.....Tần Lam nép vào hàng rào, khuôn mặt tái nhợt nhìn cảnh trước mắt..Hạ Quân Vỹ xuống xe , từ trong nhà chạy ra đón anh là một cô gái xinh đẹp không ai khác , chính là Angela..cô ta mặc chiếc đầm ngủ dài qua gót chân, bên ngoài khoác một chiếc áo len dày nhìn thật dịu dàng xinh đẹp làm sao? Sắc mặt Hạ Quân Vỹ tuy không biểu lộ cảm xúc gì, hai người sóng đôi cùng nhau bước vào trong...

Tần Lam đứng đó, chân như đổ chì, cô cảm giác được tim co thắt lại , đau đến thở không nổi...Thì ra là anh rời nhà trong đêm là đến gặp Angela, mới cách đây mấy ngày thôi, anh chưa bao giờ bỏ mặc cô như vậy dù có bất cứ chuyện gì, công việc bận rộn ra sao, anh cũng sẽ dùng buổi tối với cô, mọi thứ liên quan đến cô đối với anh đều quang trọng nhất. Dù cô có báo anh lo việc của mình trước, anh cũng cố chấp không bao giờ đồng ý..Nhưng bây giờ thì sao? Với anh bây giờ đến bên cạnh cô gái ấy là quang trọng hơn tất cả....nhìn hai người sánh bước bên nhau thật đẹp đôi...Thà anh cứ thẳng thắn với cô, có lẽ cô sẽ phần nào không đau đớn như vậy...Hơn là anh vẫn ngọt ngào nhưng tâm anh đã không còn dành cho cô..

Không biết qua bao lâu Tần Lam chỉ biết chân cô tê cứng, cả cơ thể run lên vì lạnh, tưởng chừng không còn sức đợi chờ được nữa, đúng lúc này Hạ Quân Vỹ từ trong nhà đi ra xe, đưa anh về cũng là

người con gái đấy, vẻ mặt cô ta quyến luyến như không muốn xa rời...Tần Lam nép người vào , khi xe anh chạy ngang qua...Đúng ra lúc này cô phải nháo nhào lên, đứng trước mặt hai người họ ầm ĩ một trận, cô tự nhận mình là người hèn nhát, cô sợ một khi chuyện đó xảy ra, sẽ nghe anh nói người anh lựa chọn là cô ta...Nhìn bóng xe khuất xa, lúc này Tần Lam mới lê cái chân tê cứng, bước từng bước trong cơn lạnh của gió tuyết...

Cả cơ thể mệt đến lã người, đầu óc choáng váng, tay chân đều lạnh đến mức như đông cứng lại...Tần Lam lấy tay chống lên trụ đèn, hít thở thật sâu,lắc lắc cái đầu đang nặng trĩu, gắng gượng vẫy tay bắt xe.

Hạ Quân Vỹ chưa kịp vào nhà đã thấy những người giúp việc vẻ mặt lo lắng đứng trước cửa chờ anh...Anh cau mày cảm giác có chuyện không lành..Ana vừa thấy Hạ Quân Vỹ xuống xe nhanh chân chạy đến vẻ mặt lo lắng.

" Cậu chủ..Cô chủ không biết đi đâu ra ngoài từ lúc giờ chưa về..."

" Bà nói gì?...Lam đi đâu..cô ấy đi khi nào..Tại sao không ai gọi điện cho tôi? "

Tiếng nói Hạ Quân Vỹ giận dữ, vẻ mặt ầm trầm đến đáng sợ..Ana rụt vai, vẻ mặt xanh mét..

" Lúc cậu vừa đi Cô chủ cũng đi theo..."

Tôi..tôi có gọi nhưng điện thoại của cậu không liên lạc được "

Hạ Quân Vỹ lấy điện thoại ra xem, điện thoại đã hết pin tắt đen từ lúc nào...

Cô đi đâu? Ngoài kia gió tuyết, làm sao cơ thể yếu ớt không bao giờ chịu lạnh được của cô chịu nổi....Đã vậy đừng xa nơi đây cô lại không biết....Anh nhớ rõ lúc tối sắc mặt cô không được tốt..Bỗng anh sững người lại, chẳng lẽ cô đi theo anh....Trái tim Hạ Quân Vỹ cảm thấy đau nhói...Chết tiệt vì tâm trạng mấy ngày nay không tốt, anh đã lơ là cô, anh cứ nghĩ để mọi việc giải quyết hoàn tất sẽ nói cô nghe...

Hạ Quân Vỹ xoay người ngồi vào xe, vừa chạy chưa ra đến cổng, đã thấy chiếc taxi ngừng trước cửa..Tần Lam thần thờ bước vào...Hạ Quân nhanh chóng xuống xe, chỉ mấy bước chân, tay anh đã bắt được tay cô, anh vừa tức giận lại xót xa, nhưng khi tay chạm vào cơ thể và nhìn sắc mặt cô khiến anh thật sự sợ hãi....

-" Lam em đi đâu...Tại sao cơ thể em lạnh như vậy...?"

Tần Lam ngược khuôn mặt nhỏ nhắn xanh xao nhìn người đàn ông trước mặt...im lặng không trả lời....một giọt nước mắt lặng lẽ rơi, chảy dài xuống má...trước mắt trở nên mờ lung, mọi thứ ngày càng mờ ảo..cô nghe anh gọi nhưng mí mắt nặng trĩu cố gắng như thế nào cũng không mở mắt lên được..Hạ Quân Vỹ hết hoảng khi thấy Tần Lam ngất lịm trong vòng tay , sắc mặt cô trắng bệch không còn chút máu....

-" Gọi bác sĩ..nhanh lên "

Tiếng anh hét trong đêm gió rét làm người giúp việc cũng quỳnh quán cả lên...Hạ Quân Vỹ mắt cũng đỏ hoe bế cô ôm chặt vào lòng, chân dài tiến lên phòng không chậm một giây....

-" Bác sĩ cô ấy thế nào?"

Hạ Quân Vỹ sốt ruột, hướng bác sĩ hỏi rõ...lòng anh giờ như lửa

đốt...Lúc đem cô về phòng, thay quần áo...làm mọi cách cho cơ thể ấm dần lên, nhưng cô vẫn mê man như vậy...mỗi phút chờ đợi bác sĩ đến đối với anh như cực hình không lối thoát...

- " Cô ấy không sao? Chỉ vì nhiễm lạnh và cơ thể mệt mỏi mới ngất đi...Mà người nhà nên chăm sóc cô ấy cho tốt vào...đứa bé mới hơn hai tuần chưa ổn định, để người mẹ nhiễm lạnh sẽ không tốt cho đứa nhỏ "

Nghe cô không sao, dây thần kinh căng thẳng của Hạ Quân Vỹ như được thả lỏng, khi nghe bác sĩ nói câu sau..Đôi mắt sâu thẳm nhìn vị bác sĩ trung niên..

- " Ông nói gì?..Cô ấy mang thai?"

- " Đúng vậy...Đứa bé hơn hai tuần rồi...cậu không biết sao?"

Tiến bác sĩ đi rồi...Hạ Quân Vỹ không thể nào tả nổi tâm trạng mình lúc này...Niềm hạnh phúc quá lớn, cô đã mang thai con anh...nhìn người con gái mắt nhắm nghiền nằm trên giường mà khiến anh xót xa, tức giận chính mình...Xém chút nữa chính anh đã hại vợ con mình... Thông minh như anh làm sao không biết vì sao cô đi theo anh chứ...chắc chắn cô đã đọc được tin nhắn, và bắt gặp anh đi vào ngôi biệt thự đó....Nên khi cô trở về mới có cử chỉ đau lòng như thế....Khi gặp Angela lần đầu thái độ của cô đã khác thường, nhưng vì anh bận suy nghĩ nhiều thứ, buổi sáng lại có việc đi sớm, không giải thích rõ ràng mọi thứ khiến cô hiểu lầm và suy nghĩ lung tung như vậy..Hạ Quân Vỹ nằm xuống bên cạnh, ôm vợ vào lòng, hôn lên khuôn mặt nhợt nhạt, bàn tay to xoa nhẹ cái bụng bằng phẳng của cô..ánh mắt hiện lên vẻ dịu dàng, thương yêu sâu sắc...Tần Lam từ trong cơn mệt mỏi tỉnh dậy....hàng mi dài run rẩy, cảm thấy xung quanh thật ấm áp cả cơ thể lọt thỏm trong vòng ôm của ai đó...

- " Lam...em tỉnh rồi...em có thấy khó chịu ở đâu không?...Lam nói anh nghe đi "

Hạ Quân Vỹ nghiêng người cẩn thận nhẹ nhàng lo lắng...

Tần Lam nằm đó lẳng lặng quan sát người đàn ông, hàng chân mày đang nhíu chặt, vẻ mặt sốt ruột lo lắng...Bao hình ảnh hôm qua hiện ra trong đầu...

- "Lam...em nói chuyện với anh đi...đừng im lặng với anh được không? "

Hạ Quân Vỹ thấy cô im lặng, nhìn anh chăm chăm làm một người lúc nào cũng bình tĩnh như anh trở nên nóng ruột...

- " Lam đừng khóc...đừng khóc mà em..."

Anh dịu dàng, anh ấm áp nhưng mọi thứ này anh cũng đã từng dành cho người con gái khác..Cô khóc vì tủi hờn cho số phận trêu đùa, khóc vì đau lòng vì lo sợ,cảm giác ngổn ngang không biết làm sao cho phải...có lẽ cả cuộc đời này ông trời không bao giờ muốn cô hạnh phúc...Những giọt nước mắt ấm ức, đau khổ rơi nhòe trên khuôn mặt nhỏ nhắn...giọng cô nghẹn ngào, đứt quãng nhưng Hạ Quân Vỹ nghe rất rõ...khiến tim anh hoảng hốt thất lại...

- " Quân Vỹ nếu bên cạnh em.....anh không có hạnh phúc...em..em bằng lòng buông tay.."

Cô mệt rồi...thật sự rất mệt..yêu một người không nhất thiết phải để người ấy bên cạnh mà là nhìn người ấy tìm được hạnh phúc của chính mình...Dù cô biết một khi rời xa anh, cũng là cô đang tự giết chết chính mình...

Chương 22: Quá khứ

" Quân Vỹ nếu bên cạnh em.....anh không có hạnh phúc...em..bằng lòng buông tay.."

Cô mệt rồi...thật sự rất mệt..yêu một người không nhất thiết phải để người ấy bên cạnh mà là nhìn người ấy tìm được hạnh phúc của chính mình...

Câu nói có lực sát thương rất lớn nện thẳng vào lòng ngực, khiến Hạ Quân Vỹ cảm giác đau đớn...nỗi sợ hãi bao trùm lấy..cả hơi thở cũng trở nên nặng nề.

" Lam..em đang nói bậy bạ gì thế... Em là vợ của anh. Cả đời này em chỉ thể ở bên cạnh anh "

Hạ Quân Vỹ lạnh giọng đi mấy phần.

Hạ Quân Vỹ bị cô hù cho sợ thật, chẳng màn cơ thể cô yếu ớt hay nhớ đến cô mang thai..anh xốc cô ngồi dậy, sức lực vừa phải, ôm chặt, rất chặt cơ thể cô vào ngực...

Tần Lam bị anh ôm cũng không giãy dụa, nhắm nghiền đôi mắt đắm lệ vùi vô ngực anh khóc nức nở..Cô chưa bao giờ là người mạnh mẽ...khi nói những lời đó, hơn ai hết cô rất đau lòng...

" Đừng khóc...anh biết em hiểu lầm anh...anh thề anh không làm điều gì có lỗi với em...Lam...em tin anh đi "

Anh thấy cơ thể cô không ngừng run rẩy, tuy cô không ngước mặt

nhìn anh nhưng anh biết cô đang lắng nghe..tiếng nức nở bắt đầu cũng nhỏ dần...anh hiểu cô đang chờ đợi anh giải thích...Giờ đối với anh cô là người quang trọng nhất...Quá khứ mà anh muốn chôn vùi, không muốn nhắc đến nhưng hôm nay vì cô anh chấp nhận đối mặt..chỉ cần bảo bối của anh không đau lòng giờ bắt anh làm gì anh cũng sẽ làm...

" Lam... hôm nay anh đến ngôi biệt thự đó là để gặp ông ngoại anh.."

Lúc này Tần Lam ngẩng đầu nhìn anh...Hạ Quân Vỹ không né tránh ánh mắt của cô..lấy tay lau những giọt nước mắt còn đọng trên khóe mắt..bàn tay vuốt nhẹ lên làn da trắng mịn của vợ...

" Là thật...anh với ông có mối quan hệ không tốt...Từ mười tám tuổi anh đã ra ở riêng và rời khỏi nước Mỹ...Đến tận hôm nay nghe ông bị bệnh anh mới về thăm"

Anh nói rất đơn giản nhưng dù góc cách mấy Tần Lam cũng thấy mọi việc không đơn giản như vậy...Chân mày Tần Lam cau nhẹ...giọng nói vẫn còn nghẹn ngào, nhỏ tiếng trách vấn.

" Quân Vỹ...Từ lúc chúng ta sang đây em chưa bao giờ nghe anh nhắc đến, anh có người thân nơi này.Còn nữa tại sao địa chỉ nhà ông, anh lại không biết? Angela cô ấy là ai?....Xin anh đừng xem em là con cóc có được không?"

Ánh mắt to tròn long lánh ánh nước,mang vẻ ngây thơ,yếu đuối,khiến người khác yêu thương, nhìn anh truy hỏi đầy kiên định...

Hạ Quân Vỹ mỉm cười nhưng cô cảm thấy nụ cười của anh chất chứa một chút gì đó đau khổ,sự chịu đựng, trước sau vẫn dịu dàng, néo néo cái mũi nhỏ...

- " Em đúng là ngốc thật mà..."

Thu lại nụ cười anh hít thở sâu...vết thương đã lành nhưng bao năm qua anh không dám nhìn đến, vì vết sẹo của nó quá ghê sợ khiến anh phải trốn tránh..

- " Angela là cháu của lão Quý, là quản gia của ông anh...từ nhỏ cô ta đã được đưa vào ở chung với gia đình ông..Trong mắt ông ngoại , cô ta còn hơn đứa cháu ruột như anh....Anh thật sự không biết địa chỉ, vì lúc trước gia đình ông ở bang Florida. Sau đó chuyển đến New York...vì anh chẳng buồn quan tâm,cũng chẳng muốn có mối quan hệ gì với họ nên không muốn biết địa chỉ ở của họ ở mà thôi..."

Tần Lam lẳng lặng nghe anh giải thích từng câu hỏi của cô đặt ra.Thấy có gì đó không hợp lí..đến một lúc, cô vẫn quyết định hỏi thẳng thẳng...Giữa cô và anh cô không muốn có sự giới hạn, khoảng cách nào tồn tại.

- " Quân Vỹ...sao anh lại muốn cắt đứt quan hệ với ông...Còn nữa Angela với anh không có gì..sao khi gặp cô ta thái độ anh rất kì quái...mà...mà..vậy theo anh nói, anh đã biết cô ta từ nhỏ...vậy hai người...hai người..."

Giọng Tần Lam rất nhẹ nhàng, càng nói giọng cô càng lí nhí đến lời cuối thì im bặt...Ừ thì cô đang ghen..vì ghen mới đau lòng...Cảm giác đó như hàng con kiến gặm nhấm, vô cùng, vô cùng khó chịu...Hạ Quân Vỹ vuốt nhẹ chân mày đang nhíu lại của cô...

- " Anh với cô ta không có gì cả...Vì khi gặp cô ta, anh biết sẽ liên quan đến ông, sự xuất hiện của Angela khiến anh nhớ lại chuyện quá khứ với ông...khiến anh phải suy nghĩ...nên mới làm em hiểu lầm "

- " Vậy cô ta đã nói gì khiến anh phải cả đêm không ngủ "

- " Cô ta bảo anh về thăm ông...ông hiện bệnh rất nặng, chắc không qua khỏi...Tâm nguyện của ông là trước khi chết muốn gặp anh, muốn được anh tha thứ"

Tần Lam hốt hoảng, vươn người ngồi dậy nhưng bị Hạ Quân Vỹ đè xuống ôm chặt..

- " Vậy anh đi gặp ông chưa?..."

Hạ Quân Vỹ nhẹ nhàng lắc đầu..

- " Lúc sáng anh gặp luật sư của ông, vì ông muốn chuyển tài sản cho anh, nhưng anh đã từ chối..đến tối Angela gọi điện báo ông đang lên cơn tim, muốn anh đến gấp..."

Nhưng anh chỉ đứng bên cửa phòng nhìn lên..không có vào...Anh không làm được, kêu anh bỏ xuống quá khứ để vào gặp ông, dù đấu tranh tư tưởng cả đêm nhưng anh vẫn không buông xuống được "

- " Quân Vỹ nói em nghe được không?..

ông đã làm gì khiến anh hận ông đến vậy?"

Hạ Quân Vỹ im lặng vài giây, như lấy sự can đảm để đối mặt lại quá khứ...rồi nhẹ nhàng gật đầu..

Hạ Quân Vỹ ôm chặt cô, từng câu từng chữ kể lại cho cô nghe...

Thì ra nỗi hận anh dành cho ông ,vì ông đã gián tiếp gây ra cái chết cho ba mẹ anh...Mẹ Hạ Quân Vỹ là Trần Xuyên đại tiểu thư con nhà Trần gia..Gặp và yêu ba anh là Hạ Tấn nhưng ba anh là xã hội đen làm ăn không lương thiện, sau khi yêu mẹ anh ba anh đã từ bỏ con

đường đen tối, hoàn lương làm lại từ đầu...Nhưng có gì đi nữa ông cũng không chấp nhận, quyết liệt ngăn cản.

Nên hai người đã bỏ trốn khỏi Mỹ, sống với nhau rất hạnh phúc dù không biết thay đổi chỗ ở bao nhiêu lần, nhưng chỉ cần bên cạnh nhau họ vẫn không thấy mệt mỏi hay khổ sở...Cứ ngỡ thời gian sẽ làm ông ngoại anh nguôi ngoai cơn giận và tha thứ nhưng họ đã sai lầm...Lúc anh tám tuổi khi điều tra được nơi ở của ba mẹ..Ông đã sai người bắt mẹ và anh về Mỹ...nhưng ba anh phát hiện kịp thời, cả nhà anh cùng nhau lên xe bỏ trốn, họ không buông tha đuổi đến đường cùng...Hôm đó trời mưa to, ba anh chạy rất nhanh, ba anh mang tâm trạng lo lắng sợ xe họ đuổi kịp sẽ đem mẹ con anh đi..., xe chạy quá nhanh nên không kịp tránh đã bị chiếc xe tải phía trước đâm phải, cả nhà anh be bét máu nằm trong chiếc xe nhỏ, lúc đó anh được ôm trong vòng tay mẹ...đầu anh chảy rất nhiều máu nhưng anh không quan tâm...anh gọi, anh hét tên họ nhưng ba mẹ không ai chịu trả lời anh...

Đến khi tỉnh dậy anh đã được ông ngoại đem về Mỹ chăm sóc và ông nói cho anh biết ba mẹ đã chết trong tai nạn đó...Anh không khóc hay hoảng sợ chỉ là nhìn rất kĩ người đàn ông đang đứng trước mặt..từng chút từng chút một là hung thủ đã gây ra cái chết của ba mẹ...Dù ông hết mực chăm sóc, yêu thương nhưng anh chưa bao giờ mở lòng, như một đứa nhỏ câm điếc, không bao giờ mở miệng nói chuyện với ông hay bất cứ ai trong gia đình đó...Nhìn ai anh cũng chán ghét kể cả Angela, anh không muốn nói chuyện, không thích tiếp xúc với ai...Mười năm sau đủ mười tám tuổi, anh rời nhà bỏ đi, vừa học vừa làm, một ngày anh có thể làm bốn năm việc miễn sau kiếm thật nhiều tiền, việc gì anh cũng làm qua ... Sau khi tốt nghiệp vì anh là một trong học sinh đạt điểm tốt nghiệp cao năm đó, có rất nhiều công ty muốn anh về làm.Nhưng anh quyết định rời khỏi Mỹ , lấy số tiền dành dụm bao nhiêu năm đầu tư vào chứng khoán, ông trời không phụ lòng con người may mắn mỉm cười,lần

đầu tư đầu tiên anh đã thu vào số tiền không nhỏ...những lần kế tiếp nhờ đầu óc tính toán sắc bén, tiền đẻ ra tiền.Sau đó anh kí hợp đồng làm người tư vấn chứng khoán cho một Tập Đoàn tư nhân...Bao năm tích lũy tiền bạc cùng kinh nghiệm , cũng đủ mở một công ty nhỏ...Qua bao thăng trầm anh mới được như ngày hôm nay...Để đạt được thành công chẳng dễ dàng gì không biết đánh đổi bao nhiêu thứ..Giờ nhìn lại anh còn cảm thấy mọi việc như mới xảy ra....

Dù anh kể rất nhẹ nhàng, nhưng bàn tay nắm tay cô ngày càng chặt...mà trên khuôn mặt trắng mịn của cô vợ nhỏ đã rơi đầy nước mắt...

- " Ngốc...không khóc..."

Tần Lam thoát khỏi vòng ôm của anh, trở người ôm cổ anh...mặt vùi vào hóm vai của anh khóc khức khích...

- " Quân Vỹ..em xin lỗi...đã hiểu lầm anh "

Nỗi đau anh quá lớn, cất giấu bao nhiêu năm không muốn ai đào khoét hay đụng chạm đến, nếu hôm nay không có sự hiểu lầm của cô, chắc rằng anh sẽ giấu nó đến suốt cuộc đời còn lại...

- " Em hiểu được là tốt rồi không được khóc nữa"

Ôm lấy để cô ngồi lên đùi anh, tỉ mỉ lau nước mắt cho cô..

- " Quân Vỹ lúc anh bỏ đi...ông không cho người đi tìm anh sao?"

- " Có..."

Để gì ông chịu để anh đi...

- " Vậy sao anh không bị bắt về? "

- " Vì anh nói với ông, không muốn anh chết hãy để anh đi "

Câu nói đó như thần chú điểm vào ông... Một khắc đó ông quay lưng bỏ đi cũng như đã buông tha cho anh, không can thiệp vào cuộc sống của anh nữa... Cũng từ ngày đó hai người không gặp nhau nữa...

Chương 23: Chấp nhận buông bỏ

Nghe Hạ Quân Vỹ nói như vậy, lòng Tần Lam run lên, nếu ngày đó ông bắt ép chẳng phải anh sẽ tìm đến con đường chết thật sao..Nghĩ vậy mắt lại bắt đầu đỏ lên...Hạ Quân Vỹ sợ cô sẽ khóc nữa...anh liền xoa lưng cô an ủi..

" Mọi chuyện đã qua hết rồi...với lại em đang có thai khóc nhiều sẽ không tốt cho con "

Tần Lam nghĩ mình nghe lầm..cổ nháy mắt mấy lần, nhỏ giọng hỏi lại anh, xác định mình không nghe sai..

" Anh nói em có thai sao? "

Thấy Hạ Quân Vỹ gật đầu nhìn cô mỉm cười..Mắt Tần Lam rung rung, hai tay đặt ngay bụng xoa nhẹ nhẹ...miệng cười tủm tỉm...giọng nói không giấu nổi vui mừng hạnh phúc...nghe ngào...

" Con...em có con...là con của chúng ta "

Cô ngốc thật hôm qua giờ buồn nôn mà có cứ nghĩ mình bị đau dạ dày..Lại còn dầm gió tuyết cả mấy tiếng...

" Quân Vỹ,hôm qua em bị ngất...con chúng ta không sao chứ "

Cô bất an lo lắng, bé con mà có vấn đề gì cô sẽ không tha thứ cho mình...

- " Con không sao? Nhưng lần sao không cho phép được hành hạ bản thân mình như vậy...Anh bị em hù dọa đến muốn điên rồi "

Tần Lam gật đầu cam đoan..

- " Sẽ không...Vì cứ nghĩ anh bỏ rơi em đi tìm Angela nên...em...mới đau lòng như vậy "

- " Đồ ngốc...đến bây giờ em còn nghi ngờ tình cảm của anh đối với em "

Hạ Quân Vỹ vừa bực mình lại vừa thương, biết là cô ghen là vì yêu anh...nhưng hôm nay cô làm anh thật sự sợ hãi..một lần là quá đủ rồi..

- " Tuy anh nói hai người không có một chút quan hệ..nhưng chỉ cần nhìn cử chỉ, ánh mắt của Angela, em cảm nhận được cô ta rất thích anh "

- " Đó là chuyện của cô ta...Lam!em phải hiểu...trước khi gặp em..anh chưa bao giờ đặt tâm tư hay tình cảm cho một người con gái nào...Với anh lúc đó chỉ có thù hận và công việc..Em là người đầu tiên khiến anh nghĩ cần bảo vệ, yêu thương rồi bất giác yêu em từ lúc nào không hay...Thời gian bên cạnh nhau anh càng hiểu rõ, không thể nào buông tay em được nữa..Nên mới muốn kết hôn với em, cột chặt em bên cạnh, dù sao này em có nhớ lại ký ức hay không em vẫn là vợ của anh.. Em phải biết...em với con bây giờ còn quan trọng hơn cả sinh mạng của anh..Nên từ nay trở về sau có chuyện gì em phải hỏi qua anh, tuyệt đối tin tưởng anh...Không được như ngày hôm nay anh sẽ rất lo lắng..em biết không?"

Đây là lần đầu nghe anh nói nhiều như vậy hình như hôm nay anh bị cô hù dọa anh không ít...Lòng ngọt hơn kẹo,Tần Lam ngoan ngoãn

gật đầu..sau đó cô nhẹ nhàng nắm chặt tay anh...

- " Quân Vỹ anh sắp làm ba rồi..còn em sắp làm mẹ...Quân Vỹ...chẳng cha mẹ nào không mong muốn tốt cho con cái mình cả...Ông cũng thế...mẹ anh mất đi em nghĩ ông là người đau lòng nhất, em nghĩ bao năm qua sự hối hận dày vò hành hạ ông từng ngày...Quân Vỹ,ông cũng không sống được bao lâu nữa...hãy gặp ông lần cuối đi anh...Em nghĩ ba mẹ và cả em cũng không muốn anh sống trong hận thù...và xem như vì em vì cục cưng có được không anh...?"

Cô dịu dàng như nước, ngoan ngoãn hiểu chuyện..Anh may mắn bao nhiêu mới có được cô..Từng câu từng chữ như đánh mạnh vào lồng ngực Hạ Quân Vỹ...Cô đang khuyên anh cũng như nói với chính mình, cô cũng sẽ buông bỏ oán hận với Lâm Hướng Châu..Không cần mệt mỏi thù hận, giờ anh có cô còn có con của bọn họ...như vậy quá đủ rồi...Chuyện của Lâm Hướng Châu, Hạ Quân Vỹ luôn được Đỗ An thông báo..Nhưng anh chưa có ý định nói cô nghe, vì anh biết bảo bối của anh rất mềm lòng, tuy dù oán hận Lâm Hướng Châu nhưng dù sao đi nữa ông ấy cũng là ba cô một sự thật không bao giờ thay đổi cũng như người anh luôn hận chính là ông của anh..Ôm chặt cô vào lòng, trán kề trán, môi kề môi...sâu sắc nhìn vào mắt nhau...

- " Được...tất cả nghe em "

Anh sẽ vì cô và vì cục cưng chấp nhận buông bỏ tất cả...Tần Lam nhón miệng cười tươi..Ôm nhau một lúc, cô ngẩng khuôn mặt ửng hồng có phần xấu hổ..

- " Ông xã...em..đói "

Giọng nũng nịu..cưng không tả xiết...

Hạ Quân Vỹ bật cười, néo néo cái mũi xinh xắn, bế vợ xuống lầu...

" Anh cũng đói chúng ta xuống ăn nào "

Hình như tâm trạng trở nên thoải mái, có anh bên cạnh nên cơn buồn nôn cũng không xuất hiện... Vì nhịn đói quá lâu nên Tần Lam ăn rất ngon lành..nhưng có lẽ cô vui mừng quá sớm..sau khi ăn no..Hạ Quân Vỹ đưa cô ly sữa uống thêm..Để lên miệng uống được một hớp..cơn ợ chua dội lên cuồn cuộn..Tần Lam vội vàng lao vào nhà vệ sinh, nôn một trận dữ dội...Hạ Quân Vỹ hốt hoảng không rời cô một tấc, cô nôn mà chảy cả nước mắt, làm anh đau lòng gần chết...tay vuốt lưng cho cô dễ chịu...đưa nước cho cô xúc miệng...Ăn bao nhiêu điều nôn ra hết..cả người Tần lam không còn sức..mặc để anh ôm, anh bế,Hạ Quân vỹ kêu Ana nấu cháo thịt bí đỏ cho cô...Anh nhẫn nại ngồi đút cô từng muỗng, từng muỗng một...Cháo mới nấu, làm ấm dạ dày nên Tần Lam thấy dạ dày dễ chịu không còn buồn nôn nữa..Ăn hết chén cháo, anh vắt khăn lau mặt cho cô..Rồi mới ôm cô yên vị nằm xuống giường...

" Lam...mang thai thì ra cực khổ như vậy "

Bàn tay ôn nhu thoa nhẹ nhẹ lên bụng cô...

" Vì anh..vì con..em thấy rất đáng giá "

Hạ Quân Vỹ im lặng không nói một lời, chỉ là môi anh tìm kiếm môi cô, yêu thương da diết cho cô cảm nhận anh yêu cô..yêu gia đình của họ biết bao nhiêu....

Sáng sớm hôm sau Hạ Quân Vỹ đưa Tần Lam đến bệnh viện khám tổng quát một loạt...Khi bác sĩ nói thai nhi rất khỏe...bồi bổ cho người mẹ thêm là được, lúc này Hạ Quân Vỹ mới thả lỏng tinh thần...Nhắm chặt tay cô ra xe, Tần Lam cảm thấy mình mang thai mà giống như

anh vậy..Anh tỉ mỉ, nhẹ nhàng chăm sóc lo lắng cho cô, nhìn bàn tay đang nắm chặt tay mình..Tần Lam hạnh phúc mỉm cười, tình yêu là thể đấy hôm qua còn đau khổ đến xé lòng hôm nay lại ngọt ngào, hạnh phúc bên nhau...Nhìn dòng người vội vã trên phố, ai ai cũng mặc áo ấm, khi lòng người vui vẻ thì nhìn cảnh vật xung quanh nhìn cái gì cũng thấy thích thú..

" Em nhìn gì thế"

Hạ Quân Vỹ đưa tay nhéo má vợ...

" Không có gì..."

Tần Lam cười cười, ánh mắt cong cong, khuôn mặt tràn ngập hạnh phúc.. Anh cũng cười, chỉ cần cô vui anh cảm thấy vui lây..

Reng...reng...reng...

Hạ Quân Vỹ nhìn số nhấp nháy trên màn hình...anh tắt xe vào lề...nhận cuộc gọi...

" Tôi biết rồi...tôi đến ngay "

Giọng anh rất bình tĩnh.. Sau khi tắt máy, anh quay sang Tần Lam...

" Ông đang hấp hối...Angela gọi báo anh biết..."

" Quân Vỹ...nghe em..đến gặp ông đi anh.."

Anh nhìn cô sâu sắc...nắm chặt tay cô..

" Em đi cùng anh nhé "

Tần Lam mỉm cười gật đầu...Hạ Quân Vỹ quay đầu xe, anh cần cô bên cạnh, để bỏ qua mọi chuyện xem như không có gì..Anh thật sự làm không được nhưng để gặp ông lần cuối, anh sẽ làm để ông ra đi trong thanh thản..nhưng anh muốn cô cùng anh trở về gặp ông cũng muốn nói với ông rằng, anh đã trưởng thành, tìm được người con gái mình yêu đang rất hạnh phúc..Ông có thể yên lòng...nhưng để nói lời tha thứ, xin lỗi anh thật sự không làm được...

Angela chờ đợi vừa thấy xe Hạ Quân Vỹ, hai mắt sáng lên, khuôn mặt không giấu nổi niềm vui..nở nụ cười ra chào đón anh...Nhưng nụ cười ấy liền tắt đi, khi thấy Hạ Quân Vỹ mở cửa ôm Tần Lam xuống xe, cử chỉ ân cần cưng chiều hiện rõ..Còn với cô lúc nào cũng lạnh lùng xa cách...Từ nhỏ cô đã thích anh, dù anh luôn chán ghét cô....Lúc nghe tin anh lấy vợ, cô biết tình cảm đơn phương của mình bao năm qua nên dừng lại..nhưng khi gặp lại, trái tim vẫn vì anh đập nhanh...Angela lấy lại cảm xúc, nhìn hai người gật đầu..

- " Hai người vào đi "

- " Bác sĩ nói ông rất yếu không gắng gượng được bao lâu..Quân Vỹ anh hãy vào gặp ông lần cuối đi..Xem như tôi cầu xin anh "

Dọc theo đường đi Angela cố gắng nói cho Hạ Quân Vỹ nghe mong anh thay đổi quyết định dù cô biết rất khó...

Hạ Quân Vỹ không trả lời đứng nhìn cửa phòng ngủ chầm chầm đến khi có bàn tay nhỏ nhắn kéo nhẹ tay anh, Hạ Quân Vỹ nhìn sang khuôn mặt cô vợ nhỏ...

- " Quân Vỹ chúng ta vào đi anh "

Giọng cô nhỏ nhẹ, như tiếp thêm sức mạnh cho anh.

Hạ Quân Vỹ gật đầu nắm tay cô mở cửa đi vào mặc khuôn mặt khó tin của Angela.

Hận thù bao nhiêu năm, Hạ Quân Vỹ lòng dạ sắt đá, hôm qua ông lên cơn nguy kịch ai cũng van nài anh vào thăm nhưng anh chỉ đứng bên ngoài nhìn vào rồi bỏ đi... Hôm nay chỉ một câu nói, nhỏ nhẹ của cô gái đó đã xoay chuyển được anh... Angela nở nụ cười chua chát, thì ra anh không phải lạnh lùng vô cảm với tất cả mọi người, mà vì tất cả bọn họ không phải cô gái đó... Angela cảm thấy người con gái xinh đẹp đó thật may mắn khi được anh yêu... Cô nên chết tâm ngay từ bây giờ..

Nằm trên giường là một ông lão tóc bạc phớt phớt, gầy yếu.. khắp nơi cắm dây chằng chịt.. trên miệng còn đang thở oxy, hơi thở vô cùng yếu ớt, ánh mắt khép hờ.... Tuy không phải bệnh viện nhưng được trang bị các máy điều trị đầy đủ khắp phòng... Nghe tiếng bước chân... Mi mắt nhấp nháy, từ từ mở ra... khi thấy người đang đứng trước mặt... Ánh mắt ông lão gắng gượng mở to hơn, hơi nước hiện lên, đỏ hoe... một giọt nước mắt không báo trước lẳng lặng rơi xuống... Hạ Quân Vỹ đứng đó thu tất cả vào mắt nhưng vẫn im lặng không nói gì.... Ông lão giơ cánh tay yếu ớt lên... Angela hiểu ý đi nhanh về phía giường... đem ống thở gỡ xuống.. Không có máy hỗ trợ, hơi thở ông càng yếu ớt...

- " Quân Vỹ.... Quân Vỹ "

Ông mấp máy môi, thì thào trong vô vọng, gọi tên đứa cháu trai mà mình mong chờ từng ngày...

- " Xin... xin lỗi.. "

Hơi thở như thiếu hụt.. giọng ông rất nhỏ.. nhưng hai người họ nghe rất rõ.. Tàn Lam cảm nhận được cả cơ thể anh cứng ngắt... Cô nắm

tay anh kéo anh đến gần chiếc giường, mỉm cười ngọt ngào..

- " Ông ngoại...xin chào...cháu tên là Tần Lam là vợ của Quân Vỹ "

Lúc này ông lão mới dời mắt sang người con gái đứng kế cháu trai mình...ánh mắt hiện lên vẻ vui mừng, đầu gật nhẹ... Cánh tay gầy guộc gắng gượng đưa lên hướng về phía Hạ Quân Vỹ muốn được chạm vào anh lần cuối....Cứ ngỡ anh sẽ đứng im không nhúc nhích..Nhưng anh lại giơ tay nắm lấy bàn tay nhăn nheo..trước sự kinh ngạc mừng rỡ của mọi người, dù anh không nói gì nhưng cũng làm ông lão mừng nguyện trước khi ra đi....Nước mắt ông lão lại lăn dài, cơ thể nhẹ nhàng buông lỏng, mắt nhắm nghiền, ra đi trong trong nụ cười nhạt còn vươn lại trên môi...

Ba ngày sau khi dự đám tan của ông..Hai người họ cũng rời Mỹ trở về nước..Tần Lam vẫn còn chưa biết nhiều việc sóng gió đã thay đổi khi cô không ở đây...Từ ngày cô mang thai Hạ Quân Vỹ một tất không rời khỏi..Cả khi đi làm anh cũng dẫn cô theo..Giờ cô mới cảm nhận hai người thật sự là của nhau...Chứng kiến Tập đoàn hoành tráng của Hạ Quân Vỹ..Tần Lam phải cảm thán, thì ra bao năm qua cô quá ngu ngơ không hề biết gì về anh..Chồng cô thật không hề đơn giản như trong tưởng tượng của cô...

Chương 24: Hiểu lầm

Tần Lam nằm trong phòng nghỉ của Hạ Quân Vỹ...Hôm nay anh có buổi họp quang trọng..Từ lúc có thai cô rất thích ngủ..Vươn vai ngồi dậy..nhìn bốn bức tường có chút hơi chán..Tần Lam mở cửa ra ngoài..thấy bàn làm việc đầy rẫy hồ sơ bừa bộn..Cô Tì mi giúp anh sắp xếp lại..Kéo tủ bỏ những thứ quang trọng vào..Bỗng Tần Lam sững người khi nhìn thấy cuốn tạp chí, cầm lên xem, đọc rõ từng chữ....Hàng chữ tiêu đề lớn đập mạnh vào mắt, Tần Lam muốn không nhìn thấy cũng khó " Công Ty Khải Thiên Phá sản " Tần Lam hít sâu lật ra trang báo viết bài.Thì ra khi cô không ở đây xảy ra biết bao nhiêu là chuyện...Lâm gia tan nát, Tư Hàng chết trong tai nạn xe..Lâm Hướng Châu bây giờ vẫn còn hôn mê,Lâm Ái Hân trở nên điên loạn trong tù..Khải Thiên như rấn mất đầu..mạnh ai nấy rút vốn..các công ty đồng loạt hủy hợp đồng..Công ty chỉ còn cái vỏ rỗng cũng bị ngân hàng tịch thu..Tần Lam bần thần, cảm thấy mọi chuyện xảy ra quá nhanh..Dù cô không thích họ, có một chút oán hận Lâm Hướng Châu nhưng cô không nghĩ sẽ trả thù hay muốn họ lâm vô tình cảnh này..Bỗng Tần Lam cau chặt chân mày,..không lẽ những chuyện này là do Hạ Quân Vỹ nhúng tay vào...Nếu không tại sao anh không nói cho cô nghe,biết anh muốn bảo vệ cô nhưng nếu là thật sự như những gì cô nghĩ, ra tay như vậy là quá tàn nhẫn...

Hạ Quân Vỹ mở cửa bước vào..người thay gì bây giờ đang nằm trong phòng lại đang đứng trước bàn làm việc của anh, trên tay còn đang cầm cuốn tạp chí..về mặt thần thờ pha lẫn một chút sợ hãi..Không cần nghĩ anh cũng biết cô đã suy nghĩ điều gì..Hạ Quân Vỹ làm như không có chuyện gì...đi về phía cô...để tài liệu lên bàn..

" Sao em lại ở đây..không ngủ thêm sao?"

Giơ tay muốn kéo cô vào lòng, Tần Lam không trả lời bỗng tránh né bàn tay anh, hành động bất ngờ của cô khiến Hạ Quân Vỹ cau mày...Hai người đồng thời im lặng nhìn nhau, Tần Lam mím môi sau đó cũng mở miệng.

"Sao anh không cho em biết chuyện của họ"

Họ...Ý cô muốn hỏi chuyện gia đình Lâm Hường Châu vì những người đó mà cô tỏ thái độ với anh, có chút khó chịu...Hạ Quân Vỹ mặc kệ cô, anh ngồi xuống ghế lấy tài liệu ra ký tên, lãnh đạm trả lời..

" Anh thấy không có gì quang trọng"

Tần Lam để cuốn tạp chí trước mặt anh...

" Quân Vỹ là cả mạng người đấy...Có...có phải những chuyện này anh...anh..."

" Lam...ý em là gì? Em nghĩ chuyện của Lâm Hường Châu là anh nhúng tay vào..đúng không?"

Lời chưa nói xong đã bị Hạ Quân Vỹ cắt ngang, giọng anh lạnh lẽo khiến Tần Lam rùn người cô biết anh đang tức giận...Cô mấp máy môi nhưng không biết nói gì....sự im lặng của cô khiến lòng anh trùng xuống...

" Em thật khiến anh thất vọng..trong mắt em, anh là người bị ỏi vậy sao? Đúng chính anh là người đưa Lâm Ái Hân vào tù vì cô ấy làm tổn thương em, cô ta phải gánh chịu hậu quả....Những chuyện còn lại do họ gây nghiệp ắt phải trả "

Lúc đầu anh chỉ muốn chèn ép công khai công ty họ, nhưng chưa kịp

ra tay thì gia đình họ đã gặp chuyện không may....Dù rất hận bọn họ đã làm tổn thương vợ anh..

nhưng anh biết cái gì là giới hạn, trả thù họ không nhất thiết phải lấy mạng sống của họ, anh chưa đến nỗi khát máu như vậy..

Anh chỉ muốn những người đó phải trả giá từng chút, từng chút một,khiến họ nếm trải đau khổ thất bại..có nhiều lúc chết không phải là tận cùng của đau khổ..Nói anh tàn độc, nham hiểm cũng được, nhưng anh không cần trong bóng tối ra tay bí ối để hãm hại người khác..Nhưng khi bị cô quy chụp tội danh, anh cảm thấy tức giận, cô không tin tưởng anh, trong suy nghĩ của cô anh tội tệ đến mức này..Hạ Quân Vỹ khó chịu kéo cà vạt, đứng dậy, xoay lưng muốn bỏ đi, nhưng đã bị thân hình mềm mại, nhỏ nhắn ôm chặt thắt lưng..

Tần Lam mắt thấy Hạ Quân Vỹ đang kìm nén tức giận, trong ánh mắt hiện rõ vẻ thất vọng với cô...Cô biết mình sai rồi..cô không nên nghĩ sai về anh..Nói gì đi nữa Lâm Hướng Châu vẫn là ba ruột của cô, dù ông có ghét bỏ cô nhưng khi thấy ông xảy ra chuyện cô vẫn chạnh lòng, lo lắng khó chịu...Cứ sợ vì mình mà Lâm Hướng Châu mới ra nông nỗi như thế..Đầu óc cảm thấy hoang mang, ái nái, nên cô mới hấp tấp, bồng bột thốt ra những lời không nên nói...Ôm chặt thắt lưng Hạ Quân Vỹ....mắt đỏ lên,giọng hơi nghẹn ngào...

-" Đừng giận em...em xin lỗi...em không nên suy nghĩ như vậy...Dù ông ấy có ghét bỏ em..nhưng dù sao ông ấy cũng là ba của em..biết ông ấy gặp chuyện..cảm giác đau lòng vẫn không tránh khỏi...Em sợ anh vì em....em..."

Hạ Quân Vỹ thở dài...vợ anh lương thiện như thế..Dù bị người ta đối xử bạc đãi...nhưng cô vẫn tha thứ, đau lòng, ái nái vì họ..Mắng không được..giận cũng không xong...Thôi thì thỏa hiệp, dỗ dành vậy...ai biểu anh chịu hư cô, cũng yêu đến vô pháp vô thiên hướng

chi vợ anh đang có cục cứng trong bụng, nâng niu không hết làm gì còn tâm trí gì giận hờn...Hạ Quân Vỹ quay người ôm cô vào lòng...

" Anh không giận...Em đừng cảm thấy áy náy vì em không làm gì sai cả...."

Đã không thể giận còn phải an ủi, dỗ dành..Anh biết kiếp này mình sắm vai thê nô rồi đấy..Nhưng anh rất vui vẻ tiếp nhận công việc này..

" Xin lỗi....anh "

Đôi mắt to tròn long lanh ánh nước, mở to nhìn anh đầy yêu thương..

" Anh đã thuê người chăm sóc cho Lâm Hường châu..Sắp xếp cho ông ta nơi tốt nhất ở bệnh viện em đừng lo lắng "

Lúc biết sự việc xảy ra, anh đã kêu Đỗ An, an bài mọi chuyện, anh biết vợ anh rất nặng tình nghĩa..Nếu cô có một mái ấm gia đình hoàn chỉnh, anh biết cô chắc chắn sẽ là một người con gái có hiếu nhất...

Nước mắt cảm động không kiềm được rơi xuống tay Hạ Quân vỹ..Anh lo lắng cho cô, thấu hiểu suy nghĩ cô..VẬY mà cô còn nghĩ xấu cho anh..

" Cảm ơn anh "

" Lấy gì cảm ơn anh..Còn nữa em mới vừa làm tổn thương anh..lấy gì bù đắp cho anh đây"

Vừa lau nước mắt cho vợ, vừa nói, giọng tỏ ra ủy khuất..Tần Lam biết anh muốn lảng sang chuyện khác, cho tâm trạng cô tốt hơn, Tần Lam phối hợp kiễng chân hôn lên môi anh..bắt chước đưa đầu lưỡi

đẩy môi anh ra, mút lấy lưỡi anh mút mát..cho anh nụ hôn nhẹ nhàng nhưng nóng bỏng..Hạ Quân Vỹ hai tay chống lên bàn, đưa lưng vào bàn, không có định đáp lại cũng không ôm cô, để xem cô vợ nhỏ làm gì..bàn tay nhỏ bé ôm cổ anh....nhẹ nhàng quấn lấy môi lưỡi anh, dịu dàng nhắm nháp..cảm giác anh không đáp trả..biết anh vẫn còn giận dữ..Sau khi hôn đủ..cô rời khỏi môi anh nhưng bàn tay chung thủy vẫn ôm chặt cổ ai đó..

- " Chỉ vậy thôi "

Hạ Quân Vỹ tỏ ra lạnh nhạt, hờ hững hỏi..

Tần Lam mím môi cười..hôn chụt một cái thật kêu vào má anh..

- " Em sẽ lấy cả cuộc đời bù đắp cho anh..còn có cục cưng của chúng ta nữa "

Hạ Quân Vỹ bật cười..lúc này hai tay mới chịu ôm cô vào lòng..nhéo cái mũi nhỏ của cô..

- " Em khôn quá đấy..."

Tần Lam cười tươi, sau đó nhẹ giọng,vẻ mặt hơi lo lắng..

- " Quân Vỹ..em muốn vào thăm ông ta..có được không?"

Hạ Quân Vỹ im lặng mấy giây...

- " Được..Nhưng anh đi cùng em "

Dù sao cũng là ba cô..làm sao không quan tâm cho được..

Tần Lam ngoan ngoãn gật đầu...hai người nắm tay rời đi đến bệnh

viện...

Hạ Quân Vỹ từ phòng tắm bước ra, liếc mắt thấy vợ đang nghe điện thoại..Sau khi thay áo..Anh đi đến bên giường hôn lên mặt cô..kề tai vào nghe đối phương nói chuyện....

" Ông ta sao rồi em "

" Không sao. Em chỉ hỏi thăm tình trạng ông ta mấy ngày nay thôi "

Từ lúc vào thăm Lâm Hường Châu cũng hơn một tháng, nhưng ông ta không có dấu hiệu tỉnh dậy..Được sự cho phép ngầm của Hạ Quân Vỹ cứ hai ba ngày cô sẽ đến thăm, xem tình hình sức khỏe của ông ra sao..Cô chỉ có thể làm đến vậy mà thôi..

Không chịu đựng được sự nài nỉ của cô..Hạ Quân Vỹ miễn cưỡng rút lại đơn kiện Lâm Ái Hân..Nhưng giờ cô ta thần kinh không ổn định vì cú sốc tinh thần quá lớn, một người từ nhỏ chưa bao giờ chịu khổ làm sao chịu nổi cú sốc lớn như vậy..

Nên Lâm Ái Hân được đưa vào bệnh viện tâm thần chăm sóc..Hạ Quân Vỹ tuyệt đối không cho cô vào thăm, giúp cô ta an ổn dưỡng bệnh đã là giới hạn cuối cùng của anh..Chỉ vì muốn vợ anh vui vẻ lòng không nghĩ ngợi buồn phiền nên anh đã nhân nhượng với bọn họ như vậy quá đủ..

" Em thay đồ đi...Chúng ta có hẹn đến sinh nhật Tống Linh nữa"

" Dạ.."

Xém chút nữa là cô quên mất...

Trong phòng vip của quán Bar OverNight không khí tràn ngập vui

về...

Tống Linh miệng cười không khép lại được, khi được mọi người tặng quà chúc mừng sinh nhật...Hàn Thiên một tất không rời ôm sát Tống Linh vào lòng.Dương Phong lần này không tỏ ra ủy khuất hay ganh tỵ vì anh cũng có đôi như ai kia..Nhìn nụ cười của cô gái nhỏ trong ngực...Lòng anh cảm thấy thỏa mãn..Hạ Quân Vỹ xiên miếng táo đưa Tần Lam, các cô gái xúm lại vui vẻ cười đùa..làm mấy ông chồng ngồi kế bên cũng cảm thấy vui lây...Buổi tiệc kết thúc cả nhóm ra về....chưa xuống đến cầu thang , đã nghe sảnh dưới nhốn nháo, đồ đạc đập loạn xạ, một đám người đánh đấm túi bụi một người....

Chẳng được bao lâu...thì bảo vệ vào can ngăn,người thanh niên bị đánh, mặt be bét máu găng gượng thân thể đầy thương tích đứng dậy, hình như hấn say, miệng không ngừng la hét thách thức đối phương, ngã lên ngã xuống, nhưng chẳng ai có ý muốn giúp đỡ..Tuy mặt mày bị bầm dập nhưng lúc này nhóm người Hạ Quân Vỹ nhìn rất rõ mặt hấn...

-" Chậc...chậc...Đấy không phải con rể Lâm gia sao? Tại sao lại thể thảm như vậy? "

Dương Phong cau mày thắc mắc..

Đúng vậy một bộ dáng nhếch nhác, râu mọc lỏm chỏm..một người lúc nào cũng bóng bẩy, quang trọng vẻ ngoài như hấn như thế nào mới trông thảm hại như bây giờ.

-" Nghe đâu hấn ta quen được một cô chân dài mướt mát lắm..Bị cô ta dụ đầu tư vào làm ăn với công ty ma nào đấy...Tiền mất tật mang...đã vậy còn bị đánh ghen thể thảm vì cô ta là bạn gái của trùm xã hội đen nào đó..Tôi nghĩ chắc rằng Từ Minh bị dàn cảnh...Nên giờ mới thể thảm như vậy "

Trương Hải đứng phía sau giải đáp cho mọi người biết..Vì sao anh biết? vì Từ Minh đến công ty anh thừa kiện...Tuy trái đạo đức nghề nghiệp một chút nhưng anh không cho nhân viên của anh nhận vụ án này..Đơn giản hẳn bị vậy là đáng chỉ là quả báo mà thôi...

Hạ Quân Vỹ xem như đã hiểu cũng không buồn quan tâm..Ôm chặt Tần Lam ra xe...Mọi người trong đám đông cũng giải tán.....

Thấy đấy,ai gây nghiệp ắt phải trả..anh không rảnh xem ai đúng ai sai...Giờ chỉ muốn ôm vợ về nhà ngủ một giấc ngon lành..Cuộc sống của anh chỉ có hai người khiến anh bận tâm là vợ và đứa con sắp chào đời còn tất cả đều vô nghĩa.....

Chương 25: Hạnh phúc

Đông đi xuân đến...còn mấy ngày nữa là mọi người sẽ cùng nhau đón tết...Tần Lam ôm bụng bầu đã vượt mặt cùng mọi người trang trí nhà cửa....Cô không dám leo trèo hay làm gì nặng, chỉ dám đứng hướng dẫn vị trí để mọi người sắp xếp...Nhưng làm cô thích thú không thôi..xoa nhẹ cái bụng như quả bóng của mình, Tần Lam mỉm cười hạnh phúc..Cô đã cuối thai kì bác sĩ nói còn hơn một tuần nữa cô sẽ sinh, cảm giác vừa lo lắng lại mong chờ...

Hạ Quân Vỹ từ bên ngoài bước vào, thấy cô một tay chống lưng, một tay để lên bụng, miệng cười rạng rỡ đi tới đi lui đang chỉ dẫn mọi người sắp xếp chậu hoa...Hạ Quân Vỹ đi nhanh đến ôm cô vợ nhỏ vào lòng, cùng ngồi xuống sofa...giọng điệu trách mắng nhưng cứng chiều..

- " Sao lại không chịu ngồi yên nữa rồi..."

- " Ngồi hoài chán lắm..em chỉ muốn giúp mọi người trang trí nhà cửa mà thôi "

Tần Lam dựa sát vào chồng nũng nịu...

Hạ Quân Vỹ cứng chịu nhéo nhéo má cô..từ ngày có thai ngoài cái bụng ngày càng to ra, thì thân hình mảnh mai chỉ hơi đầy đặn hơn một chút, làn da ngày càng noãn nà, trắng mịn, làm anh yêu không tả xiết...Bờ ngực đầy đặn dựa sát vào anh, khiến Hạ Quân Vỹ ngứa ngáy..đứng dậy bế ngang cô, tuy ăn không được nhưng cũng phải làm gì đó để thỏa lòng..

- " Á...anh bế em đi đâu "

- " Đi ngủ "

- " Bây giờ là buổi sáng mà "

Tần Lam lên tiếng khán nghị..

- " Ngủ trưa "

Anh tỉnh bơ trả lời..

Thời tiết se se lạnh, ôm nhau ngủ trưa là điều tuyệt nhất, còn gì sánh bằng nữa...Ừ trước khi ngủ phải đè cô vợ nhỏ ra hôn hít một chút mới được...

Ngủ trưa? Tần Lam bắt mãi bĩu môi nhưng cũng không dám lộn xộn để anh bế lên phòng...Hạ Quân Vỹ đặt nhẹ cô xuống nệm, anh nhẹ nhàng nằm nghiêng người tránh cái bụng nhô lên của cô, bàn tay mân mê nơi mềm mại, hôn hít khắp mặt cô rồi mới tìm đến cái miệng nhỏ, mút mát, môi lưỡi giao hòa, không thể xa rời...

Đêm giao thừa, giây phút mong chờ cũng đã đến..Tết năm nay, cả nhóm điều tụ tập tại nhà Hạ Quân Vỹ để đón giao thừa..Trên khuôn mặt ai nấy đều phấn khích vui vẻ..Cô vợ nhỏ của Hàn Thiên, đã có thai được ba tháng..Vì sợ tính tình hiếu động của cô, anh như bảo mẫu chăm trẻ..đi theo canh chừng một tất không rời...Tần Lam cùng bạn gái của Trương Hải đứng quanh phụ Tuyết Thanh cuốn chả giò..Cứ nghĩ Tuyết Thanh xuất thân là nhà thiết kế thời trang không ngờ việc bếp núc cô lại giỏi đến thế...Tuyết Thanh có thai đã hai tháng dù Dương Phong không cho cô xuống bếp..nhưng cô ấy nhất quyết làm món chả giò cho bằng được nên Dương Phong đành nhượng bộ...chỉ là mấy phút anh ta lại chạy vào bếp mấy lần khiến ai

cũng buồn cười.....

Bữa cơm cuối năm vô cùng náo nhiệt, cả nhóm cùng nhau xum họp ăn uống, không khí vui vẻ ấm áp...

Lên sân thượng cao nhất của biệt thự, từng đôi ôm nhau ngắm pháo hoa..Những màn bắn pháo hoa rực rỡ, đủ màu sắc trên bầu trời đêm...Mọi người vui vẻ rôm rả cười đùa...Nhưng tiếng hét đau đớn lại vang lên không đúng lúc.

" Á "

Ai cũng nhìn sang tiếng hét vừa vang lên..Chỉ thấy sắc mặt Hạ Quân Vỹ tái nhợt..

" Lam..em sao vậy?"

Nhìn thấy chân mày cô cau chặt, tay ôm bụng, cắn môi nức nở...

" Hình như em muốn sinh rồi...Á..em đau...đau quá.."

" Anh..anh đây...đau lắm hả em...ngoan....đừng sợ...anh đây....."

Không phải còn đến một tuần nữa sao? Hạ Quân Vỹ ngày thường ôn nhu, bình tĩnh đã hoàn toàn sụp đổ, chỉ còn lại một người đàn ông, khuôn mặt tái mét, nói năng lộn xộn...đau lòng đứt ruột vì vợ...

Hạ Quân Vỹ bế cô lên đi nhanh xuống lầu...

" Để mình lái cho "

Dương Phong nhanh chân ngồi vào phía trước..Hạ Quân Vỹ không nói một lời, ôm vợ ngồi ghế sau.., tay cô níu chặt áo anh..môi cắn

chặt, trên trán lấm tấm một tầng mồ hôi...Cả người Hạ Quân Vỹ căng cứng..Anh ước gì mình có thể chịu đau thay cho cô ngay bây giờ.....Thế là trong đêm giao mùa chuyển sang năm mới, qua bao thời gian bị hành hạ Tần Lam cũng đã thuận lợi sinh ra đại thiếu gia nhà họ Hạ..Niềm vui lan tỏa, nhìn bé con đang ôm bầu ngực của cô, mắt nhắm nghiền, miệng nhỏ mút mát sữa mẹ....Tần Lam dựa vào ngực chồng mỉm cười hạnh phúc..Hạ Quân Vỹ bỗng thấy mắt mình cay cay..niềm xúc động không tên dâng tràn lên lồng ngực..Ôm hai mẹ con cô vào lòng, cảm thấy cuộc đời của anh quá may mắn..quá thỏa mãn...

Hai năm sau, trong khu mộ rộng lớn, ba người lớn nhỏ nhà Hạ Quân Vỹ đứng trước hai ngôi mộ...Họ im lặng đứng nhìn hai ngôi mộ lần nữa..Hạ Quân Vỹ một tay ôm bé con một tay ôm vợ rời đi...Mỗi lần đến ngày này anh sẽ dẫn cô và nhóc con về Mỹ viếng mộ ba mẹ anh...

- " Mẹ...mẹ...ấm "

Hạ Vũ Khiêm bụ bẫm giơ tay hướng về phía Tần Lam đòi bế...Về ngoài cửa nhóc con giống hệt Hạ Quân Vỹ..tuy còn bé nhưng đường nét rõ ràng, đáng yêu..Da thịt trắng trẻo, hai má phúng phính, môi hồng chu ra đòi mẹ...

Tần Lam rất muốn bế con nhưng Hạ Quân Vỹ không cho vì,nhìn xuống chiếc bụng bầu đã ba tháng đang nhô lên làm cô mỉm cười hạnh phúc... Hạ Quân Vỹ vỗ cái mông tròn trịa của con trai..

- " Ngoan nào...để ba bế...mẹ đang có em bé..bé con mẹ sẽ bị mệt "

Không biết bé con có hiểu gì không, nhưng hai tay buông lỏng lại ôm chặt cổ Hạ Quân Vỹ, hai mắt mở to đầy vẻ ngây thơ sau đó miệng nhỏ bập bẹ..

- " Em...em...em "

Miệng còn cười toe toét..kheo chiếc răng sữa mới mọc...

Hạ Quân Vỹ mỉm cười hôn chụt lên cái má phúng phính của con trai, bàn tay càng siết chặt người phụ nữ trong lòng..Tần Lam nhìn hai người đàn ông của mình vui vẻ? Cô mỉm cười hạnh phúc..

Dưới những tán cây lá vàng...Nhà ba người ôm nhau đi về phía trước..một khung cảnh bình yên lại ấm áp...

Chương 26: Ngoại truyện : động lòng

Hạ Quân Vỹ bước vào cửa, tắt cả ngôi biệt thự đều tắt đèn, người giúp việc cùng đã đi nghỉ...Nhưng từ ba tháng nay, sảnh dưới luôn sáng đèn, có một người vẫn ngồi đó chờ anh về...Tần Lam thấy anh về..trên khuôn mặt xinh đẹp đã hồng hào có da có thịt hơn lúc trước, mỉm cười ngây ngô, một chút ngại ngùng nhìn anh..giọng cô nhẹ nhàng lại ngọt ngào như đánh bay cả cái lạnh lẽo, cô đơn tịch mịch trong đêm..

" Anh về rồi..anh ăn tối chưa...tôi dọn cơm cho anh nhé "

Cô đứng đó, dáng người mảnh khảnh, nhỏ nhắn, khuôn mặt trắng mịn, đôi mắt to tròn nhìn anh chờ đợi..

Đúng là anh là người gây ra tai nạn cho cô, nhưng chính cô là người đã đâm vào xe anh tuy vậy anh cũng không chối bỏ trách nhiệm....Đưa cô vào bệnh viện, trả tất cả chi phí, chăm sóc cô đến ngày cô khỏe lại..Ai ngờ đâu khi tỉnh lại cô chẳng nhớ gì..anh thuộc tuýp người chẳng thích vướng víu vào những chuyện phiền phức..Cô không nhớ lại hay không? thì có liên quan gì đến anh..Anh đã làm những điều cần làm....Đến ngày xuất viện ma xui quỷ khiến thế nào không biết, anh lại đến...Sau khi lo thủ tục xuất viện cho cô, nhìn cô ngồi trên giường, khuôn mặt xanh xao,mái tóc dài xõa hai bên vai trông vừa nhu nhược lại yếu ớt...cô im lặng chỉ dùng ánh mắt to tròn nhìn anh...

" Cô tự lo cho mình đi "

Nói rồi anh bỏ lại cô ngồi đó quay lưng mà đi..Nhưng khi ngồi vào xe, cảm giác buồn bực cứ lâng lâng trong lòng, khiến anh phiền chán...Hình ảnh bộ dáng nhu nhược của cô ngồi trên giường, ánh mắt nhìn đầy tội nghiệp...lặp đi lặp lại trong đầu...Anh không phải là người bao đồng cũng không phải người mê sắc đẹp, gái đẹp nếu muốn dạng nào anh không có,anh biết cô xinh đẹp, một vẻ đẹp yếu đuối nhu nhược nhìn vào khiến đàn ông chỉ muốn giang tay bảo vệ...Cô giống mẹ anh, cũng vẻ đẹp dịu dàng, yếu ớt như vậy...

Lí trí không thắng nổi cảm xúc...Khi Hạ Quân Vỹ quay lại...lúc này Tần Lam vẫn ngồi đúng như tư thế lúc đầu...ánh mắt vẫn nhìn vô hồn ra cửa như chờ đợi gì đó, mắt đỏ hoe nhìn thôi anh cũng biết cô mới khóc...

- " Cô khóc gì chứ..Đi theo tôi"

Tần Lam mừng rỡ, trên người cô mặc chiếc quần jean và áo sơ mi trắng cũ nát..Hạ Quân Vỹ liếc nhìn cô sau đó giả đờ không quan tâm chân dài bỏ đi, chỉ thấy dù quần áo cũ nát mặc trên người cô, cô vẫn xinh đẹp đến vậy..Anh lắc lắc đầu khó hiểu, đầu óc mình hôm nay có vấn đề hay sao, lại muốn cô đi theo anh còn thích ngắm nhìn người con gái xa lạ này như vậy..Chỉ thấy không nỡ bỏ mặc cô lại..Bị cảm xúc chi phối Hạ Quân Vỹ càng thấy buồn bực? đi càng nhanh hơn..Khi nào anh trở nên bao đồng đến ngớ ngẩn không thể tin được thế này?Tần Lam khịt khịt cái mũi hồng hồng, khuôn mặt không giấu nổi vui mừng, lon ton chạy theo phía sau anh...Tuy cô hơi sợ khuôn mặt lạnh nhạt của anh nhưng lại rất yên tâm bên cạnh anh., chỉ biết là rất an toàn và tin tưởng anh sẽ không làm hại cô...Từ ngày đó, cô được anh cho ở lại trong căn biệt thự này...Tuy anh hơi lạnh lùng lời nói cũng lạnh nhạt nhưng anh đối xử rất tốt với cô, cô muốn phụ giúp làm việc nhà để xem như trả ơn cho anh...nhưng điều đó đã làm anh nổi giận..nên cô chỉ còn yên phận, việc duy nhất cô có thể làm là ngồi chờ anh mỗi đêm, khi anh đói lấy cơm cho anh, khi anh

say rượu sẽ giúp anh pha ly trà giải rượu..

Tần Lam thấy Hạ Quân Vỹ cau mày đứng đó nhìn cô đăm đăm không có ý định lên tiếng..Hai tay nắm chặt vạt áo, e ngại đứng nhìn anh, không lẽ cô đã chọc giận anh nữa rồi...

Nhìn ánh mắt sợ sệt của cô làm Hạ Quân Vỹ cảm thấy tội nghiệp, một chút gì đó đáng yêu..Cả mấy tháng nay đã quen với sự tồn tại của cô..Anh cảm thấy mình điên rồi..Dù đi tiệc tùng hay có hẹn anh chỉ muốn mau chóng về sớm để nhìn người con gái này, lúc nào cũng một bộ dáng dịu dàng nở nụ cười ngọt ngào chờ anh trở về sau mỗi ngày quay cuồng với công việc...

" Tôi ăn rồi..cô đi ngủ đi "

Nói rồi anh đi ngang qua cô...Tần Lam gật đầu, lúc anh đi ngang qua cô, cô ngửi được người anh nồng nặc mùi rượu, nhìn anh khuất bóng ở cầu thang...Tần Lam chạy nhanh vào bếp pha cho anh một ly trà giải rượu...

Tần Lam gõ cửa...không thấy ai trả lời...cánh cửa được khép hờ bật ra, nhìn vào khe cửa cô thấy anh đang nằm trên giường...Đứng đó suy nghĩ không biết có nên vào hay không, hình như hôm nay anh uống rất nhiều...Tần Lam đẩy cánh cửa đi vào, thấy anh vẫn còn mặc quần áo đi làm, giày vẫn chưa cởi, giống như anh đã ngủ say...

" Anh còn thức không...tôi đem trà giải rượu cho anh..."

" (.....) "

Không nghe anh trả lời...Tần Lam khom người xuống cởi giày giúp anh...mắt thấy anh vẫn còn mặc áo sơ mi đeo cà vạt, cô khom người tháo chiếc cavat giúp anh để chịu hơn...Vừa tháo xong cô định đứng

lên, thì người đang nhắm mắt lúc giờ bỗng nhiên mở ra...Lúc này khoảng cách hai người rất gần, Tần Lam hốt hoảng muốn đứng lên nhưng Hạ Quân Vỹ bất ngờ ghì chặt vòng eo cô, xoay người đặt cô dưới thân...khuôn mặt anh kề sát khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô...

- " Vào phòng đàn ông khi say rượu buổi tối rất nguy hiểm..em không biết sao?"

Anh nào ngủ..khi nghe tiếng gõ cửa, anh đã biết là cô rồi..Mỗi lần anh say rượu dù trễ cách mấy cô cũng sẽ pha trà cho anh uống...Căn nhà lạnh giá ba tháng nay nhờ có cô anh bỗng thấy ấm áp hơn bao giờ..dù anh vẫn hờ hững với cô vì anh đang trốn tránh, anh không cho phép mình động lòng với cô....Anh sợ...sợ sự chia ly, cô đang mất kí ức anh không muốn mình đắm chìm vào tình cảm khó hiểu này để rồi một ngày nào đó khi cô tìm lại được trí nhớ cô lại rời bỏ anh mà đi..Càng sâu nặng sẽ càng đau lòng...Nỗi ám ảnh tuổi thơ khiến anh suy nghĩ chỉ muốn sống một mình...không tình thân không tình yêu, không cần luyến tiếc hay đau lòng, quan tâm hay yêu thương một ai, không muốn vươn bận tâm tư tình cảm cho một người nào đó...Nhưng cô không cần làm gì cứ nhẹ nhàng, từng cử chỉ, ánh mắt, nụ cười sự dè dặt sự cẩn trọng, ăn mồn ý chí anh từng ngày, khiến anh muốn yêu thương muốn được bảo vệ che chở cho cô..Anh lưu luyến cảm giác ấm áp bên cạnh cô...Dù biết hôm nay bị chất cồn kích thích...nhưng anh biết mình vẫn còn tỉnh táo..khi cô đến gần anh, mùi hương thiếu nữ bay xộc vào mũi...Là mùi hương cơ thể cô, dịu nhẹ làm người khác cảm thấy thư thái dễ chịu, trái tim như ai lấy tay cào vào...anh biết mình đã động lòng vậy hãy để mỗi thứ tự nhiên, không cần gò bó bản thân vì anh hiểu mình cũng không làm được..

Tần Lam ngây người bị anh ôm vào lòng, cả cơ thể căng cứng đến hít thở mạnh cũng không dám..

- " Tôi...tôi chỉ muốn đem trà giải rượu cho anh mà...mà thôi "

giọng cô lắp bắp khó khăn mới nói trọn câu...

- " Vậy sao em còn cời đồ tôi "

Khuôn mặt đẹp trai ngày càng dí sát vào cô..đôi môi mỏng như có như không ma sát nhẹ nhàng trên mặt cô...Tần Lam quỳnh lên...

- " Tôi...sợ anh không thỏa mái nên...muốn cời cà vạt giúp anh..thôi...tôi.. "

- " Em rõ ràng đang quyến rũ tôi... "

- " Tôi...không có..tôi...chỉ....muốn.. "

Tần Lam giọng nức nở sợ đến mức muốn bật khóc, rõ ràng cô chỉ có ý tốt giúp đỡ anh..sao anh có thể nghĩ oan cho cô như vậy...

- " Vậy em đã quyến rũ tôi thành công rồi... "

Ông nói gà bà nói vịt là đây mà...Tần Lam mở tròn mắt...anh rõ ràng không hiểu những gì cô nói hay không?

- " Tôi...thật sự...ừm... "

Chưa nói hết câu đã bị anh phong bế miệng lại....Tần Lam ngẩn ngơ chớp chớp đôi mắt to tròn bất lực nhìn mình bị cưỡng hôn...Hạ Quân Vỹ say mê mút mát cái miệng nhỏ, bàn tay đặt sau ót ép cô ngửa đầu lên để anh có thể hôn sâu hơn.....Sau khi định thần được sự thân mật giữa anh và cô Tần Lam bắt đầu giãy dụa, bàn tay nhỏ nhắn đẩy bờ vai anh ra...Hạ Quân Vỹ không cần dùng sức cũng có thể nắm

chặt hai tay cô giam lên đầu...

" Là do em...tôi đã cố gắng cách xa em..do em tự dưng mình vào..thì đừng hối hận..."

Lần này anh hôn rất mạnh, mút chặt lưỡi cô, hơi thở anh tràn ngập mùi rượu, cả mũi của cô cũng tràn ngập hơi thở của anh, Tần Lam cảm nhận mình cũng muốn say theo nếu không người cô sao lại nóng, đầu óc thì ong ong...Cô đồng ý rằng mình có cảm giác với anh, thích trộm nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh, thích chờ đợi anh về..nhưng cô không nghĩ sẽ quyến rũ anh...

" Tôi...không có..xin anh...đừng như vậy..."

Khó khăn lắm cô mới nghiên đầu tránh được đôi môi anh...

" Vậy xem như tôi quyến rũ em...tôi thích cảm giác bên cạnh em....."

Bị lời nói của anh làm cho đứng hình, trong bóng tối nhờ anh đèn đường cô thấy được từng đường nét trên khuôn mặt anh..ánh mắt anh nhìn cô như sao sáng như hút cả linh hồn cô vào đấy...Tim bỗng đập rất nhanh...Tần Lam nằm đó ngây dại nhìn anh quên cả giấy dựa...

" Anh sẽ đối xử tốt với em...."

Cho lời hứa hẹn đầy kiên định, không để cô có thời gian suy nghĩ, một lần nữa anh lại hôn cô....rất nhẹ nhàng, bàn tay nhanh chóng cởi bộ đồ ngủ làm bằng phi của cô ra...Hai tay Tần Lam bấu chặt ga giường mặc anh tung hoành trên người cô...Cô biết mình nên từ chối nhưng biết sao đây cô thật sự thích cảm giác bên cạnh anh...lưu luyến cảm giác ấm áp hơi thở của người đàn ông này....

Chẳng mấy chốc cả cơ thể hai người không còn một mảnh vải, da thịt quấn lấy nhau...Nhìn thân thể mềm mại trắng mịn dưới thân khiến cả người Hạ Quân Vỹ càng nóng lên...Anh hôn lên từng tấc da trên người cô...

" Ừm..."

Tần Lam khó chịu bật lên tiếng rên rỉ nũng nịu...

Bàn tay như có lửa của Hạ Quân Vỹ xoa khắp người cô, bàn tay chen vào giữa chân tìm kiếm ra vào khiến cả thân thể Tần Lam run rẩy....Đôi chân thon dài mềm yếu vô lực bị nhẹ nhàng tách ra, Hạ Quân Vỹ động thân đem lửa nóng xâm nhập vào nơi non mềm của cô..Cảm giác quá tuyệt vời, khít chặt ấm áp bao quanh khiến anh bật tiếng gầm nhẹ...

" Á...đau quá..huhu..."

Tần Lam bật khóc nức nở,cái loại đau do thân thể và linh hồn hòa hợp giống như con bướm phải phá kén ra mới hóa thành bướm được thì phải nhất định trải qua cơn đau này.

" Xin lỗi em...sẽ không đau nữa..ngoan thả lỏng...sẽ không làm đau em nữa"

Anh nhẹ nhàng dụ dỗ..

Anh cố gắng hôn hít khắp khuôn mặt cô, bàn tay xoa nhẹ an ủi cơ thể mỏng manh của cô..Khi chân mày cô thả lỏng là lúc anh chịu hết nỗi nhẹ nhàng rút ra đâm vào...

" Ừ....ừm...."

Cảm giác hòa hợp đến lạ lùng, hai người khít khao ôm chặt nhau...hưởng cảm giác đê mê...say đắm mà tình dục mang tới.Ngoài cửa sổ, ánh trăng chiếu xuyên vào trong phòng, trên giường có đôi nam nữ dùng tiết tấu nguyên thủy nhất để nói lên tình yêu của họ, qua đêm nay sẽ bước sang trang mới...Hà Quân Vỹ yêu thương hôn lên đôi môi đỏ mọng đang hé mở rên rỉ...Chưa bao giờ anh cảm thấy thỏa mãn hạnh phúc như bấy giờ...có cái gì đó đang phá kén trong ngực anh...Anh biết mình xong rồi, bắt đầu đắm chìm vào tình yêu của cô gái nhỏ sẽ không thể nào thoát ra được..Vậy thì cứ cột chặt cô bên mình thôi, dù là lên thiên đường hay là xuống địa ngục...